Dincolo de prag

Scene de pe patul de moarte

Un ghid pentru Lumea de dincolo

Jakob Lorber

Jakob Lorber – Profetul necunoscut

Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuță.

Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural şi destul de sărac. Părinții săi erau însă deschişi față de artă şi de religie. El a moştenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale şi a învățat să cânte la vioară, la pian şi la orgă.

Când a ajuns la liceul din Marburg, un orăşel pe malul râului Drau, Lorber îşi putea câştiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steiermark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reuşit să-şi găsească un post. De aceea, el şi-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziției, vioara, lecții de canto, şi dând din când în când câte un concert.

În timpul acestor ani, Lorber şi-a urmat înclinația interioară şi s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare". Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme şi Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi şi sursa sa de inspirație până la sfârşitul vieții.

În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-şi consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului". La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineață, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ți pana şi scrie!"

Ascultător, a renunțat la pregătirile pentru călătorie, s-a aşezat şi a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, *Casa Domnului:* „Şi astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice şi sigure. Oricine doreşte să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păşi braț la braț cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumeşti şi care Mă vor iubi la fel cum îşi iubeşte mireasa mirele. Acestea sunt adevăratele Ființe Umane, cele care Mă privesc la fel cum îşi

priveşte un frate fratele, şi cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat".

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil şi a intrat în viața lui Jakob Lorber.

În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înțeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului şi al rațiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întrerupere, fără să consulte vreo carte de referință şi fără să aibă cunoştințe legate de ceea ce scria, căci cunoaşterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viață s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.

Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber decât în superlative. Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăşi prin opera lui pe toți scriitorii, poeții şi gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaştere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoştințe mai exacte despre ştiințele geografice, istorice, biologice şi naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici. Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeției, el i-ar depăşit cu siguranță pe toți inițiații pe care i-a cunoscut umanitatea. Încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se auto-numească „Scribul Domnului", putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.

Jakob Lorber a murit la data de 24 august 1864. El a ştiut dinainte că va muri la această dată, căci îşi împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparținem Domnului".

Un avertisment către cititor

Pe vremea când scria „Scene de pe patul de moarte", Lorber a primit un mesaj adițional, menit să faciliteze înțelegerea aspectelor prezentate şi care poate servi drept introducere. Mesajul avea şi scopul de a răspunde criticilor potrivit cărora anumite scene şi fraze ar fi incompatibile cu inspirația divină a acestor dictări, fără să țină seama că în lumea de dincolo, înainte de a se uni cu spiritul său, sufletul nu poate gândi, vorbi sau acționa altfel. Iată cum suna acest avertisment: …"Anumite scene sunt prezentate, deopotrivă pictural şi verbal, exact aşa cum se petrec ele în lumea spiritelor, pentru a dovedi astfel cititorului că după ce îşi părăseşte învelişul fizic, omul rămâne exact la fel cum era în lumea fizică, păstrându-şi înfățişarea exterioară, felul de a vorbi, opiniile, comportamentul, înclinațiile şi pasiunile. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte acțiunile care derivă din aceste trăsături de personalitate. Acestea vor rămâne neschimbate până când sufletul va cunoaşte renaşterea spirituală plenară. De aceea, această stare de tranziție este cunoscută sub numele de „spiritualitate

naturală (materială)”, spre deosebire de cea care corespunde renaşterii plenare a spiritului, care este numită „spiritualitate pură”. Cât despre mediul în care ajunge sufletul, acesta este întotdeauna o reflectare a naturii sale interioare”…

Sper ca acest avertisment să le fie de folos cititorilor acestor scene din lumea de dincolo, precum şi a marilor lucrări referitoare la lumea de apoi, care, din cauza volumului lor, apar ca lucrări separate.

Introducere

(27 iulie 1847)

Fratele A doreşte să ştie cum se petrece tranziţia de la viaţa materială la cea spirituală, adică la aşa-numita viaţă în lumea de dincolo, în special în ceea ce îi priveşte pe mai marii acestei lumi.

Această tranziţie poate fi descrisă cu uşurinţă şi cât se poate de natural. Ascultaţi: ce diferenţă există dacă în apă cade un om important sau unul sărman, lipsit de funcţii şi de un statut social înalt? Cei doi se vor îneca exact la fel! La fel, dacă le iau casele foc, împăratul şi cerşetorul vor arde exact la fel!

Dacă un cerşetor şi un împărat ar cădea în acelaşi timp dintr-un turn înalt, amândoi se vor zdrobi în egală măsură, pierzându-şi viaţa.

Ce diferenţă mai poate exista între cadavrul unui om mare şi cel al unui om neînsemnat, între mormântul unui om frumos şi cel al unui om urât, între corpul neînsufleţit al unui om bogat şi cel al unui om sărac, sau între cel al unui bătrân şi cel al unui tânăr? Nici cea mai mică diferenţă! Orice cadavru se descompune şi ajunge hrană pentru viermi, iar în cele din urmă una cu ţărâna.

La fel cum corpul îşi plăteşte tributul său în lumea aşa-numitelor forţe naturale, sufletul trebuie să îşi plătească tributul în lumea spiritelor. Dacă pe pământ a fost sufletul unui împărat sau al unui cerşetor, în regatul spiritelor acest lucru nu are nici cea mai mică importanţă. Nimeni nu primeşte aici un tratament special. Orgoliul oamenilor nu este hrănit în această lume, iar cel mare nu mai poate fi orbit de aşa-zisa sa măreţie, la fel cum nici cel sărac nu mai poate fi înşelat de credinţa sa că merită răsplata de a intra automat în Împărăţia lui Dumnezeu, din cauza greutăţilor pe care a fost nevoit să le îndure pe pământ, sau datorită pioşeniei sale. Aşa cum am precizat de multe ori, în lumea de dincolo unicul lucru care contează este iubirea cea mai pură.

Toate celelalte sunt precum pietrele aruncate în ocean: diamantele cele mai preţioase ajung tot pe fundul oceanului, scufundându-se în mâl, ca şi pietrele cele mai comune. În sine, ele rămân ceea ce sunt şi ceea ce erau

până să fie aruncate în ocean, dar soarta lor este identică, singura diferență fiind aceea că piatra obişnuită se va dizolva mai repede decât diamantul.

Acelaşi principiu se aplică în lumea de dincolo şi în ceea ce priveşte noblețea lumească, sau nemernicia lumească. În mâlul de pe fundul oceanului etern ele vor continua să dăinuiască multă vreme, aspirând să redevină ceea ce au fost odată pe pământ. Astfel, împăratul va tânji să redevină un împărat, iar cerşetorul nu va reuşi să îşi depăşească statutul său de om sărac. Cu toate acestea, în lumea marii Realității amândoi vor împărtăşi aceeaşi soartă, scufundându-se în mâlul oceanului eternității, cu singura diferență că omul sărac va intra mai devreme în procesul de fermentație decât împăratul sau decât omul bogat, astfel încât natura sa va fi măcinată mai curând de minusculele bule ale umilinței, care îl vor goli de esență şi îl vor împinge astfel către suprafață, acolo unde poate întâlni lumina şi viața eternă.

Puteți evalua cu precizie tranziția sufletelor în lumea de dincolo în funcție de această regulă de bază. De aceea, sfatul Meu este să cultivați cât mai mult iubirea, dacă nu doriți să împărtăşiți aceeaşi soartă într-o bună zi.

Amin, Amin, Amin!

Scena 1

Un om faimos

(28 iulie 1847)

Ne aflăm lângă patul de boală al unui om foarte celebru, cunoscut de întreaga lume, cu câteva ore înainte de trecerea sa în eternitate. Vom analiza comportamentul său în această lume şi intrarea sa în lumea de dincolo, precum şi felul în care cele două lumi se întrepătrund şi devin una, astfel încât să înțelegeți cât mai clar felul în care se aplică regula descrisă mai sus.

Cât timp a trăit în această lume, faptele acestui om au fost de o asemenea natură şi au creat atâtea rezonanțe încât ecoul lor a străbătut întregul pământ ca un meteor, atrăgând ochii tuturor asupra lui, astfel încât oameni din toate colțurile lumii au auzit de el, iar presa a scris atâtea pagini despre viața lui încât s-ar fi putut acoperi cu ele suprafața întregii Europe. Şi iată, acest mare om, acest filantrop, acest pseudo-luptător plin de ardoare pentru interesele politice şi religioase ale națiunii lui, zace acum pe patul de boală, plin de disperare şi de teamă, căci ştie că i se apropie ceasul şi că nu mai are nici o speranță de scăpare.

Fiind în sinea sa un ateu, el se află într-o stare de confuzie dureroasă, într-un fel de amorțeală mentală, în care se gândeşte la dispariția rămăşițelor sale pământeşti. Înfiorat, prin minte îi trece gândul că s-ar putea trezi în mormânt, suportând durerile îngrozitoare ale intrării în putrefacție, aşa că cere să fie îmbălsămat, dar nu înainte ca inima şi intestinele sale să fie

separate de trup şi îngropate într-un loc suficient de frecventat de marele public, pentru ca nu cumva să zacă în uitare.

În această stare de teroare, el îşi aminteşte de ameninţările dureroase ale bisericii catolice, de aruncarea în iad, de care s-a amuzat public întreaga viaţă, pentru când era convins că va trăi o sută de ani. la fel ca nişte furii, aceste gânduri teribile revin mereu şi îi chinuiesc inima, căci omul nostru ştie perfect că a comis mari păcate. De aceea, el nu primeşte nici comuniunea, nici împărtăşania, iar zgomotul clopotelor bisericii sau al slujbei nu sunt prezente ca să-i liniştească inima. În faţa ochilor îngroziţi ai sufletului flăcările îngrozitoare ale iadului încep deja să ardă.

Vigoarea şi siguranţa lui de altădată dispar, la fel ca şi filosofia sa, de care era atât de mândru, iar sufletul lui rănit se scufundă deja în bezna morţii. Ameninţat de temeri din toate direcţiile, sărmanul suflet caută cu disperare o ultimă scânteie în inima sa, cândva atât de plină de curaj (pe când se afla în lumea exterioară). Nu întâlneşte însă decât un mare gol, şi în loc de consolare, se trezeşte în faţa distrugerii eterne şi a durerii îngrozitoare a iadului.

Aşa se văd lucrurile din perspectiva voastră lumească. Să privim însă şi din cealaltă perspectivă, cea a lumii de apoi. Iată, la marginea patului bolnavului stau trei îngeri, cu feţele acoperite, şi îl privesc.

Îngerul A. îi spune lui B.: „Frate, cred că s-a terminat cu el. Din acest mărăcine nu au cum să mai apară struguri. Uite cum se chinuieşte sufletul lui, fără să găsească nici o cale de ieşire, şi cât de palid este sărmanul spirit din interiorul său! De aceea, bagă-ţi mâna în intestinele sale deja rigide şi scoate afară nefericitul suflet din noaptea în care se află, în timp ce eu voi sufla asupra lui în numele Domnului şi îl voi trezi faţă de această lume. Iar tu, frate C., condu-l apoi pe cărările Domnului până la destinaţia la care trebuie să ajungă, în conformitate cu gradul lui de libertate şi de iubire. Aşa să fie!”

Îngerul B. îşi introduce mâna în intestinele omului şi spune: „În numele Domnului, trezeşte-te şi fii liber, frate, atât cât îţi permite iubirea pe care o ai. Aşa să fie!”

În lumea voastră, trupul mort se întoarce în ţărână, dar în lumea cealaltă sufletul orb se naşte la viaţă!

Acum, îngerul se îndreaptă către el şi îi spune: „Frate, de ce eşti orb?” Iar cel de-abia trezit îi răspunde: „Într-adevăr, sunt orb. Dacă îţi stă în puteri, fă-mă să văd din nou, ca să înţeleg ce s-a întâmplat cu mine, căci dintr-o dată toate durerile m-au părăsit!”

Îngerul A. suflă peste ochii celui trezit, care îi deschide şi priveşte în jur cu uimire. Dintre cei trei, el nu îl vede decât pe C., pe care îl întreabă: „Cine eşti tu? Şi unde mă aflu? Ce s-a întâmplat cu mine?”

Îngerul îi răspunde: „Eu sunt un mesager al lui Dumnezeu, al Domnului Iisus Christos, şi am misiunea să te conduc pe cărările Domnului,

dacă doreşti acest lucru. În lumea materială, trupul tău a murit, şi te-ai trezit acum în lumea spiritelor.

Ți se deschid acum în față două căi: una conduce către Domnul, către cer, iar cealaltă către iad. Nu depinde decât de tine pe care doreşti să o apuci. În această lume eşti complet liber şi poți face orice doreşti. Dacă te vei lăsa ghidat de mine, îți va merge bine. Dacă preferi însă să fii propriul tău stăpân, nimeni nu te va împiedica. Trebuie să ştii însă un lucru, că aici nu există decât *un singur* Dumnezeu, *un singur* Domn şi *un singur* Judecător, care este Iisus, Cel pe care oamenii l-au crucificat pe pământ! Acceptă-L pe El, şi vei cunoaşte lumina şi viața cea mai înaltă. Tot restul nu sunt decât iluzii născute din propria ta fantezie, în care trăieşti încă, în timp ce asculți aceste cuvinte ale mele".

Cel nou trezit spune: „Aceasta este o doctrină nouă, care se opune doctrinei Romei, fiind deci o erezie! Cât despre tine, care încerci să mă convingi de asemenea prostii în acest loc îndepărtat, îmi pari mai degrabă un emisar al iadului, decât unul al cerului. De aceea, te invit să mă laşi în pace şi să nu mă mai tentezi cu ereziile tale!"

Îngerul C. îi răspunde: „Foarte bine, în numele Domnului Iisus, libertatea pe care o preferi mă eliberează de grija pe care trebuia să ți-o port. Îți doresc să ajungi singur la lumină. Aşa să fie!"

După care, îngerul C. dispare, iar cel nou trezit intră în sfera natural-materială care corespunde nivelului său de conştiință, regăsindu-se printre o sumedenie de cunoştințe şi uitând aproape complet ceea ce s-a întâmplat cu el. el continuă să trăiască în lume la fel ca mai înainte, să procedeze exact la fel, fără să se preocupe de cer sau de iad, şi încă şi mai puțin de Mine, Domnul vostru, al tuturor. Aceste trei aspecte, singurele care contează, i se par în continuare ridicole, un fel de vis, şi oricine i-ar reaminti de ele ar fi invitat să plece de lângă el.

Din acest prim exemplu v-ați putut da seama în ce fel de ape se scaldă foarte mulți dintre „marii voştri oameni". Exemplele care vor urma vor elucida şi mai bine chestiunea.

Scena 2

Savantul

(2 august 1847)

Să ne îndreptăm acum atenția asupra patului de boală al unui savant, a cărui viață atârnă – după cum vă exprimați voi – de un fir de păr. Avem de-a face cu un alt om faimos. Vom vedea cum îşi petrece el ultimele ore de viață, cum se trezeşte în lumea de dincolo şi în ce direcție îl orientează iubirea lui.

Cel pe care îl vom analiza de această dată a fost un mare filosof al acestei lumi şi un astronom *in optima forma,* după cum vă exprimați voi.

În marele său entuziasm de a studia stelele, acest om a atins vârsta de peste 70 de ani. într-o noapte foarte geroasă de iarnă, pe când privea cerul nopţii, el a răcit şi a fost găsit aproape îngheţat lângă telescopul său. Dus în casă de prieteni, i s-au asigurat cele mai bune îngrijiri medicale, astfel încât după câteva ore şi-a revenit suficient pentru a fi în stare să-şi comunice ultimele dorinţe şi testamentul, care sunau astfel:

„În numele Divinităţii insondabile! Neştiind cât îmi va mai permite necruţătoarea Soartă să mă mai agăţ de această viaţă mizerabilă, şi nici ce anume o va înlocui, iată care sunt ultimele mele dorinţe. Mai întâi de toate, doresc ca dacă mor, voi, dragii mei prieteni, să îmi prezervaţi corpul prin îmbălsămare şi să mi-l puneţi într-un sicriu din cupru, care să fie aşezat în mausoleul în care mă aşteaptă celebrii mei colegi, decedaţi şi ei. Cât despre măruntaie, care sunt primele care putrezesc, doresc ca acestea să îmi fie păstrate în alcool, într-o urnă specială, care să fie plasată într-un muzeu corespunzător. În acest fel, voi continua să trăiesc cel puţin în memoria oamenilor, căci nu există nici o altă şansă de a supravieţui după moarte.

În ceea ce priveşte proprietăţile mele, voi, dragii mei prieteni, ştiţi foarte bine că în această lume un savant nu adună decât rareori mai mult decât cele necesare traiului de zi cu zi. exact aşa stau lucrurile şi cu mine. Nu am avut niciodată bani, aşa că nu voi lăsa nimănui avere. Imediat după deces, vindeţi tot ce poate fi vândut şi faceţi ceea ce v-am rugat să faceţi la început.

După ce voi fi murit, informaţi-i pe cei trei copii ai mei, în primul rând pe fiul meu cel mare, pe care l-am preferat întotdeauna, căci îmi calcă pe urme. Aş dori ca el să moştenească toate cărţile mele şi să aranjeze cât de curând posibil apariţia scrierilor încă nepublicate.

Acestea au fost ultimele mele dorinţe referitoare la această lume stelară, pe care de acum înainte nu o voi mai putea vedea şi studia.

O, cât de nefericit este omul! Plin de idei nobile, el speră într-o lume de apoi atâta vreme cât îşi păstrează sănătatea, dar în faţa mormântului gol această credinţă îi dispare la fel ca visele unui copil, locul ei fiind luat de realitatea tristă, care arată că moartea este punctul final al existenţei noastre, iar după ea nu mai urmează decât anihilarea fără limite!

O, dragii mei prieteni, ce gând teribil: să treci de la „existenţă" la „non-existenţă", când ştii că te afli în faţa mormântului deschis! Întreaga mea fiinţă strigă înspăimântată: „Mori! Totul durează doar câteva minute, după care dispari în noaptea neagră, în abisul fără fund al anihilării!" O, prieteni, acest strigăt de durere este îngrozitor pentru cel aflat pe marginea mormântului, care priveşte cu un ochi la stelele strălucitoare pe care le-a îndrăgit atât de mult, şi cu celălalt la noaptea hâdă, eternă, a conştiinţei, în care nici o idee nu mai animă rămăşiţele în putrefacţie, nici o amintire, nici o lumină!

După noi nu mai rămâne decât cenuşa, care este spulberată de vânturi în toate direcţiile. O, prieteni, daţi-mi ceva de băut, căci sunt teribil de însetat. Daţi-mi o consolare, pentru a-mi alina teama ce mă înfioară! Daţi-mi să beau din cel mai bun vin, ca să mă desfăt pentru ultima oară, şi beat fiind, să trec mai uşor teribilul prag al morţii!

O, tu, moarte oribilă, cea mai mare dintre nenorocirile cu care se confruntă măreţul spirit al omului, care a creat atâtea lucruri sublime şi care a făcut atâtea descoperiri, spre marea lui onoare! Acum, acest spirit trebuie să moară, iar răsplata sa este cea mai cumplită nefericire între toate: moartea, anihilarea eternă!

O, Soartă. O, Divinitate care ai creat stelele eterne, de ce nu ai putut crea şi o fiinţă umană nemuritoare? O, cât de mare trebuie să fie nebunia ta, dacă îţi face plăcere să creezi cea mai nobilă dintre fiinţe numai pentru a o distruge din nou, pentru totdeauna, lăsând diformele creaturi, precum viermii şi infuzoarele, să se hrănească din trupul ei!

Trebuie să mor. De ce trebuie să mor? Ce am făcut eu, ce au făcut milioanele de oameni ca să merite moartea? Sunt convins că până şi într-un spital de nebuni s-ar putea realiza o creaţie mai bună decât ceea ce a reuşit în această lume muritoare această Divinitate chipurile înţeleaptă!”

Prietenii şi medicii din jurul savantului nostru au încercat să-l calmeze, spunându-i că trebuie să se linişteascâ, dacă doreşte să se însănătoşească, căci nu scrie nicăieri că trebuie să moară din cauza unei răceli, oricât de severe; în schimb, o tulburare emoţională atât de profundă l-ar putea costa într-adevăr viaţa.

Avertismentele nu au avut efecte prea mari asupra astronomului nostru, care s-a ambalat şi mai tare: „Gata, lăsaţi-mă în pace cu ajutorul vostru! Să se termine odată cu această viaţă mizerabilă şi blestemată! Dacă omul nu poate trăi de-a pururi, viaţa nu este altceva decât o decepţie ruşinoasă, şi singurul adevăr nu poate fi decât moartea şi inexistenţa. Un om înţelept nu se poate împăca cu o asemenea viaţă, care nu durează decât de pe azi pe mâine. De aceea, nu doresc să mai trăiesc! Această viaţă ruşinoasă mă dezgustă de o mie de ori mai mult chiar şi decât cea mai cumplită moarte. De aceea, daţi-mi otravă, daţi-mi cea mai puternică otravă care există, ca să scap cât mai repede de această viaţă îngrozitoare. Blestem această viaţă nedemnă şi arunc anatema asupra forţei primordiale, sau Divinităţii, oricare ar fi ea, care nu a putut sau nu a ştiu să dea o viaţă eternă omului nobil, care să se compare cel puţin cu durata de viaţă a stelelor.

Aşadar, gata cu viaţa, gata cu această decepţie divină! Dacă Divinitatea nu îi poate oferi o viaţă mai bună omului, de ce ar trebui să-i pese acestuia de ea, ca să nu mai vorbim de viaţa mizerabilă pe care i-a acordat-o!? Adio, dragi prieteni. Mor. Doresc să mor, da, trebuie să mor, căci în calitatea mea de spirit uman plin de nobleţe nu mai pot să suport această ruşine!”

Medicii l-au avertizat din nou pe om, spunându-i că trebuie să se calmeze, dar acesta nu a mai scos nici un cuvânt. Medicii au încercat să-i dea medicamente, dar savantul le-a respins. Respirația i-a devenit din ce în ce mai grea. Au încercat să-i facă un masaj, ca să-l scoată din această letargie, dar în zadar. Paloarea morții i-a apărut pe față, fiind înlocuită însă rapid cu o ultimă formă de delir (aşa cum vă apare acesta vouă, celor din lumea exterioară), în care a rostit următoarele cuvinte, cu o voce cavernoasă:

„Unde sunteți voi, stele frumoase, pe care vă iubesc atât de mult? De ce vă ascundeți fața minunată de mine? Vă este ruşine de mine? O, nu vă ruşinați de mine, căci aceeaşi soartă nemiloasă, care mă răpeşte acum, vă aşteaptă şi pe voi. Va veni timpul când veți muri şi voi, aşa cum mor eu acum. Nu trebuie să vă înfuriați însă pe sărmanul Creator, aşa cum am făcut eu. sunt convins că El a avut cele mai bune intenții, dar i-au lipsit înțelepciunea şi puterea, căci numai astfel se poate explica slăbiciunea creației Sale. Ar fi făcut mai bine să nu creeze nimic, căci nu a reuşit altceva decât să se facă de râs în fața noastră, creaturile Sale. O operă imperfectă nu poate fi realizată de un Maestru perfect! De aceea, nu merită să îi reproşați nimic bietului Creator, care va avea probleme cu propria Sa existență, după ce întreaga Sa operă se va prăbuşi.

O, sărmane Creator! Abia acum îmi dau seama că – în esență – eşti o ființă bună şi că te-ai fi bucurat sincer dacă opera Ta ar fi fost un succes, dar *ultra posse nemo tenetu* (nimeni îşi poate depăşi propriile capacități). Un ticălos încearcă întotdeauna să facă mai mult decât este în stare. Tu nu ai făcut însă decât ceea ce ai putut, aşa că nu eşti un ticălos!

O, sărmane om Iisus, care ai dat lumii cea mai înțeleaptă învățătură morală, făcând atâtea pseudo-miracole! Te-ai bizuit prea mult pe aşa-zisul tău Dumnezeu-Tată, care te-a părăsit, din cauza evidentei Sale slăbiciuni, chiar în momentul în care ar fi trebuit să te sprijine, distrugându-i prin omnipotența Sa pe duşmanii tăi! A fost prea târziu când ai exclamat, atârnând pe crucea infamă: „Tată, Tată, de ce m-ai părăsit!" Vezi tu, Dumnezeu a fost nevoit să te părăsească, întrucât şi-a pierdut de multă vreme puterea, fiindu-i imposibil să te sprijine, la fel cum nu mă sprijină acum pe mine. A făcut şi El ce a putut, şi sunt convins că i-ar fi plăcut să facă mai mult, dar, aşa cum spuneam: *ultra posse nemo tenetur*…

O, dar toate acestea sunt ridicole! Am murit, şi totuşi sunt viu. Cel mai amuzant mi se pare faptul că trăiesc sentimentul că nici nu pot muri! Dar unde a dispărut pământul, şi bunii mei prieteni? Nu mai văd nimic, decât pe mine însumi. Şi totuşi, sunt perfect conştient, iar amintirile mele se întind dincolo chiar de perioada în care mă aflam în pântecul matern. Ce ciudat! Oare încearcă Divinitatea să-i demonstreze că poate face mai mult decât am suspectat-o eu? Sau poate că trupul meu este încă viu, cu o clipă înainte de anihilare, iar viața mea seamănă în această clipă cu acea strălucire *post-mortem* finală a sorilor care au dispărut cu miliarde de ani în urmă şi care nu mai trăiesc decât prin lumina pe care au emanat-o şi care continuă să colinde prin spațiu…

Dacă privim lucrurile dintr-o perspectivă matematică, o asemenea viață trebuie să dureze de-a pururi, căci razele emanate de aştri nu întâlnesc niciodată o frontieră finită, şi deci nu au cum să dispară complet. Cert este că sunt perfect conştient, de o mie de ori mai conştient de această viață ruşinoasă a mea decât am fost vreodată pe pământ. Singura diferență este că nu mai văd şi nu mai aud nimic altceva decât pe mine însumi. O, dar mai bine să tac! Mi s-a părut că am auzit un murmur uşor, un fel de şoaptă! Mi se pare de asemenea că m-a luat somnul, un somn lin şi dulce. Şi totuşi, parcă nu este somn, ci dimpotrivă, trezirea dintr-o stare de somn!? Dar mai bine să tac; aud voci îndepărtate, voci pe care le cunosc, şi încă foarte bine! Iată, vin, se apropie"…

După care astronomul nostru a rămas tăcut, fără să-şi mai mişte deloc buzele. Prietenii săi şi medicii de la capul bolnavului au conchis că sfârşitul îi este foarte aproape. De altfel, cel puțin jumătate din discursul de mai sus nu a putut fi auzit de ei decât sub forma unui horcăit şi a unor vorbe incoerente, ca şi cum ar fi halucinat.

Medicii au făcut toate eforturile ca să-l resusciteze, dar în zadar. De aceea, l-au lăsat să zacă în ceea ce credeau ei că este letargia de dinainte de moarte, lăsând natura să-şi urmeze cursul. Într-adevăr, natura şi-a urmat cursul, iar omul a murit cu adevărat.

Atunci când medicii consideră că s-a atins *ultima linea rerum* (scopul suprem al lucrurilor), ei pleacă. Vom părăsi şi noi planul respectiv, dar nu aşa cum au făcut-o medicii, ci în calitate de spirite, urmând sufletul celui decedat în lumea de dincolo şi observând ce face acesta aici şi încotro se îndreaptă.

Iată-l, este încă tăcut, aşa cum a murit, şi în afara celor trei îngeri nu mai este nimeni prezent. Dar mai presus de cei trei mesageri se mai află Cineva!

Omul nostru începe din nou să vorbească: „Hm, nu mai aud nimic. Cred că am trăit un fel de iluzie acustică. Acum constat că este o linişte deplină. Oare mai exist încă, sau am murit? Nu, este imposibil să fi murit, căci mai am încă senzații, conştiința îmi este perfect lucidă, gândesc, îmi amintesc de tot ce am făcut, până la cele mai mici detalii, dar nu înțeleg ce este cu această noapte blestemată, cu această beznă în care nu pot să văd nimic! Cel mai bine ar fi să mă apuc să strig, poate mă aude cineva… Alo! E cineva aici, care să mă ajute să ies din acest întuneric? Dacă e cineva pe aproape, vă rog, ajutați-mă!"

Mesagerul A. i se adresează lui B.: „Frate, scoate-l din mormânt!" Mesagerul B. se apleacă şi îi spune astronomului: „Facă-se voia Domnului întregii vieți şi al întregii existențe, acum şi de-a pururi: ridică-te din mormântul tău pământesc, frate!"

În acea clipă, astronomul s-a ridicat, dar corpul său a rămas pe loc, ca un praf care se destramă! Savantul a început să se roage: „Frate, dacă tot

m-ai scos din mormânt, alungă şi acest întuneric care mă înconjoară!” La care îngerul C. I-a răspuns: „Încă de la începutul eternității, voia Domnului a fost ca toate creaturile Sale, dar mai ales copiii Săi, să aibă lumină şi să păşească pe drumul drept al luminii. De aceea, deschide-ți ochii tăi nemuritori şi priveşte ceea ce doreşti să vezi. Aşa să fie!”

Pentru prima oară de când a ajuns în lumea spirituală, astronomul deschide ochii şi vede mediul în care se află. Este fericit să vadă din nou oameni (aşa îi consideră el pe îngeri) şi solul ferm sub picioare. El întreabă: „Dragi prieteni, unde mă aflu? Căci locul acesta mi se pare cât se poate de familiar, şi totuşi străin. Pe de altă parte, mă simt extrem de uşor şi incredibil de sănătos. Nu prea înțeleg cum am ajuns aici şi cum a fost posibil ca prin puterea cuvintelor voastre să mă faceți din nou să văd. Căci numai cu câteva clipe în urmă eram complet orb”.

Îngerul A. îi răspunde: „Ai murit față de lumea trupului fizic şi te afli acum – de-a pururi viu, în conformitate cu legile sufletului şi spiritului – în lumea reală, cea în care îşi duc viața spiritele. Noi trei suntem îngeri ai Domnului, care ne-a trimis la tine ca să te trezim şi ca să te ghidăm pe calea cea dreaptă către Domnul, Dumnezeul tău şi Dumnezeul nostru, Tatăl tău preaplin de iubire, de răbdare şi de compasiune, care este deopotrivă şi Tatăl nostru, sfințit fie de-a pururi Numele Său, adică cel pe care în ultimele clipe pe care le-ai trăit pe pământ L-ai numit o ‚Divinitate slabă’, căci erai orb, dar care te-a iertat, tocmai pentru că erai cel orb şi cel slab. Acum că ai aflat adevărul, acționează în consecință şi vei cunoaşte fericirea eternă, aşa cum o trăim şi noi!”

Astronomul: „Fraților, prieteni ai lui Dumnezeu, conduceți-mă oriunde doriți, şi eu vă voi urma! Dar dacă credeți că voi avea şansa incredibilă de a-L vedea pe Dumnezeu, întăriți-mă, căci nu mă simt în stare să suport această grație preasfântă. Dar mai văd acolo pe cineva care ne priveşte cu multă prietenie. Cine este această Ființă Glorioasă? Cu siguranță, un alt mesager al cerurilor?”

Îngerul A. îi răspunde: „Da, probabil un mesager al tuturor cerurilor. Du-te la El, căci calea e scurtă, iar El îți va dezvălui singur cine este”.

Astronomul se îndreaptă către Străin, care îi iese în întâmpinare şi îi spune: „Frate, ştii cine sunt Eu?” Astronomul îi răspunde: „De unde aş putea să te cunosc, de vreme ce te văd pentru prima oară? Cine eşti tu, dragul şi gloriosul meu frate?”

Cel Prietenos îi spune: „Priveşte stigmatele mele. Vezi tu, Eu sunt sărmanul Domn Iisus, aşa cum Mă descriai mai devreme, şi îți ies acum în întâmpinare ca să te ajut în slăbiciunea ta cu slăbiciunea Mea, căci dacă te-aş întâmpina cu puterea Mea, ți-ai pierde viața pe loc. vezi tu, orice viață aflată la începutul ei este precum o plantă firavă, care nu poate trăi fără aer; dar un vânt prea puternic ar ucide-o pe loc. De aceea, am devenit şi Eu un vânticel slab, care îți iese în întâmpinare pentru a-ți da viață, nu un vânt puternic care te-ar putea distruge.

Iubeşte-Mă precum şi Eu te-am iubit din eternitate, şi vei primi astfel viaţa eternă şi adevărată".

Astronomul: „O, mult iubitul meu Iisus! Deci Tu eşti, Cel care le-a dăruit locuitorilor de pe pământ cea mai glorioasă învăţătură şi care a fost crucificat pentru acest lucru!? O, învaţă-mă şi pe mine calea cea dreaptă care duce către Dumnezeu, căci eu nu Te voi crucifica! Pe de altă parte, dacă este posibil, îngăduie-mi să contemplu cu toată claritatea marea Ta creaţie, lucru pe care mi l-am dorit toată viaţa".

Iisus: „Calea către Dumnezeu nu va fi lungă dacă accepţi să păşeşti pe ea chiar acum. Dacă doreşti totuşi să călătoreşti printre stelele tale, calea va deveni foarte lungă. Alege aşadar, ce preferi?"

Astronomul: „Mult iubitul meu Iisus, vezi Tu, eu nu mă simt pregătit pentru Dumnezeu. De aceea, dacă este posibil, îngăduie-mi să mă maturizez printre stele".

Domnul: „Aşa să fie, în funcţie de iubirea ta! Alege-l pe unul din aceşti trei îngeri, care te va conduce, iar la sfârşitul călătoriei printre stele îţi va arăta cine este cu adevărat mult iubitul tău Iisus, pe care L-ai cunoscut doar ca pe un om crucificat".

După cum vedeţi, şi acest astronom îşi caută „apa" sa, singura în care poate înota către Mine, deşi Eu am fost alături de el şi el alături de Mine! De aceea, feriţi-vă de apa prea ştiinţifică a astronomilor şi a geologilor, căci ea nu conduce către Mine, ci către iubirea de ştiinţă!

Am dat acest exemplu numai pentru a vă demonstra acest lucru! *Amin!*

Scena 3

Un om bogat

(3 august 1847)

Ne aflăm din nou la căpătâiul unui bolnav, de data aceasta un om foarte bogat, dar care şi-a acumulat cinstit averea, şi-a crescut copiii, educându-i corect, şi nu a ezitat toată viaţa să le dăruiască săracilor, ce-i drept inclusiv prostituatelor sărace, dar tinere, care nu se feresc să se dăruiască trupeşte pentru un ducat. În schimb, a preţuit Sfânta Scriptură, citind-o de multe ori, ferm convins că Iisus era în realitate Iehova. A înţeles acest lucru citind cărţile lui Swedenborg, pe care le-a citit integral, cu excepţia câtorva lucrări neînsemnate.

Această cunoaştere din cărţi l-a făcut de-a lungul vieţii să se enerveze ori de câte ori auzea pe cineva vorbind cu indiferenţă sau cu dispreţ despre Iisus. Dacă întâlnea asemenea „Anticrişti", cum le spunea el, aceştia se puteau aştepta la consecinţe dintre cele mai neplăcute din partea

lui, inclusiv la atacuri fizice. Pe scurt, omul nostru era un model perfect de creştin pur.

El s-a îmbolnăvit la o vârstă destul de înaintată, după un mare banchet la care a mâncat prea mult, dar mai ales pentru că după masa cea îmbelşugată, stropită cu vinuri abundente, care i-au aprins sângele, s-a dedat unor jocuri voluptoase cu o tânără prostituată.

Ajuns acasă, el s-a simţit uşor ameţit, dar a fost convins că era vorba doar de o uşoară stare de beţie. Când a încercat însă să se bage în pat, picioarele l-au lăsat; omul a căzut şi a suferit ceea ce voi aţi numi o moarte fulgerătoare.

Este inutil să menţionăm că membrii familiei sale, alarmaţi, au încercat tot ce le-a stat în puteri pentru a-l resuscita, dar în zadar, căci cei ridicaţi de spiritele angelice nu se mai pot trezi în această lume fizică.

Aşadar, nu putem vorbi prea mult despre agonia fizică a acestui om şi vom trece direct la lumea spiritelor, pentru a vedea cum se va integra el în ea, ce va face şi încotro o va apuca.

Mai întâi de toate trebuie să ştiţi că cei care mor ca urmare a unui atac de cord nu sunt conştienţi de faptul că au murit. Ei nu simt nici o schimbare, nici în casa lor, care rămâne exact aşa cum o ştiau pe pământ, nici în ceea ce priveşte starea lor de bunăstare fizică, exceptând faptul că se simt mult mai sănătoşi decât pe vremea când trăiau pe pământ. În plus, nu văd îngerii, deşi aceştia sunt foarte aproape de ei, şi în general nu văd nimic din lumea spirituală, cu toate că sunt perfect integraţi în ea. Pe scurt, ei continuă să se creadă în lumea fizică. Continuă să mănânce şi să bea, trăiesc în locul în care au trăit dintotdeauna, în casa lor şi în cercul familiei lor, din care nu lipseşte nici un membru.

Exact aceasta este situaţia omului nostru, aflat deja în lumea spiritelor. El se culcă în pat cu o stare de bună dispoziţie, în dormitorul pe care îl cunoaşte foarte bine, absolut identic cu cel de pe pământ. Se întinde confortabil în pat, aşteptând să adoarmă! Ce îl uimeşte la culme pe omul nostru este că de această dată nu reuşeşte deloc să adoarmă, căci spiritele nu ştiu ce este somnul, deşi au şi ele o stare corespondentă, numită odihnă, care nu are însă nimic de-a face cu somnul pământesc.

Să vedem aşadar ce gândeşte şi cum se comportă amicul nostru în această stare, nouă pentru el. el se întoarce către Lini, soţia sa, şi îi spune: „Hei, Lini, dormi?” Lini se ridică din pat şi îi răspunde: „Ce doreşti, dragă Leopold, s-a întâmplat ceva?” Trebuie să precizăm că rolurile soţiei, copiilor şi celorlalţi membri ai familiei sale sunt jucate de câţiva îngeri „sub acoperire”. Omul: „Nu, nu am nimic, slavă cerului! Dar nu simt nici cea mai mică geană de somn. Dacă eşti bună, adu-mi nişte somnifere, poate o să-mi fie mai bine”.

Lini se ridică şi îi împlineşte dorinţa soţului ei. Dar cu toate somniferele, somnul refuză să apară.

După o vreme, omul spune: „Lini, du-te şi mai adu-mi câteva somnifere, căci tot nu pot să adorm. În loc să mi se facă somn, mă simt din ce în ce mai lucid”.

Lini: „Haide, lasă pastilele; să nu-ţi strici stomacul. Mai bine fă dragoste cu mine, poate după aceea o să ţi se facă somn, dacă tot ţii atât de mult să adormi”.

Uimit la culme, soţul îi răspunde: „Dar, dragă Lini, ştii foarte bine că după ce mă întorc de la aceste festine îmi este destul de greu să fac dragoste. Experienţa te-a învăţat că natura refuză să mai coopereze în asemenea cazuri. De aceea, mai bine dă-mi pastilele acelea”.

Soţia: „Ciudat, dragul meu soţ! Am auzit bârfe care susţin că după asemenea festine, bogatul şi piosul Leopold se duce la o oarecare Cilli şi face dragoste cu ea, astfel încât tinerii să poată lua exemplu de la el. dar dacă mai târziu, credincioasa sa soţie, deşi ceva mai vârstnică decât Cilli, îi aduce aminte că este soţia lui, şi dacă – dintr-un motiv sau altul – Leopold nu îşi găseşte somnul, el găseşte întotdeauna o mie de argumente filosofice, teozofice şi Dumnezeu mai ştie de ce altă natură, pentru a se opune cererilor justificate, şi atât de rare, ale soţiei sale legitime. Ascultă, Leopold, prieten al adevărului, după cum te pretinzi, cum te simţi în sinea ta atunci când îmi spui asemenea minciuni ipocrite şi demne de tot dispreţul, mie, care ţi-am fost cea mai credincioasă dintre soţii? De câte ori nu mi-ai descris în culorile cele mai teribile cumplitul păcat al adulterului! Ce ai de spus în favoarea ta, dacă îţi voi aduce argumente dincolo de orice îndoială care vor demonstra că tu însuţi eşti un adulter?”

Absolut consternat, soţul îi spune: „Lini, draga mea, de unde ştii tu asemenea lucruri despre mine? Cu siguranţă, nu puteam să fac aşa ceva decât la o beţie cruntă, şi chiar dacă am făcut-o, mizez pe răbdarea ta creştină în faţa slăbiciunilor mele omeneşti, cu speranţa că nu te vei folosi de ele pentru a dezonora căminul nostru! Fii rezonabilă, scumpa mea soţie, şi nu mai vorbi despre acest subiect. Eu continui să te iubesc la fel de mult ca şi odinioară. Fii bună cu mine, draga mea Lini, şi îţi promit că nu voi mai face niciodată aşa ceva!”

Lini: „Bine, te cred. Atunci când cineva a trăit toată viaţa aşa, înşelându-şi soţia credincioasă cel puţin o dată la două săptămâni, ba chiar îmbolnăvindu-se din când în când din acest motiv, cred că vine timpul când trebuie uitate asemenea acţiuni, despre care Sfânta Scriptură spune: ‚Iubitorii de târfe şi adulterii nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu’! Dar mai bine spune-mi, dragul meu soţ atotcunoscător în ale teozofiei, ce ai face dacă Domnul te-ar chema brusc la El? Cât de fericit ai fi într-un asemenea caz? Sau poate că ai primit o dispensă scrisă din partea Domnului în care Acesta îţi spune că poţi să iubeşti până când vei ajunge să te corectezi singur? Nu vreau să spun nimic cu referire la acea Cilli, dar ce ai de spus în ceea ce priveşte ataşamentul tău, indiscutabil de natură amoroasă, faţă de fiica noastră mai mare, pe care l-ai demonstrat fără putinţă de tăgadă înainte

de căsătoria ei, păcătuind astfel cumplit înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor? Ce ar fi spus aceştia dacă ar fi ştiut de ruşinea ta? Şi ce crezi că va spune Dumnezeu?”

Încă şi mai uimit, soțul spune: „O, draga mea, începi să mă chinuieşti cu adevărat! Evident, ai dreptate, şi ar fi o prostie din partea mea să neg ceea ce ai spus. Dar este foarte dureros, şi realmente nu pot să înțeleg de ce deschizi acum aceste răni, tu, care nu ai spus niciodată nimic, încercând parcă cu tot dinadinsul să mă distrugi?

Nu uita că noi, oamenii, suntem foarte slabi din punct de vedere trupesc, deşi avem libertatea de a alege, aşa că poți să mă ierți pentru toate slăbiciunile mele! Nu uita că Domnul nu a condamnat adulterul, astfel încât un adulter care se căieşte va găsi cu siguranță înțelegere în fața Lui! De aceea, nu mă judeca nici tu, draga mea soție, căci îmi mărturisesc păcatul în fața ta şi a fiicei noastre, şi mă căiesc pentru el. fie ca şi Domnul Iisus să mă ierte, aşa cum mă vei ierta tu!”

Aparenta soție spune: „Bine, fie ca toate greşelile tale să-ți fie complet iertate pentru totdeauna. Dar ai grijă ca de acum înainte să nu mai abuzezi de aşa-zisele tale slăbiciuni, căci în acest caz nu vei beneficia prea mult de pe urma acestei iertări depline, pe care ți-o acord acum! De aceea, voi mai rămâne o vreme alături de tine, şi voi vedea… de adormit însă, nu vei mai adormi. Ascultă-Mă: nu te mai afli pe pământ, ci ai ajuns în lumea spiritelor! Iar Eu, pe care M-ai confundat din greşeală cu fosta ta soție, care nu era nici ea prea demnă în ochii Mei, nu sunt soția ta. Priveşte-Mă: Eu sunt Domnul şi Dumnezeul tău! Dacă doreşti, poți rămâne aşa cum eşti, dar dacă doreşti să progresezi, părăseşte acest loc în care ai trăit atâta vreme şi urmează-Mă!”

Omul Mă recunoaşte şi cade la picioarele Mele, fără cuvinte.

Dar Eu îi spun: „Ridică-te, căci iubirea ta este mai mare decât păcatele tale, şi de aceea, totul îți este iertat! Dacă doreşti să Mă urmezi, nu-ți poți lua însă şi căminul, căci eşti încă prea ataşat de cele pământeşti. Dar iată, acolo te aşteaptă îngerii care te vor ghida pe calea cea dreaptă. Iar când casa ta pământească va fi curățată de dorințe şi pofte de către ghizii tăi, vei găsi un cămin nou, alături de Mine, pentru totdeauna! *Amin!”*

După cum vedeți, am avut de data aceasta de-a face cu o altă „apă”. Unele suflete rămân multă vreme în această stare naturală, în care a ajuns omul nostru. Motivul pentru care el a rămas doar o perioadă foarte scurtă a fost legat de faptele lui bune pe vremea când trăia pe pământ, care au fost foarte numeroase, dar şi de remuşcarea lui atunci când l-am criticat, care a fost spontană şi sinceră.

Scena 4

Un filfizon

(5 august 1847)

Aceasta este ultima oră pe pământ a unui filfizon, care în afară de fumat, jocuri de noroc, lăcomie, băuturi, seducerea tuturor femeilor frumoase, precum şi a faptului că era un foarte bun dansator de valsuri, pe care le adora, la fel ca tot ce era frumos în această lume fizică, – nu ştia prea multe, chit că şi-a petrecut aproape tot timpul prin colegii şi universităţi. Filfizonul nostru s-a născut într-o familie relativ bogată, care l-a răsfăţat îngrozitor şi i-a permis să urmeze tot felul de cursuri.

Pentru ca studiul dificil al latinei să nu le obosească prea tare odorul, el a fost dat la un internat de lux, unde mâncarea era foarte bună şi copilul putea creşte. Într-adevăr, el a crescut, dar nu în înţelepciune şi în cunoaşterea de Dumnezeu, ci doar trupeşte. Tot ca să nu se obosească prea tare, i s-a permis să repete fiecare an de studiu în caz că nu-l putea termina, deşi profesorii erau instruiţi să nu-l solicite prea tare, scop în care au primit sume mari de bani de la părinţii tânărului, care i-au angajat în plus şi câte un meditator pentru fiecare materie.

În acest fel, studentul nostru a reuşit să treacă cumva de clasele inferioare, dar fără să înveţe practic nimic. Nu este de mirare că, odată ajuns în clasele superioare, el nu a mai reuşit să îşi ia examenele. Şi întrucât nu avea o aplicare prea mare pentru învăţătură, s-a dedat cu pasiune artelor mai sus menţionate, adică fumatului, băutului, jocurilor de noroc, etc.

După ce a reuşit să treacă cu chiu cu vai prin universitate, el a încercat să se angajeze la o firmă de avocatură, dar aerul mucegăit al dosarelor nu l-a încântat deloc. La urma urmei, primea de la mama sa atâţia bani, încât putea duce liniştit o viaţă de gentleman fără a mai fi nevoit să lucreze într-un birou. Simultan, nu s-a sfiit să le facă curte multor fete, toate din lumea bună, promiţându-le că le va lua în căsătorie, astfel încât multe fete gingaşe au sfârşit prin a rămâne însărcinate, fără ca el să se ţină de cuvânt însă.

În afara acestor fete frumoase şi de condiţie bună, pe care le amăgea cu promisiuni de căsătorie, filfizonului nostru – care se declara mai nou „expert guvernamental" – îi plăceau de asemenea un alt gen de femei, care i se dăruiau cu uşurinţă pentru sume mici de bani, fără să fie nevoit să le promită marea cu sarea şi fără riscul de a le lăsa însărcinate.

Şi astfel, nu este de mirare că a contractat un sifilis, care a ajuns în timp atât de generalizat încât nici chiar cei mai experimentaţi medici nu au mai reuşit să-l ajute. Consecinţa acestui comportament dezechilibrat a fost uscarea generalizată a tuturor lichidelor sale vitale, boală pentru care Eu, Domnul „cel rău" (în viziunea lui şi a altora ca el), am uitat să creez o plantă de leac atunci când am creat lumea. Şi astfel, *volens nolens,* filfizonul nostru a fost nevoit să se pregătească pentru moarte. Evident, pentru un asemenea om de lume, mare amator de plăceri, moartea părea un procedeu cam neplăcut! Dar orice om trebuie să parcurgă calea trupului. Şi astfel,

filfizonul nostru, a cărui fericire supremă a fost trupul şi plăcerile lui, a fost forţat să parcurgă şi el adevărata „cale a trupului”.

Se află acum într-un pat urât mirositor, în care se răsuceşte disperat, sufocându-se şi dorindu-şi un pahar cu apă. Dar nu mai reuşeşte să înghită nici un strop de apă, căci toate ligamentele gâtului său sunt complet uscate. Respiraţia îi este superficială şi dureroasă, căci plămânii lui sunt şi ei uscaţi. Vocea îi este gâtuită, şi nu mai poate să rostească decât câteva cuvinte exprimate pe jumătate, cu preţul unor mari dureri, care sună la fel cum ar suna un fagot în mâinile unui copil. Deşi încearcă şi acum, în ultima clipă, să mai înjure o dată, aşa cum îi şade bine unui om de lume, sau să mai rostească câteva fraze de efect, învăţate din Voltaire sau din Sir Walter Scott, uscarea generalizată a sistemului său nu-i permite acest lucru, iar durerile insuportabile care îi afectează părţile vitale nu-i mai permit să se concentreze asupra vreunui gând. De aceea, el zace pe patul de moarte, privind disperat în jur şi încercând din când în când să rostească câteva cuvinte cu vocea sa răguşită, ca de fagot.

Cam aşa sfârşesc mulţi dintre libertinii acestei lumi! Dar nu mai avem mare lucru de observat în ceea ce îl priveşte pe omul nostru în această lume, aşa că ne vom muta din nou atenţia în lumea de dincolo, pentru a observa sosirea lui acolo.

Şi în această lume, omul nostru zace pe acelaşi pat, dar la căpătâiul lui se află un înger care ţine în mână o torţă aprinsă, distrugând cu flacăra ei spirituală ultimele picături vitale ale filfizonului nostru!

Motivul pentru care asemenea oameni sunt întâmpinaţi în lumea de dincolo de un singur înger este moartea completă a sufletului şi a spiritului lor. De aceea, lângă el se află acum numai îngerul morţii, care guvernează carnea şi spiritul nervilor[1], şi care are rolul de a-i chinui şi de a-i arde carnea şi spiritul nervilor, pentru a putea colecta astfel rămăşiţele aproape distruse ale sufletului său, ca să nu mai vorbim de cele ale spiritului său, împiedicând astfel moartea eternă a acestora.

Îngerul nu i se adresează deloc omului, ci se limitează să-l ardă cu torţa sa spirituală de-a lungul întregului drum dinspre lumea naturală către cea spirituală. Acest lucru este absolut necesar, căci fără acest ultim act de graţie, aceşti oameni şi-ar pierde întreaga fiinţă.

Această acţiune aminteşte de fabula a lui Prometeu, în care ea este întrucâtva distorsionată. Oamenii mai spiritualizaţi din acea vreme au putut observa asemenea acţiuni în lumea spiritelor, deşi în acele timpuri ele erau mult mai rare decât astăzi, când umanitatea trăieşte într-o lume mult mai supusă plăcerilor senzuale decât cei din Sodoma şi Gomora. O parte din parabolele scrise în acele vremuri au supravieţuit până astăzi, deşi distorsionate într-o oarecare măsură de trecerea timpului.

---

[1] N. Tr. Expresie care apare frecvent în limbajul Domnului folosit în scrierile lui Lorber, cu referire la corpul vital (eteric) al omului.

Avem de-a face aşadar cu un fel de Prometeu, dar real. Iată, îngerul nostru şi-a terminat acum treaba: carnea filfizonului nostru a fost arsă în repetate rânduri, iar din cenuşa ei a apărut, o, vai, nu o pasăre Phoenix renăscută şi glorioasă, ci doar o biată maimuță, un fel de babuin bătrân şi decrepit! Diformul suflet este ameţit, dar poate vedea puţin.

Forma animalică se datorează faptului că în timpul vieţii lor desfrânate, asemenea oameni îşi consumă aproape în totalitate particulele mai rafinate ale sufletului uman, prin abuzurile lor, păstrând doar particulele cele mai grosiere, de natură animală. Cel puţin, în cazul de faţă a rămas forma unei maimuţe, dar există oameni care sunt reduşi până la formele groteşti ale unor reptile.

În cazul acestui om, „apa vieţii" nu poate fi decantată încă. El trebuie remodelat, lucru de care se ocupă anumite spirite, însărcinate în mod special cu asemenea suflete degenerate, şi cine ştie, poate că ele vor reuşi, după cel puţin o sută de ani, să-l ajute să îşi recâştige o formă umană. Mai mult decât atât nu putem spune nimic.

Scena 5

O tânără cochetă

(6 august 1847)

Urmează descrierea unei alte morţi, de data aceasta a unei tinere excesiv de cochetă, care s-a dus la un bal şi a dansat toată noaptea, în speranţa că va pune mâna pe un bărbat bogat, dar care nu s-a ales decât cu moartea corpului ei fizic.

O tânără de 19 ani, foarte atrăgătoare, a fost invitată să ia parte la un mare bal de societate, invitaţie pe care a acceptat-o cu mare bucurie, cu permisiunea părinţilor ei. Evident, fericitul prilej a fost din nou folosit pentru parcurgerea – a câta oară? – a magazinelor pline cu articole la modă, unde, printre miile de haine şi podoabe, s-au găsit câteva care au găsit aprobarea frumoasei noastre. A urmat apoi o vizită la cel mai la modă croitor din oraş, cu intenţia declarată de a transforma rochia cumpărată nu doar în funcţie de moda din Paris sau Londra, dar dacă era posibil chiar după moda de la Madrid sau New York. Visul fetei era să apară la marele eveniment monden ca o apariţie strălucitoare, atrăgând astfel privirile tuturor.

Cunoscându-şi clienta şi celebrele ei capricii, croitorul a intrat literlamente în trepidaţie, creând o adevărată capodoperă, o rochie de bal cum nu s-a mai văzut, spre deplina satisfacţie a clientei sale, mai exact: o rochie fără corset.

În locul corsetului, el a creat o sumedenie de bande elastice, care trebuiau strânse în jurul corpului, astfel încât eroina noastră a ajuns să aibă o talie mai subţire chiar decât propriul ei gât.

Această rochie, inventată de creatorii de modă din New York, a fost motivul care a determinat moartea ei prematură şi bruscă. Fiind regina frumuseții, ea a dansat toată noaptea cu un *dandy* tânăr şi bogat, care i se potrivea perfect, astfel încât, în cele din urmă, un vas de sânge din plămânii ei prea comprimați au cedat şi s-a spart. Din cauza enormei pierderi de sânge, fata a murit în câteva minute.

Când s-a prăbuşit la pământ, pe ringul de dans, vărsând sânge pe gura ei frumoasă, spre oroarea celorlalte fete şi doamne de la bal, la fel de strânse ca şi ea în corsete, părinții, rudele şi medicii au venit în mare grabă, au dezbrăcat-o, au turnat apă rece ca gheața peste ea şi i-au dat medicamente, dar – moartă fiind – fata nu le-a mai putut înghiți.

Toată lumea a început să plângă şi să se lamenteze. Părinții şi tânărul filfizon şi-au smuls părul din cap de disperare. Unii au blestemat soarta nedreaptă, alții au căinat-o pe nefericită. Multă lume, îndeosebi femeile, au părăsit sala de bal cu convingerea că îşi vor schimba viața de acum înainte, convingere care nu le-a ținut mai mult decât sperietura unor păsărele care sunt alungate de pe un acoperiş cu o piatră, dar care nu întârzie să se întoarcă înapoi după un minut sau două.

În cazul de față nu avem prea multe lucruri de povestit, nici măcar în lumea spiritelor. Merită totuşi să descriem această tranziție, pentru a înțelege mai bine cum se petrec aceste lucruri în cazul acestui gen de persoane.

O regăsim aşadar pe eroina noastră în lumea de dincolo, zăcând în continuare pe jos, pe podeaua plină de sânge. Lângă ea se află un înger, care o priveşte cu brațele încrucişate. Figura lui pare descurajată. Aşa îşi manifestă îngerii păzitori tristețea în fața cazurilor de nebunie umană dusă până la extrem, în care ei nu-i mai pot ajuta pe oameni cu atenția lor plină de iubire.

Dar ce face îngerul nostru păzitor, care pare atât de trist? El se apropie de fată, care pare şi aici, în lumea spiritelor, un cadavru mort, după care îi spune: „O, creatură stupidă! Ce aş putea să trezesc acum în tine, de vreme ce totul este mort în interiorul tău, oriunde mi-aş îndrepta privirea!? O, Doamne, revarsă-ți grația asupra ei! În cazul de față, puterea cu care m-ai înzestrat nu este suficientă. De aceea, întinde mâna Ta atotputernică şi fă cu această fată nebună ceea ce doreşte voința Ta!”

Şi iată, apare un alt înger, cu o înfățișare fioroasă! Focul lui cuprinde corpul fetei, care se transformă instantaneu în cenuşă (în lumea natural/materială acest proces nu poate fi observat, căci el se referă exclusiv la suflet, adică la corpul psihic). În sfârşit, din cenuşă pare că începe să se mişte ceva. Îngerul se roagă lângă cenuşă. Ultimele sale cuvinte sunt: „Doamne, facă-se voita Ta!”

Cel de-al doilea înger pleacă, dar primul rămâne. Cenuşa pare din ce în ce mai agitată. Această mişcare nu înseamnă altceva decât o fuziune a elementelor esențiale ale sufletului fetei, complet distrus şi dezechilibrat, şi

se efectuează prin puterea Mea. Vom vedea imediat ce a mai rămas din sufletul acestei fete!

Iată, din cenuşă se ridică un mic nor cenuşiu! Acesta prinde formă, care nu poate fi comparată însă cu nimic din ceea ce cunoaşteți voi pe pământ. Capul seamănă cu cel al unui liliac, corpul cu cel al unei lăcuste uriaşe, mâinile cu labele unei gâşte, iar picioarele cu cele ale unei berze! Ce ziceți de această modă, care nu este altceva decât fructul acțiunilor fetei pe pământ? Cu greu va putea intra vreodată această fată stupidă, aproape o sinucigaşă, în împărăția luminoasă a cerurilor.

Vor trece probabil sute de ani până când ea îşi va putea asuma din nou o formă umană, iar procesul va fi unul cât se poate de dureros. Chiar şi atunci, ea va fi în regatul spiritelor ceea ce sunt pe pământ albinoşii, adică va fi nevoită să se ascundă de lumină.

Nu mai avem nimic de văzut sau de învățat în acest caz, aşa vom trece la un alt exemplu.

Scena 6

Un general

(10 aprilie 1847)

Ne aflăm acum într-o cameră foarte luxoasă, de-a dreptul princiară. Totul străluceşte în aur şi argint, pietrele prețioase îți iau ochii, iar pe pereți sunt atârnate tablouri dintre cele mai valoroase (pe pământ). Podeaua este acoperită cu covoare foarte rafinate, iar ferestrele mari, din sticlă mată, sunt acoperite cu draperii din mătăsuri scumpe, al căror cost ar fi putu hrăni o mie de săraci timp de o lună întreagă. Mese, scaune, noptiere, sofale şi tot felul de alte piese de mobilier de mare valoare împodobesc camera, a cărei atmosferă este încărcată cu parfumuri grele. Cei mai renumiți medici din oraş se află la patul (bogat împodobit şi el) în care zace pacientul, un om foarte renumit al zilelor sale care îşi aşteaptă în zadar însănătoşirea.

Medicii țin consfătuire după consfătuire, iar medicația pacientului este schimbată la fiecare oră. În camera alăturată, doi călugări se roagă încontinuu, inspirându-se din când în când din cărțile latineşti în ediții de lux, cu tiparul în negru şi roşu. Oriunde există în oraş o casă de rugăciune sau o capelă se ține o misă solemnă pentru vindecarea marelui general. nimic nu mai poate fi însă făcut. Remediul necesar nu mai poate fi găsit nici în farmacii, nici în biserici, el fiind unul singur: „Vino şi lasă-ne să vedem ce fapte ai făcut în cealaltă lume!”

Să-l privim puțin pe bolnav: cât de curajos pare! Dar curajul lui nu este decât o mască, întrucât în interior eroul nostru este cuprins de teamă şi de disperare, blestemându-şi boala atât de dureroasă la fel cum un husar îşi înjură calul care refuză să-l asculte. Situația nu este lipsită de o notă de umor: în cealaltă cameră călugării se roagă, evident, cu un zel care cu greu

poate fi egalat, având o motivație specială, *propter certum quoniam* (dintr-un anumit motiv). Oricum, este întotdeauna ciudat atunci când cineva se roagă pentru altcineva care blestemă îngrozitor.

Durerile bolnavului se intensifică, devenind aproape insuportabile. Spre uluirea celor din jur, pacientul se ridică în capul oaselor şi începe să urle, plin de mânie: „O, viață blestemată! O, Creatorule, dacă exişti cu adevărat, nu mi-ai fi putut-o lua într-o manieră mai puțin dureroasă? Aşa mizerabilă cum este, orice diavol poate face ceva pe ea, şi chiar eu – dacă aş putea – aş face! Ha, doctori nebuni, tagmă de şarlatani, dați-mi mai bine un pistol încărcat şi îmi voi scrie singur rețeta pentru această viață de câine. Mi-l voi administra direct în creier şi voi scăpa instantaneu de toate durerile şi de toate chinurile actuale!”

Un asistent se apropie de patul bolnavului, căruia încearcă să-i ia pulsul şi să-l calmeze. Dar nobilul pacient se ridică din nou în capul oaselor şi strigă: „Îndrăzneşte numai să vii lângă mine, tâlharule, ca să am în sfârşit asupra cui să-mi vărs furia îndreptățită! Du-te naibii, cretinule! Ce, vrei să mă chinuieşti iarăşi cu opiul tău? Nu am în jur decât dobitoci: cum nu mai ştiu ce să facă, cum îmi administrează opiu! După care omul adoarme, aşa că cei de față nu mai au a se teme de plângerile lui, care au durat – pe bună dreptate – ore în şir. Aşa că tâlharii îşi râd în barbă şi îşi fac calcule cu cât să încarce nota de plată după moartea mea! Ha, ha, ha, dar eu v-am dejucat planurile murdare! Gata, plecați din ochii mei, şacalilor, sau vă voi alunga singur, cu ultimele puteri care mi-au mai rămas din această viață mizerabilă! Dar cine sunt cei doi ticăloşi din camera alăturată, cei îmbrăcați în negru? Ce fac acolo? Aproape că îmi vine să cred că se roagă pentru sufletul meu! Cine le-a ordonat să facă aşa ceva? Afară cu ei, sau mă voi ridica singur din pat şi îi voi împuşca la fel ca pe nişte câini turbați!”

În fața acestei explozii de mânie a comandantului suprem, călugării dispar instantaneu. Medicii dau din umeri. În cameră se lasă în sfârşit tăcerea, iar pe fața distorsionată a bolnavului se instalează rigiditatea specifică morții. Nemaiavând ce să facem în lumea fizică, ne vom muta din nou în cea spirituală, pentru a vedea felul în care eroul nostru suportă tranziția către ea.

La fel ca în cazurile precedente, sufletul se regăseşte în lumea spirituală zăcând în patul său de boală, într-o cameră absolut identică. Încă mai suferă, trăgând în mod dureros aer în piept şi muşcându-şi limba de furie.

Acolo se află îngerul morții, gata să elibereze sufletul plin de mânie al eroului nostru de trupul său aristocrat, excesiv de mândru şi de arogant. Îngerul este înarmat cu o sabie de foc, semn al marii puteri cu care l-am înzestrat Eu, dar şi al curajului şi lipsei sale de teamă în fața unor asemenea eroi pământeşti, şi chiar a întregului iad.

Ultimul fir de nisip în clepsidra eroului nostru s-a scurs, aşa că îngerul îl atinge cu sabia sa de foc şi îi spune: „Ridică-te, suflet nedemn, iar tu, praf al orgoliului, scufundă-te în oceanul nimicniciei tale nesfârşite!”

Şi iată, corpul dispare, iar camera luxoasă nu mai este vizibilă acum. Tot ce a rămas este un suflet decrepit, de culoare cenuşie, stând direct pe nisip, care ameninţă să-l înghită. Încă mânios, dar şi speriat, el priveşte în jur. Nu se vede încă aşa cum îl vedem noi, ci continuă să creadă că este generalul decorat, plin de medalii şi înarmat cu o sabie.

„Unde mă aflu, întreabă el. Ce diavol m-a adus aici? Oriîncotro mi-aş îndrepta privirea, nu văd nimic. Uite, nici acolo, nici chiar sub mine nu se află nimic!

Oare visez, am ajuns somnambul, sau am murit cu adevărat? O, ce stare blestemată, aberantă! Cert este că nu mai simt nici o durere, şi în plus îmi amintesc de fiecare detaliu din viaţa mea. Am fost foarte bolnav. I-am înjurat pe ticăloşii de doctori, i-am trimis la naiba pe cei doi ipocriţi, şi cred că am spus şi câteva lucruri neplăcute despre Creator, evident, numai din cauza durerilor insuportabile. Îmi amintesc foarte bine de toate aceste lucruri! Ştiu că am fost foarte mânios şi că eram gata să distrug totul în calea mea. Dar acum, toate acestea au trecut. M-aş simţi chiar bine, dacă aş şti unde mă aflu şi ce s-a petrecut cu mine?!

Iată, parcă văd o luminiţă în jurul meu, dar cu cât privesc mai departe, cu atât mai mare devine bezna, şi nu văd nimic, dar absolut nimic! Ce situaţie nefericită! Sper să nu mă confrunt cu ea o întreagă eternitate!

Ce ciudat, simt că devin din ce în ce mai lucid, din ce în ce mai viu, dar simultan totul devine din ce în ce mai gol în jurul meu. Probabil că mă aflu într-un fel de letargie… Se spune că cei care se află în această stare pot auzi şi vedea tot ce se petrece în jurul lor, dar eu nu aud şi nu văd nimic altceva decât pe mine, aşa că nu poate fi vorba de o stare de letargie.

Nu este nici cald nici frig, nici absolut întuneric, dar nici lumina nu te orbeşte! Ce mi se pare cel mai greu de înţeles este faptul că mă simt foarte bine dispus, deşi sunt singur; parcă aş fi un clovn. Cu siguranţă, nu aş fi fost mai singur în mormânt decât sunt aici. Nu-mi lipseşte decât un singur lucru, unul mititel, da, să-i spunem pe nume, o femeie, şi aş uita complet de mine, de generalul care am fost, cu toţi strămoşii şi cu tot arborele lui genealogic! Mda, aş da orice pentru o femeie!

Of, dacă aş putea să-mi dau seama unde mă aflu! Dacă starea asta mai durează mult, situaţia va deveni de-a dreptul plictisitoare! Parcă am auzit vorbindu-se odată de un fel de Dumnezeu! Dacă există, m-aş întoarce sincer către El. Ce-i drept, m-am comportat cam dur cu El mai devreme, dar sunt convins că dacă există, nu mi-o va lua în nume de rău. Hei, Doamne, Dumnezeule! Dacă exişti, ajută-mă să ies din această situaţie nefericită!”

Pe loc, un înger i-a apărut în faţă şi i-a spus: „Prietene, vei rămâne în această stare până când ultima picătură de orgoliu va seca în fiinţa ta, până

când vei plăti până la ultima picătură sângele miilor de frați ai tăi pe care l-ai vărsat. Aruncă-ți însemnele de general, iar solul va deveni mai ferm sub picioarele tale, lumina va deveni mai puternică, şi îți vei putea găsi inclusiv tovarăşi. Fereşte-te însă de cei de seama ta, căci altfel vei fi pierdut! Dar mai presus de toate, întoarce-te către Domnul, iar calea ta va fi scurtă şi uşoară. *Amin!"*

În etapa sa actuală, eroul nostru nu este însă deloc pregătit ca să urmeze sfatul îngerului. De aceea, acesta îl părăseşte, iar el va mai rămâne în această stare de suspensie timp de câteva sute de ani.

Puteți trage singuri concluziile despre „apa" în care se scaldă, aşa că nu vom mai discuta despre el.

Scena 7

Un papă

(11 august 1847)

De această dată vom începe exemplul nostru direct în lumea de dincolo. Avem de-a face acum cu un personaj care a jucat un rol major în lumea fizică, ajungând să creadă că această lume nu există decât de dragul său şi că putea face orice dorea. El şi-a arogat întreaga putere a lui Dumnezeu, într-o măsură mai mare decât au făcut-o alții, de aceeaşi teapă ca şi el. La fel ca toți oamenii, a fost nevoit să „muşte şi el țărâna" la un moment dat, iar marea lui putere sau rolul de slujitor al lui Dumnezeu nu i-au mai fost de nici un folos.

Îl regăsim în lumea spirituală, având o figură descărnată, pământie, aproape neagră, îndreptându-se lent către miazănoapte şi privind pretutindeni în jurul său.

Alături de el se află un omuleț, care seamănă cu o maimuță. Acesta îşi face de lucru în jurul omului nostru, ca şi cum ar avea treburi foarte importante cu el. haideți să ne mai apropiem cu câțiva paşi, ca să auzim monologul ciudat al acestui om, care îşi ignoră deopotrivă tovarăşul şi pe noi.

Suntem deja foarte aproape de el. Iată ce spune: „Totul este doar minciună, o amăgire, iar cei amăgiți sunt cei mai fericiți. Vai celui care îi amăgeşte însă, dacă o face în mod conştient! Dacă nu o face însă în mod conştient, şi nu-şi dă seama că minte şi că înşeală, atunci el poate fi felicitat pe bună dreptate. Căci în acest caz, un măgar îl conduce pe altul, şi amândoi se mulțumesc cu nutrețul de proastă calitate pe care-l primesc. Dar eu, eu ce sunt? Am fost şeful suprem, şi toată lumea trebuia să creadă şi să facă ceea ce le spuneam eu. Cât despre mine, eu făceam numai ceea ce doream, căci eu țineam frâiele puterii în mâinile mele, la fel ca cei care iau fără să ceară, convinşi că merită să primească. Eram atoateştiutor; ştiam foarte bine că totul nu este decât o minciună şi o amăgire, dar asta nu m-a împiedicat să le

impun supuşilor mei minciunile mele, amenințându-i cu pedepse teribile pe cei care refuzau să se supună, convins fiind că tot ceea ce emiteam eu, în scris sau verbal, trebuia să fie acceptat ca un adevăr suprem.

Atât timp cât m-am aflat pe pământ am crezut că moartea fizică este sfârşitul existenței. Aceasta a fost convingerea mea secretă, dar fermă, şi toată înțelepciunea lumii nu mi-ar fi putut-o schimba. Până şi această credință s-a dovedit o minciună, căci continui să trăiesc, deşi am murit trupeşte.

Le-am predicat milioanelor de suflete despre iad, purgatoriu şi cer, le-am acordat indulgențe şi i-am canonizat pe mulți dintre cei decedați; le-am spus oamenilor să țină post, să se roage, să se confeseze şi să se împărtăşească. Şi iată-mă acum singur, neştiind ce să fac! Dacă ar fi existat o Judecată de Apoi, aş fi fost cu siguranță judecat. Dacă ar fi existat un cer, aş fi avut tot dreptul să intru în el, de-a dreapta Tatălui, căci am fost slujitorul lui Christos pe pământ, prin voința lui Dumnezeu! Şi cu siguranță, ceea ce am făcut a fost rezultatul aceleiaşi voințe divine, căci potrivit Scripturii nici un fir de păr nu poate fi clintit de pe capul omului şi nici o rândunică nu poate zbura de pe acoperişul unei case fără ca această voință supremă să ştie şi să fie de acord.

Am confesat şi am împărtăşit potrivit acestor datini străvechi, şi aş fi putut să mă iert oricând de păcate pe mine însumi, căci am avut puterea de a anula confesiunile, inclusiv împărtăşania, pentru oricine şi pentru totdeauna, lucru pe care nu l-aş fi făcut niciodată din motive politice. Dacă ar fi existat un iad, aş fi avut toate motivele să mă aflu şi acolo, căci în ochii lui Dumnezeu orice ființă umană este un ucigaş înnăscut! Sau cel puțin ar fi trebuit să mă aflu în purgatoriu, despre care se spune că este destinul oricărui suflet decedat, cel puțin timp de trei zile! Dar iată că nu mă aflu nici într-unul, nici în altul, aşa că toate poveştile astea despre cer, iad, purgatoriu, Iisus, Maria şi Dumnezeu nu sunt altceva decât o amăgire şi o minciună! Omul trăieşte numai potrivit forțelor naturii, iar viața lui interioară este datorată exclusiv propriilor sale forțe interioare naturale, care probabil că se combină astfel încât ajung să devină o ființă eternă şi indestructibilă. Rezultă că îmi revine misiunea să studiez acum aceste forțe, iar apoi, pe măsură ce mă voi familiariza cu ele, să-mi găsesc propriul cer.

Constat totuşi că ceva sau cineva mă trage de toga mea pontificală! Ce ar putea fi, vreun spirit invizibil, sau un simplu vânticel? Într-adevăr, mi se pare ciudat în acest deşert infinit, în care oriunde te-ai îndrepta, nu găseşti niciodată pe altcineva. Poți să strigi, să plângi, să înjuri, să blestemi sau să te rogi oricui ai dori, nimic nu se întâmplă, iar tu rămâi la fel de singur ca şi înainte! Cred că au trecut câțiva ani de când am murit pe pământ, în acel mod atât de dureros şi de dezagreabil, şi sunt la fel de singur ca atunci, plimbându-mă prin acelaşi deşert lipsit de formă! E drept, am ceva libertate de mişcare, dar ceea ce se va petrece cu mine în viitor, dacă voi trăi de-a pururi sau dacă voi fi totuşi anihilat, mai devreme sau mai târziu, asta rămâne încă o ghicitoare imposibil de rezolvat.

De aceea, mai bine să continui cu investigarea forțelor naturale care sălăşluiesc în mine, căci mai buna lor cunoaştere îmi va dezvălui cu siguranță ceea ce se va întâmpla cu mine!

Ați auzit cum gândeşte, el, cel care a fost întâiul slujitor al lui Dumnezeu pe pământ? O, cu siguranță va continua să raționeze multă vreme în acelaşi fel, singur singurel, inspirat de tovarăşul său invizibil. Căci destinul acestor oameni, care au deținut pe pământ funcții supreme, izolându-se de toți şi de toate, este întotdeauna acelaşi: acela de a fi singuri, pentru foarte multă vreme.

De altfel, această izolare se dovedeşte o grație foarte înaltă pentru ei, căci numai astfel se pot întoarce ei pe calea cea dreaptă. Acest proces durează însă foarte mult timp. Ei trebuie să treacă mai întâi prin toate etapele nopții şi golului din interiorul lor, prin agitație şi durere, adică prin acele caracteristici specifice iadului.

Abia după ce un asemenea zelot îşi încheie călătoria singuratică, ce poate dura sute, mii sau chiar zeci de mii de ani, i se permite compania unor spirite drepte. Dacă nu le urmează nici de data aceasta, este lăsat din nou singur, dar de această dată va fi confruntat cu toate faptele sale criminale, inclusiv cu cele ale predecesorilor săi, fiind silit să suporte toate durerile pe care el sau predecesorii săi le-au provocat miilor de persecutați ai sorții. Dacă nici acest tratament nu îl va vindeca, va fi lăsat aşa cum este; nu va avea drept tovarăşi decât foamea şi setea, doi slujitori care reuşesc – mai devreme sau mai târziu – să aducă pe oricine pe calea cea bună.

Acest exemplu v-a permis să aflați multe lucruri importante legate de viața de apoi şi despre „apele” în care sunt nevoiți să se scalde acest gen de conducători vremelnici, până când atinge din nou țărmul umilinței, al iubirii şi al adevărului.

Scena 8

Un ministru

(12 august 1847)

Întrucât până şi marii potentați ai acestei lumi trebuie să moară odată şi odată, căci nu au reuşit să creeze încă o companie de asigurări împotriva acestei întâmplări dezagreabile care este moartea, cu toată politichia şi diplomația lor, ministrul nostru a fost nevoit şi el – în cele din urmă – să ia decizia să schimbe cele temporale cu cele eterne.

Pentru acest gen de oameni, moartea este cel mai neplăcut eveniment posibil, căci îngerul morții nu este prea delicat cu ei. Dacă acesta îşi găseşte măsura plină, el îi răpeşte pe oameni fără prea multe fineţuri.

Ministrul nostru, om respectat de întreaga lume datorită intelectului său lumesc, a fost ținut la pat în anii din urmă de o febră dublată de gută, care îl chinuia câte două săptămâni în fiecare lună, şi care se agrava cu atât

mai mult cu cât lua mai multe medicamente. În ultimii ani de viață a devenit extrem de mânios şi a început să-i amenințe pe medici că îi va arunca în închisoare dacă nu îi vor restabili de urgență starea de sănătate.

Nu a mai apucat însă să îşi ducă la bun sfârşit amenințarea, căci în cea de-a 16-a zi a ultimei crize a intrat într-o comă din care nu s-a mai trezit în lumea fizică, cu excepția unei singure ore, chiar înainte de moarte. În această ultimă oră a făcut un nou testament, în care a dispus ce trebuie făcut cu averea sa considerabilă, ignorându-i şi de această dată pe cei săraci, pe care îi considera – la fel ca toți cei de teapa lui – nişte simpli cerşetori, căci ce ar fi însemnat câteva mii de guldeni dacă ar fi fost repartizați la câteva milioane de oameni?

El a lăsat Bisericii ceva bani, *pro forma,* dar nu ca urmare a credinței sale, căci acest gen de oameni rareori ştiu ce înseamnă credința. Tot ce ştiu ei să facă este politica pură. De altfel, tocmai acesta a şi fost motivul pentru care a lăsat banii respectivi Bisericii.

După ce şi-a terminat testamentul, el s-a lăsat din nou în pat şi a murit pe loc, fără să apuce să se confeseze sau fără să fie împărtăşit, lucruri care oricum nu-l interesau deloc. Întrucât şi-a încheiat socotelile cu această lume, o vom părăsi la rândul nostru, trecând în „lumea de dincolo", pentru a afla cum se comportă acolo „marele" aristocrat.

Iată-l, înfăşurat în roba sa oficială în fața a patru spirite angelice deghizate, din care el nu îl poate vedea decât pe ultimul. Locul ales este chiar cabinetul său de ministru, în care şi-a dorit până în ultima clipă să rezolve treburi importante de stat.

Acum îi vede pe toți cei patru îngeri aflați în cabinetul lui secret, şi de-abia îşi poate reține mânia împotriva celor patru „ticăloşi", după cum gândeşte el despre ei. Ministrul se repede la cordonul clopoțelului şi trage, dar nu se aude nici un sunet.

„Trădare! Înaltă trădare! strigă el cât îl țin bojocii. Cum ați intrat, mizerabililor, în acest cabinet care nu îmi este accesibil decât mie şi în care se pun la cale cele mai secrete şi mai sacre operațiuni referitoare la întreaga lume? Nu ştiți că această înaltă trădare este pedepsită cu moartea? Care dintre voi mi-ați stricat clopoțelul, care în acest moment decisiv, nu scote nici un sunet? Mărturisiți, tâlharilor, care dintre voi a stricat clopoțelul?"

Primul înger îi răspunde: „Ascultă cu răbdare şi cu cea mai mare atenție cele ce îți voi spune! Cunosc cât se poate de bine regula care face ca nici un om de pe pământ, cu excepția regelui, să nu poată pătrunde în acest cabinet. Dacă te-ai fi aflat încă pe pământ, nu ai fi avut cum să ne vezi aici. Corpul tău fizic a murit însă, iar acum te afli în lumea spiritelor, în care nu există decât un singur Domn, în timp ce celelalte spirite sunt frați, mai buni sau mai răi, în funcție de felul în care au acționat pe pământ, făcând fapte bune sau rele. Domnul ne-a acordat nouă dreptul şi datoria plină de iubire de

a-i vizita pe cei decedați, oferindu-i serviciile noastre, în măsura în care acesta ne acceptă, aşa cum ai făcut tu.

De aceea, Domnul ne-a însărcinat cu misiunea de a-ți revela faptul că în această lume eternă, toate onorurile lumeşti, inclusiv toată politica ce îți este atât de dragă, au încetat să mai existe, iar acest cabinet, roba ta şi aceste documente de stat aparent atât de importante nu reprezintă decât o iluzie, născându-se din propria ta fantezie, care continuă să se agațe în mod excesiv de lumea fizică. Ele vor dispărea însă de îndată ce ne vei urma. Dacă ne vei urma, vei cunoaşte calea uşoară care duce către adevărata şi eterna împărăție a vieții, acolo unde fericirea este infinită. Dacă vei refuza să ne urmezi, vei constata că este foarte greu să atingi de unul singur Împărăția lui Dumnezeu. Vezi tu, cu permisiunea lui Dumnezeu, ai fost pe pământ un mare om şi ți s-a acordat foarte multă putere. Din păcate, în tine s-a trezit setea de putere, care te-a făcut să încalci de multe ori ordinea divină. Aceeaşi sete de putere te-a făcut să uiți de cele mai multe ori de iubirea față de aproape, astfel încât ai devenit complet nepotrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Din fericire, pentru tine, Domnul ştie ce povară grea ai avut de dus şi este plin de compasiune în ceea ce priveşte. De aceea, El ne-a trimis pe noi, pentru ca tu să poți fi mântuit şi înălțat, astfel încât să nu te mai scufunzi sub povara marilor tale afaceri de stat. Nu este vorba despre o judecată, căci în împărăția libertății de spirit nu poate fi vorba nici de judecată nici de vreun judecător, ci doar de liberul arbitru înnăscut pe care îl are orice ființă umană! Nu trebuie să te gândeşti nici la vreun iad, căci iadul nu există decât în interiorul omului, dacă acesta îl creează singur, prin propriile sale fapte rele. La fel, nu trebuie să crezi că cerul este răsplata faptelor bune. Fie ca de acum înainte, voința ta să nu mai urmeze decât Cuvântul Domnului Iisus Christos, şi fie ca tu să nu-L mai cauți decât pe El, prin Cuvântul Său! Atunci când îl vei găsi, vei beneficia de toate cerurile şi vei dispune de o altfel de putere, născută din iubire, decât aceea pe care ai folosit-o în lumea fizică prin puterea intelectului tău şi a poziției tale înalte. Acum ştii tot ce era de ştiut! De aceea, fă ceea ce te îndeamnă liberul tău arbitru, în numele Domnului Iisus! *Amin"*

Ministrul răspunde: „Într-adevăr, discursul tău este plin de înțelepciune, şi am intuiția că tot ce ai spus este adevărat. De asemenea, îmi este absolut clar că am murit trupeşte, dar nu înțeleg deloc de ce acel evreu, Iisus, ar trebui să fie unicul Domn şi Dumnezeu! Atunci ce mai este cu ‚Tatăl' şi Cu ‚Sfântul Duh'? din câte îmi dau seama, spusele tale nu prea se potrivesc cu învățătura lui Iisus, cel care le-a vorbit tuturor despre Sfânta Treime! De aceea, nu te supăra dacă nu te voi urma atât de rapid pe cât ai dori, dacă nu cumva mă vei convinge de contrariul!"

Îngerul: „Frate, aceste lucruri nu se petrec imediat. Mai întâi de toate, va trebui să renunți la roba ta de demnitar şi să îmbraci haina umilinței şi a negării de sine. Abia atunci te vei convinge de ceea ce ți se pare acum de neconceput".

Ministrul: „Bine, atunci du-mă şi arată-mi calea cea dreaptă. Curăţă toate elementele lumeşti din sufletul meu, şi vom vedea atunci dacă ceea ce spuneai se va dovedi adevărat”.

Ceilalţi trei îngeri fac un pas înainte şi îi scot omului roba sa bogată, îmbrăcându-l în schimb cu nişte zdrenţe murdare, de culoare cenuşie. Cel de-al doilea înger îi vorbeşte: „Acum ai îmbrăcat haina umilinţei. Dar ea singură nu este de ajuns, căci trebuie să te şi comporţi ca atare. De aceea, urmează-ne!”

Omul îi urmează pe îngeri. Cei cinci ajung la o fermă, iar îngerul îi vorbeşte din nou: „Iată, aici se află un ţăran care are un mare număr de porci. Tu vei fi slujitorul lui şi te vei mulţumi cu ceea ce îţi va oferi el. chiar dacă ţi se va părea că este dur şi nedrept cu tine, vei suporta totul cu răbdare şi cu speranţa că Domnul îşi va revărsa asupra ta graţia şi compasiunea Lui.

Dacă te va lovi, nu-i răspunde cu aceeaşi monedă, ci întoarce-te cu spatele pentru a primi lovitura, la fel ca un sclav, aşa cum ai văzut că fac soldaţii care se supun subordonării militare şi acceptă fără să crâcnească orice pedeapsă – oricât de nedreaptă li s-ar părea – venită din partea superiorilor lor. Dacă vei suporta acest destin cu multă răbdare, vei avea curând parte de o soartă mai bună.

La care, omul nostru nu mai rezistă: „Mersi frumos pentru această ghidare! Daţi-mi înapoi hainele, impostorilor! Prefer să îmi găsesc singur calea! Ce tâlhari! Vor să facă din mine – un aristocrat cu atâţia strămoşi, un paznic la porci! O, dacă m-aş mai afla în lumea fizică, cum v-aş mai face să plătiţi pentru această insultă! Şi peste toate, aceşti vagabonzi mai au pretenţia că sunt mesagerii lui Dumnezeu! Staţi puţin, şi veţi plăti cu siguranţă pentru toate acestea!”

Îngerii îi înapoiază hainele de demnitar şi îi spun: „Fie după cum doreşti. Iată-ţi veşmântul pământesc! Dacă nu doreşti să păşeşti pe calea vieţii, nu ai decât să păşeşti pe propria ta cale. Misiunea noastră s-a încheiat!”

Vedeţi aşadar în ce „ape” se scaldă omul nostru… Va continua să înoate în ele până când se va întoarce la Tatăl, la fel ca şi Fiul Risipitor…

De aceea, feriţi-vă de setea de putere, căci consecinţele acesteia sunt întotdeauna cele descrise mai sus. Să trecem acum la un alt exemplu!

Scena 9

Episcopul Martin

(13 august 1847)

Un episcop, foarte atent întotdeauna cu demnitatea sa, dar şi cu dogmele în care credea, s-a îmbolnăvit pentru ultima oară.

Încă de pe vremea când era doar un asistent de preot, el obişnuia să descrie în culorile cele mai vii fericirile din regatul îngerilor, dar şi chinurile din purgatoriu şi din iad. Deşi a ajuns la o vârstă înaintată, de aproape 80 de ani, se pare că nu prea dorea să ajungă în cerul pe care l-a lăudat toată viața sa! Bag seama că ar fi dorit mai degrabă să mai trăiască încă o mie de ani pe acest pământ, predicând în continuare despre desfătările care îi aşteaptă pe credincioşi în ceruri…

De aceea, episcopul nostru bolnav a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-şi restaura starea de sănătate pierdută. A chemat cei mai buni medici, a dispus celebrarea unor mise în toate bisericile din dioceza sa, le-a cerut tuturor oițelor din turma sa să se roage pentru viața sa. A dispus ridicarea chiar în camera în care bolea a unui altar în fața căruia trebuiau să se țină nu mai puțin de trei slujbe dimineața, pentru restaurarea sănătății sale, în timp ce seara, trei călugări dintre cei mai pioşi trebuiau să se roage încontinuu pentru gazda lor.

El însuşi continua să se roage: „O, Doamne, ai milă de mine! Sfântă Marie, mamă preacurată, ajută-mă! Revarsă-ți grația asupra demnității mele de prinț-episcop, pentru gloria Fiului tău! O, nu-l pedepsi pe cel mai credincios dintre slujitorii tăi, tu, ajutătoarea celor în nevoie, unicul sprijin al celor bolnavi!” Dar nimic din toate acestea nu i-au mai ajutat. Omul nostru a intrat într-o comă din care nu s-a mai trezit niciodată în această lume.

Cunoaşteți probabil ceremonialul „extrem de important” care se ține pentru un episcop decedat, aşa că nu ne vom mai pierde timpul cu descrierea lui. Vom trece aşadar direct în lumea spiritelor, pentru a vedea cum se comportă acolo episcopul nostru.

Iată-l, continuă să zacă în patul său de boală. Câtă vreme inima sa continuă să fie caldă, îngerul nu îi desprinde sufletul de corp. Această căldură este chiar spiritul nervilor, care trebuie complet absorbit de suflet înainte să poată fi eliberat de corp.

În sfârşit, sufletul omului a absorbit complet spiritul nervilor, iar îngerul îl poate desprinde de corpul fizic, prin următoarele cuvinte: *„Epheta* – ridică-te, suflete, şi lasă praful să se întoarcă în lumea viermilor şi a degradării, pentru a se descompune. *Amin!”*

Şi iată, episcopul nostru se ridică, îmbrăcat în continuare în hainele sale luxoase, de prinț al bisericii. Deschide ochii şi priveşte în jur cu uimire, dar nu vede pe nimeni, nici măcar pe îngerul aflat lângă el. împrejurimile sunt vizibile, dar lumina nu este prea puternică. Solul pare acoperit cu un fel de muşchi şi licheni uscați.

Complet uluit de această situație neobişnuită în care se găseşte, omul nostru îşi spune: „Ce e asta? Unde mă aflu? Mai trăiesc, sau am murit? Ştiu că am fost foarte bolnav, şi nu este exclus să fi decedat! Da, pentru numele lui Dumnezeu, asta trebuie să se fi petrecut! O, Sfântă Marie, Sfinte Iosif,

Sfântă Ana, marii mei susținători dintotdeauna, veniți şi ajutați-mă să intru în Împărăția lui Dumnezeu!”

Aşteaptă o vreme, privind cu atenție în jur ca să vadă din ce direcție vor veni cei trei sfinți, dar aceştia nu se grăbesc prea tare! Episcopul îi cheamă din nou, cu o voce mai puternică, apoi îi aşteaptă, dar nimeni nu îşi face apariția. El îi strigă iarăşi, cu o voce încă şi mai puternică, dar în zadar.

Acum, omul nostru începe să se simtă cu adevărat speriat. El îşi dă seama de situația disperată în care se află şi strigă: „O, pentru numele lui Dumnezeu, Doamne, ajută-mă! (Aceasta este fraza lui obişnuită). Ce înseamnă toate acestea? Am strigat de trei ori şi nu am primit nici un răspuns!

Oare sunt blestemat? Imposibil, căci nu văd nici un fel de foc şi nici un diavol! O, o, o (tremurând): este îngrozitor! Mă simt atât de singur! O, Doamne, ce mă fac dacă îmi apare vreun diavol tocmai acum, când nu sunt apărat de crucifixul consacrat? Ca să nu mai vorbim de faptul că se spune că diavolilor le plac cu deosebire episcopii! O, în ce situație disperată mă aflu! Cred că scrâşnetul dinților se revarsă deja asupra mea!

Mai bine să renunț de pe acum la roba mea de episcop, astfel încât diavolii să nu mă recunoască. Dar poate că acest gest le va da o putere mai mare asupra mea! O, ce cumplit este să mori!

Cel puțin dacă aş fi murit de tot, nu mi-ar mai fi fost atât de frică, dar această viață de după moarte este cu adevărat teribilă! Mă întreb ce s-ar putea întâmpla dacă aş pleca de aici? Nu, nu, mai bine rămân. Cine ştie ce se mai petrece dacă plec pe întunericul ăsta? De aceea, voi rămâne aici până la Judecata de Apoi, în numele lui Dumnezeu şi a binecuvântei Fecioare Maria!”

Evenimentele care au urmat şi ghidarea acestui om, altminteri destul de pios, vor fi descrise în continuare.

Scena descrisă mai sus reprezintă capitolul cu care începe lucrarea „Episcopul Martin” („Apusuri preschimbate în răsărituri”), care descrie pe larg trecerea în lumea de apoi a unui episcop şi evoluția lui până la atingerea desăvârşirii celeste.

Ce s-a mai petrecut însă cu episcopul nostru după aceste prime experiențe ce au urmat morții sale? El a început să se plictisească din ce în ce mai tare, părându-i-se că a trecut o întreagă eternitate până când şi-a găsit, bucuros, un tovarăş. Acesta era chiar Petru, îngerul lui călăuzitor, pe care el l-a confundat cu un coleg. Petru l-a instruit pe Martin, i-a dat o serie de sfaturi în acord cu Evanghelia şi l-a încurajat să facă diferite servicii, special alese pentru a-l ajuta să îşi depăşească anumite slăbiciuni pe care le-a manifestat în ultima sa viață. Apoi ghidul l-a părăsit, pentru a nu-l influența în luarea unor decizii importante.

Treptat, Martin a început să creadă că a fost părăsit de ghidul său, devenind din ce în ce mai furios pe acesta. În loc să o apuce cu toată

umilința pe „calea în numele Domnului” pe care i-a indicat-o ghidul său, el s-a întors către regiunea „înserării”, iar apoi chiar către cea a „miezului nopții”, avansând într-o direcție în care devenea din ce în ce mai întuneric. Datorită stării sale sufletești, el s-a afundat într-o regiune mlăștinoasă, din care nu a mai știut cum să scape. În cele din urmă, disperat, a ajuns pe malul unei mări, nemaiputând nici să avanseze, nici să se întoarcă înapoi, din cauza beznei. În această situație lipsită de orice speranță, lui i s-a arătat însuși Domnul, sub forma unui pescar, ajutându-l să urce în barca mântuirii sale.

Urmează un dialog care revelează starea în care se afla sufletul lui Martin, dar care îl conduce pe acesta către cunoașterea de sine, pocăință și întoarcerea către adevăr.

Iată în continuare un citat din acest dialog (capitolele 13-17):

(Domnul, sub forma cârmaciului, îi răspunde lui Martin, care tocmai s-a plâns cu amărăciune de nedreptatea sorții sale): „Oricât de neplăcut ar fi să stai singur o perioadă atât de lungă de timp, te asigur că această solitudine prelungită este cât se poate de benefică. Ea îi asigură individului suficient de mult timp pentru a reflecta asupra propriei sale nebunii, pentru a le înțelege și pentru a renunța la ele. (…) De aceea, oricât de dezagreabilă ți s-a părut, starea ta de singurătate a fost cât se poate de benefică pentru caracterul tău. Căci Domnul tuturor ființelor a vegheat asupra ta și a dovedit o mare răbdare cu tine.

Știu foarte bine că în lumea fizică ai fost un episcop romano-catolic, și deși în sinea ta nu-ți păsa deloc de ele, ți-ai respectat îndatoririle păgâne și idolatre cu o strictețe demnă de o cauză mai bună. La ce folos însă, când știi foarte bine că Domnul nu privește decât în sufletul omului? În plus, ai fost arogant și tiranic, ca să nu mai vorbim de atașamentul tău față de trupul feminin, în pofida jurământului de castitate pe care ți l-ai asumat. Crezi că Dumnezeu privește cu blândețe la asemenea acțiuni? (…)

Ți-ai spus vreodată în inima ta: ‚Lăsați-i pe cei mici să vină la mine? O, nu! Pentru tine nu contau decât cei mari, personajele cu funcții importante! Ai primit vreodată în casa ta, în numele Domnului, vreun copil abandonat, l-ai îmbrăcat și l-ai hrănit? Câți oameni goi ai îmbrăcat? Câți oameni flămânzi ai hrănit? Câți prizonieri ai eliberat?… Eu nu-mi amintesc de nici unul! Îmi amintesc în schimb foarte bine de mii de oameni pe care i-ai întemnițat din punct de vedere spiritual, și mulți sărmani pe care i-ai rănit în inimă prin blestemele și amenințările tale cu focul iadului! În schimb, celor bogați și puternici le acordai dispensă după dispensă, evident, contra unor sume de bani! Numai în câteva cazuri cu totul excepționale ai acordat asemenea dispense gratuit, de altfel tot celor foarte puternici, pentru a le face impresie! Chiar ai putut crede vreodată că Dumnezeu va privi cu blândețe la asemenea fapte și că după moartea ta fizică vei fi primit pe loc în cer?

Nu îți spun toate acestea pentru a te judeca, ci numai pentru a te convinge că Domnul nu ți-a făcut nici o nedreptate atunci când te-a părăsit (de altfel, numai aparent) în acest loc. Mai mult decât atât, numai compasiunea lui a împiedicat aruncarea ta direct în iad, imediat după moartea ta, aşa cum o meritai din plin.

Gândeşte-te la toate acestea şi nu mai abuza de timpul ghizilor tăi. Încearcă să realizezi, cu toată smerenia, că nu meriți în nici un fel grația lui Dumnezeu. Dacă până şi cei mai credincioşi dintre slujitorii Lui se consideră răi şi neputincioşi, cu atât mai mult ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru, cu cât nu ai făcut niciodată ceva în acord cu voința divină!"

Episcopul: „Este foarte adevărat ceea ce spui, dar ce aş mai putea face acum? Îmi pare cât se poate de rău pentru toate greşelile mele, dar nu mai am cum să le îndrept, iar vinovăția şi păcatul meu vor rămâne de-a pururi semințele şi rădăcinile morții. Cum aş mai putea găsi compasiune în fața lui Dumnezeu, eu, care nu sunt decât un păcătos?

Îmi dau foarte bine seama că nu merit altceva decât să fiu aruncat în iad, dar nu mai pot face nimic altceva, decât cel mult dacă Domnul îmi va acorda şansa unei noi vieți pe pământ, astfel încât să-mi pot îndrepta cât mai multe greşeli. Sau, de vreme ce îmi este atât de frică de iad, poate că Domnul va accepta să mă lase să trăiesc în vreun colților uitat din eternitate, ca simplu fermier, câştigându-mi existența prin munca mâinilor mele. Nu mă aştept să câştig vreun nivel superior de fericire, căci sunt perfect conştient de faptul că nu merit să fiu admis nici chiar în sfera cea mai de jos a cerului.

Aşa văd acum lucrurile. Dacă aş mai trăi în lumea fizică, aş fi probabil un caz fără speranță, căci acolo tendința generală este către a face rău, iar a încerca să faci bine este ca şi cum ai înota împotriva curentului.

Nu vreau să spun cu asta că Atotputernicul ar trebui să-mi mai reducă din pedeapsă, dar mă întreb dacă nu cumva faptul că lumea este aşa cum este şi că nu ai cum s-o îndrepți nici daci ai vrea – nu va cântări într-o oarecare măsură în judecata Sa?

Dragul meu salvator, nu te supăra pe mine pentru ceea ce am spus, căci aşa am privit întotdeauna lucrurile până acum. Judecând după cuvintele tale, pari să dispui de o înțelepciune de-a dreptul divină, aşa că probabil îmi vei putea explica ce trebuie să fac ca să mă salvez cel puțin de chinurile iadului.

Te asigur că mi-am iertat din toată inima fostul ghid, aşa cum mi-ai cerut. În fond, singurul motiv pentru care m-am supărat pe el a fost legat de faptul că nu puteam să înțeleg ce intenții are cu mine. Dacă s-ar întoarce acum, l-aş îmbrățişa – de dragul tău – la fel cum îşi îmbrățişează fiul tatăl de multă vreme pierdut.

Domnul, sub forma cârmaciului: „Ascultă cu atenție ceea ce îți voi spune!

Eu ştiu foarte bine cum este lumea, şi dacă nu ar fi fost dintotdeauna aşa, Domnul nu ar fi fost crucificat. De aceea, în ceea ce priveşte lumea, cuvintele Domnului, citate în Evanghelie, trebuie respectate odată pentru totdeauna:

În aceste vremuri (adică în epoca acestei lumi), Împărăţia lui Dumnezeu are nevoie de forţă; de aceea, numai cei care aplică forţa o vor obţine. În ceea ce te priveşte, sărmanul meu prieten, tu nu ai aplicat niciodată această forţă morală, la care se referă împărăţia cerurilor. De aceea, nu acuza prea tare lumea exterioară, căci Eu ştiu foarte bine că ai fost mult dintotdeauna mai preocupat de lume decât de spirit. Din acest punct de vedere, ai fost unul din principalii opozanţi ai mişcării de iluminare, un duşman al protestanţilor, pe care i-ai persecutat cu multă ură, pentru aşa-zisa lor erezie. (…)

Sper că înţelegi acum că în această lume nu contează nimic altceva decât adevărul pur, combinat cu iubirea eternă, şi că orice alte scuze decât *mea quam maxima culpa* (sunt absolut vinovat) sunt absolut superflue. Trebuie să recunoşti că în afară de Dumnezeu, nimeni nu cunoaşte lumea din întreaga eternitate, până în cele mai mici detalii ale sale. De aceea, este absurd ca tu să-i explici Domnului cum este lumea, numai ca să îţi aperi atitudinea, ca să nu mai vorbim de faptul că tu însuţi ai fost unul dintre cei care au contribuit din plin la deteriorarea acestei lumi, aşa cum este ea.

În ceea ce priveşte consideraţia pe care o meriţi tu, un prizonier al acelei lumi exterioare, te asigur că ea îţi va fi acordată ca atare. Ceea ce îţi datorează lumea în faţa lui Dumnezeu nu va conta însă prea mult. În ceea ce priveşte însă datoria ta faţă de Dumnezeu, aceasta nu deloc minoră, şi ea nu îţi va fi iertată decât dacă te vei căi şi vei mărturisi că tu – un om care a fost întotdeauna rău – nu poţi face nimic ca să schimbi situaţia, ci numai Domnul te poate ierta şi mântui.

Teama ta de iad este perfect justificată, căci conştiinţa îţi spune că acesta este locul pe care îl meriţi, iar în sinea ta eşti convins că Dumnezeu te va arunca în iad ca pe o piatră într-un lac. Ceea ce nu realizezi este că tu te temi de un iad imaginar, bucurându-te în schimb de iadul real în care te afli deja.

Ascultă: toate gândurile pe care le-ai exprimat până acum nu sunt altceva decât iadul. Căci oriunde există o scânteie de egoism, de aroganţă şi de condamnare a semenilor tăi, acolo este iadul. Oriunde dorinţa carnală nu a fost transcensă în mod voluntar, acolo este iadul. Şi întrucât toate acestea fac parte din natura ta, se poate spune că tu te afli în iad, într-o foarte mare măsură. Înţelegi acum cât de stupidă este teama ta?

Domnul, care este plin de compasiune faţă de toate fiinţele, doreşte să te scape de acest iad, în nici un caz să te condamne să te scufunzi şi mai adânc în el, după cum spune maxima ta romană. Nu trebuie să crezi nici o clipă că Domnul le spune celor care doresc să se ducă în iad: „Bine, dacă insistaţi să ajungeţi acolo, aşa să fie!” Acest mod de a gândi este un

sacrilegiu! Deşi tu însuţi nu doreşti să renunţi la iad, nu cred că L-ai auzit vreodată pe Domnul condamnându-te pe acest lucru.

Gândeşte-te la cuvintele Mele şi schimbă-ţi atitudinea în mod corespunzător, iar Eu voi pilota această barcă astfel încât să te scot din iadul în care te complaci, ducându-te în regatul vieţii. Aşa să fie!"

Episcopul: „O, dragul meu prieten, trebuie să recunosc – spre regretul meu – că ai dreptate în toate privinţele. Înţeleg acum că nu am nici o scuză şi că sunt singurul responsabil pentru tot ce s-a întâmplat. Aş dori să aflu însă unde mă duci şi care va fi destinul meu pentru eternitate".

Cârmaciul: „Întreabă-ţi inima, iubirea din ea! Ce spune ea? Ce îşi doreşte ea? Atunci când iubirea ta îţi va oferi un răspuns clar la întrebările care te preocupă, vei putea spune că destinul tău s-a stabilit ferm înlăuntrul tău. Căci fiecare este judecat numai în funcţie de iubirea sau de dorinţele sale".

Episcopul Martin: „O, prietene, dacă ar fi să fiu judecat după iubirea mea, numai Dumnezeu ştie unde aş ajunge! Căci mintea mea este precum o femeie frivolă, preocupată doar de modă, care are de ales între o sută de modele de rochii, dar se dovedeşte incapabilă să se hotărască pentru vreuna. Un sentiment intim mă atrage către Dumnezeu, Creatorul meu. Dar marile şi gravele mele păcate se opun şi fac ca această dorinţă să fie doar un vis imposibil de împlinit.

Îmi amintesc apoi de toate acele oiţe din această lume (adică de tinerele femei care au constituit primul test al lui Martin în lumea de dincolo), şi mă gândesc atunci că nu ar fi deloc neplăcut să trăiesc o eternitate alături de o asemenea turmă. O voce interioară îmi atrage însă atenţia că acest lucru nu mă va apropia cu nimic de Dumnezeu, ci dimpotrivă, mă va îndepărta de El. Şi astfel, această idee dispare şi ea în marea cea fără de fund.

Mă gândesc din nou că ar putea să mi se permită să trăiesc ca un simplu fermier într-un colţişor din această lume eternă a spiritelor, şi poate că vreodată mi se va îngădui marea favoare de a-L vedea pe Iisus, măcar pentru un singur moment. Dar conştiinţa îmi reaminteşte din nou că nu sunt vrednic de o onoare atât de mare, aşa că mă prăbuşesc din nou în propria mea nimicnicie, la picioarele Lui, ale Celui Preasfânt!

Un singur lucru mi se pare mai uşor de realizat, şi mă mir că mi-a trecut abia acum prin mintea mea năroadă, şi anume să rămân împreună cu tine în întreaga eternitate, oriunde te-ai duce. Deşi în lumea fizică nu puteam să-i suport sub nici o formă pe cei care îmi spuneau adevărul verde în faţă, pe tine am ajuns să te iubesc foarte tare, chit că mi-ai spus atâtea adevăruri dureroase, ca un fel de judecător înţelept, dar blând. Da, voi urma acest gând, acum şi de-a pururi!"

Cârmaciul: „Foarte bine, dacă aceasta este direcţia în care te direcţionează iubirea ta, lucru care mai rămâne încă de demonstrat, ea poate

fi realizată pe loc. Nu suntem prea departe de țărm, iar coliba în care locuiesc se află destul de aproape. De-acum ai aflat cu ce mă ocup: sunt un cârmaci în adevăratul sens al cuvântului. Dacă doreşti, poți să participi la afacerea mea, lucrând alături de mine micul meu lot de pământ, în timpul nostru liber, pentru a ne asigura existența. Iar dacă vei privi în spatele tău, vei vedea pe cineva care ne va fi alături, plin de credință".

Pentru prima oară de când a început călătoria, episcopul Martin îşi întoarce capul şi îl recunoaşte imediat pe îngerul Petru. Se repede să îl îmbrățişeze şi îi cere iertare pentru faptul că l-a insultat. Petru îi răspunde cu aceeaşi iubire şi laudă alegerea pe care a făcut-o inima lui.

Între timp, barca a ajuns la țărm, iar cei trei o leagă de un țăruş şi intră în colibă.

Până acum întunericul a fost destul de mare. Când cei trei intră în colibă, el pare să se diminueze, iar lumina creşte în intensitate, la fel ca în cazul răsăritului de soare. Evident, acest fenomen nu este vizibil decât pentru ochii episcopului, căci pentru Domnul şi pentru îngerul Petru ziua este eternă şi perfect strălucitoare.

Motivul pentru care zorii zilei răsar inclusiv pentru episcop este legat de iubirea care a început să se nască în inima lui, ca urmare a faptului că a renunțat, prin grația Mea, dar din proprie voință, la o mare parte din murdăria sa lumească, proces care era în plină desfăşurare.

(Restul poveştii poate fi citit în cartea „Apusuri preschimbate în răsărituri. Episcopul Martin – Ascensiunea unui suflet în lumea de dincolo", scrisă de Jakob Lorber[2].)

Scena 10

Un om sărman

(16 octombrie 1848)

Iată o altă scenă scurtă din regatul spiritelor, care prezintă moartea sau tranziția reală de la această viață de probă, pe pământ, către viața eternă şi adevărată a spiritului, în cazul unui biet muncitor, care face parte din categoria „gloatelor", a „maselor" sau a „nenorociților" în viziunea notabilităților acestui pământ.

Urmați-Mă aşadar în cămăruța lui mică, care seamănă mai degrabă cu o cutie de chibrituri decât cu o cameră demnă de locuința unei ființe umane. În interior, camera abia dacă are doi metri pătrați. Uşa de la intrare este aproape dărâmată, iar deasupra ei se află o ferestruică îngustă, prin care abia dacă pătrunde o lumină slabă, prin care se vede zidul grajdului unui vecin bogat, şi care nu luminează camera decât atât cât să le permită celor şapte locuitori ai ei să se recunoască unul pe celălalt. Camera nu are nici

[2] Această carte va apărea în curând la editura Vydia.

sobă, nici calorifer, ci doar câteva cărămizi într-un colț, pe care, dacă au norocul să obțină ceva alimente ca urmare a muncii lor grele, locuitorii acestei camere gătesc o masă frugală.

Nota bene: pentru această locuință „superbă”, familia muncitorului trebuie să plătească proprietarului o chirie lunară de un florin şi 30 de coroane, care li se pare suficient de mică pentru a se simți de-a dreptul fericiți. Cel puțin, proprietarului nu-i sileşte să plătească chiar în prima zi a lunii, ci le permite de multe ori o amânare de cel mult două săptămâni. Mai mult, proprietarul a fost „atât de bun” încât să le permită să ia câteva kilograme de paie pentru tatăl familiei, bolnav şi în vârstă de 70 de ani, ba chiar îi aşteaptă nu mai puțino de zece zile cu plata celor câțiva gologani! Cu siguranță, un proprietar atât de „bun” şi de „răbdător” va avea tot dreptul să îmi ceară Mie, atunci când va veni timpul, grația şi compasiunea!

Dar să revenim. În colțul cel mai întunecat al camerei, bietul nostru muncitor zace pe un strat nou de paie, pe care a dat 20 de gologani. Cu câțiva ani în urmă, în timp ce lucra în construcții, el a căzut de pe o schelă prost montată şi şi-a rupt două coaste şi un braț. A fost dus la spitalul pentru săraci, unde medicii l-au terorizat timp de o jumătate de an, după care, deşi nu era în întregime refăcut, i-au dat drumul cu un certificat de vindecare.

De atunci era din ce în ce mai bolnav şi mai slăbit, aşa că nu mai putea face munci grele. De aceea, trebuia să-şi întrețină familia alcătuită din soția bolnăvicioasă şi cele cinci fete, dintre care cea mai mare avea 14 ani, făcând tot felul de comisioane, sau din donațiile pe care le cerşeau câteodată soția sau fetele sale de la vreun suflet mai caritabil. Bătrânețea, slăbiciunea, frigul şi alimentația proastă, la care s-a adăugat infectarea rănilor din jurul coastelor, l-au forțat să zacă pe acest mizerabil „pat” de boală, unde primeşte vizita noastră.

Mai slab decât o mumie egipteană din timpul faraonilor, plin de dureri la nivelul oaselor şi de vânătăi din cauza stratului prea subțire de paie pe care zace, la care se adaugă golul imens din stomac, el îi spune cu vocea frântă soției sale: „Nu ți-a mai rămas nimic? Nici un colț de pâine? Nici un pic de supă caldă? Nici un cartof copt? O, Doamne, Doamne! Sunt sfâşiat de foame! Nu mai pot face nici o mişcare din cauza durerilor şi a foamei! O, Doamne, Doamne, eliberează-mă de această tortură!”

Soția, la fel de slăbită ca şi el, îi răspunde: „O, bietul, dragul meu soț! Cele trei fete mai mari ale noastre au plecat la cerşit chiar de la 6.00 dimineața, în speranța că vor obține ceva de la oamenii buni, cu inima plină de compasiune; iată, s-a făcut ora 3.00 după-amiază şi nici una dintre ele nu s-a întors încă! Mă gândesc cu groază la ce li s-ar fi putut întâmpla! O, Iisuse şi Maria! Oare au alunecat în apa râului, sau au sfârşit în mâinile poliției? Tremur toată! Oricum, fie ca Iisus să te întărească. Cu ajutorul lui Dumnezeu, îmi voi aduna toate puterile şi mă voi duce drept la poliție, ca să aflu dacă ştiu ceva de copiii mei!”

Bolnavul: „Da, da, mamă, du-te, du-te! Şi eu sunt foarte îngrijorat! Dar ai grijă să nu stai prea mult şi încearcă să aduci ceva de mâncare, căci altminteri voi muri de foame! Ați aduc aminte că sunt două zile încheiate de când nu am pus nimic în gură. Sper ca sărmanele noastre fete să nu fi leşinat de foame pe drum… O, Doamne, Doamne, toate nenorocirile cad numai asupra mea!”

Soția muncitorului pleacă, dar nu face decât câtiva paşi şi vede un polițist care le ține de ceafă pe cele trei fetițe ale sale. Cutremurată de groază, sărmana mamă îşi ridică mâinile către cer şi strigă: „Doamne, Iisuse! Acestea sunt fetele mele!”

Văzând-o, fetele încep să plângă şi îi spun: „Mamă, mamă! Acest om rău ne-a prins la marginea străzii, unde cerşeam câțiva bănuți pentru sărmanul nostru tată, care este atât de bolnav. Apoi ne-a închis într-o cameră întunecoasă. Întrucât ne-a văzut cerşind de mai multe ori, ne-a adus un alt bărbat, încă şi mai abominabil, deşi părea un gentleman. Deşi l-am implorat în genunchi să ne lase în pace, el i-a pus pe polițişti să ne bată cu cureaua, până când am început să sângerăm. Apoi ne-a întrebat cu asprime care este adresa noastră. După ce ne-a smuls vorbele din gură, i-a poruncit polițistului (care a contribuit din plin la bătaia pe care am încasat-o) să ne ducă acasă. O, mamă, mamă, ce experiență groaznică!”

Incapabilă să mai scoată vreun cuvânt, sărmana mamă s-a limitat să ofteze şi Mi s-a adresat: „O, Doamne, care eşti însăşi justiția divină! De vreme ce eşti viu, cum poți privi la asemenea orori fără să laşi pedeapsa ta să-i strivească pe aceşti nemernici? O, Doamne, Dumnezeul meu, cum poți permite acestor nenorociri să ne copleşească?” După care înghite în sec. polițistul îi interzice însă să se certe cu el în mijlocul străzii, ca să nu atragă atenția trecătorilor, şi îi porunceşte să intre în casă.

Mama îşi cere iertare pentru fetele sale, după care spune, cu noduri în gât: „O, Doamne, cum aş putea să nu plâng? Soțul meu în vârstă de 70 de ani zace bolnav pe câteva paie murdare, înfometat, căci nu a mâncat nimic de două zile. Această toamnă târzie este foarte ploioasă, este deja foarte frig, iar noi nu avem nici măcar un singur lemn de foc pentru a ne încălzi locuința umedă şi friguroasă. Eu însămi sunt slăbită şi bolnavă. Aceste trei fete erau singura noastră speranță, iar dumneavoastră le-ați bătut până la sânge! O, Doamne! Cum aş putea privi în tăcere? Cum mi-ați putea interzice să plâng? Oare nu sunteți o ființă umană, un creştin?”

Polițistul încearcă să o împingă în spate, dar un om curajos apare de după un colț şi strigă la polițist: „Opreşte-te prietene! Nici un pas mai departe! Iată 30 de florini pentru tine, sărmană mamă, foloseşte-i ca să te îngrijeşti cât poți mai bine. Cât despre tine, ticălosule, dispari chiar acum, dacă nu doreşti să trag câteva gloanțe în tigva ta de tigru însetat de sânge!”

Auzind amenințarea, polițistul încearcă să-l aresteze pe străin, dar acesta scoate pe loc un pistol încărcat din buzunar şi îl aținteşte asupra sa.

Văzând că omul nu glumeşte, torţionarul nu mai are altceva de făcut decât să dispară în cel mai scurt timp, ca să nu fie împuşcat.

După plecarea poliţistului, omul îşi vede la rândul lui de drum, fără să-şi piardă cu nimic calmul. Mama şi cele trei fete îi trimit sărutări de recunoştinţă. Apoi, sprijinită de cele trei fete rănite, dar care şi-au uitat durerea de fericire că au cunoscut un om atât de bun şi de curajos, femeia se repede la cel mai apropiat han, de unde cumpără pâine, vin şi carne. Chelnerului nu-i vine să-şi creadă ochilor atunci când primeşte o bancnotă de 10 florini de la aceşti sărăntoci, dar îşi spune că banii sunt bani, indiferent dacă au fost furaţi sau munciţi cinstit, aşa că îi schimbă şi le aduce produsele cerute.

Grăbindu-se apoi acasă, femeia îşi găseşte soţul plângând de durere şi de foame. Ea îi dă imediat nişte pâine şi nişte vin, iar fata mai mare dă imediat fuga la cel mai apropiat depozit pentru a cumpăra câteva lemne de foc, nişte chibrituri şi câteva lumânări.

Spre oroarea ei, la întoarcere ea găseşte doi poliţişti la uşa casei sale. Cei doi s-au grăbit să-l prindă pe omul caritabil, şi cum nu l-au mai găsit, şi-au propus să intre peste femeie pentru a afla informaţii despre el. Dacă nu era dispusă să vorbească, femeia va fi arestată.

Cu această intenţie lăudabilă, ordonată chiar de şeful poliţiei, cei doi au intrat în camera întunecoasă, însoţiţi de sărmana fată. Cerând să se facă lumină, ei au ameninţat-o pe biata femeie să le spună tot ce ştie despre acel bărbat, dacă nu doreşte să îi însoţească la secţia de poliţie. Auzind aşa ceva, femeia a leşinat de frică. Îngrozită, fata cea mare face lumină, aşa cum i s-a poruncit. Văzându-l pe podea pe bărbatul bolnav, aproape gol, acoperit doar cu câteva zdrenţe, cei doi poliţişti se sperie iniţial, dar apoi îşi fac curaj şi încep să-i pună întrebări femeii îngrozite despre persoana care a ajutat-o. Femeia tremură din toate încheieturile şi este incapabilă să scoată vreun cuvânt. Convinşi că se preface, cei doi poliţişti o trag cu asprime de jos, încercând să o ia cu ei la poliţie. Omul bolnav şi cele cinci fete le imploră graţia şi compasiunea, dar cei doi îşi fac – cu plăcere, am spune – îngrozitoarea datorie.

Chiar în clipa când încearcă să o scoată pe uşă, în faţa lor apare din nou omul curajos, de data aceasta însoţit însă de trei asistenţi vânjoşi. După ce o eliberează pe femeie, care este aproape moartă de frică, cei patru îi iau la bătaie pe poliţişti, până când aceştia o iau la fugă, împleticindu-se. Ameninţându-i pe ei şi secţia lor de poliţie, ei strigă în urma lor: „În numele lui Dumnezeu! Fiare sălbatice! Dacă veţi mai îndrăzni vreodată să intraţi în acest loc sacru, în care locuiesc îngerii lui Dumnezeu, vă puteţi aştepta la o răzbunare cumplită din partea noastră! Noi nu suntem oameni şi fiinţe din această lume, ci ghizii spirituali ai acestor îngeri, aflaţi aici numai pentru a fi încercaţi trupeşte!”

Apoi, cele patru ajutoare dispar. Cuprinşi de spaimă, poliţiştii pleacă şi ei, hotărâţi să nu se mai întoarcă vreodată.

Femeia îşi revine în simţiri, şi mulţumindu-Mi pentru ajutorul acordat, începe să se ocupe de bărbatul ei. Îi încălzeşte supa, pe care acesta o soarbe cu mare poftă, plin de recunoştinţă faţă de Mine şi faţă de cei dragi.

Ceva mai întărit, el se adresează soţiei şi copiilor săi: „Draga mea soţie şi voi, dragele mele fiice, aţi suferit foarte mult din cauza mea. Dar aţi putut vedea cu ochii voştri că mâna Celui Atotputernic veghează asupra noastră şi i-a alungat pe duşmanii noştri ca pe nişte spirite rele. De aceea, de acum înainte aveţi încredere în Domnul, căci El vă va fi aproape ori de câte ori vă veţi afla în nevoie! Iertaţi-i pe cei care au greşit faţă de noi toţi, şi mai ales faţă de voi. Ei nu reprezintă decât uneltele mecanice ale unui sistem poliţienesc tiranic şi orb, şi acţionează fără să investigheze şi să ştie ce fac. Lăsaţi-L pe Domnul să-i judece!

Purtaţi-vă crucea cu răbdare şi nu căutaţi să obţineţi fericirea pe care o oferă această lume. Tot ceea ce este măreţ în această lume apare ca o oroare în faţa lui Dumnezeu! Mai presus de orice, temeţi-vă de succesul lumesc, căci el înseamnă o mare capcană pentru spirit.

Vedeţi voi, la ce mi-ar fi folosit mie dacă aş fi fost unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe acest pământ? Acum, la sfârşitul carierei mele pământeşti, nu m-ar aştepta nimic altceva decât moartea eternă. Din fericire, situaţia mea este alta: moartea nu mai are putere asupra mea, căci eu am fost deja eliberat prin suferinţele mele fizice, iar poarta Împărăţiei lui Dumnezeu este larg deschisă în faţa mea.

Corpul meu, acest instrument uzat de care sufletul are nevoie pentru a-şi purta crucea divină, zace acum rece şi aproape mort pe patul cel tare din paie. Dar sufletul şi spiritul meu, eul care a locuit în acest corp mort timp de 70 de ani, este acum liber, trăieşte viaţa eternă şi nu a cunoscut moartea fizică. Căci într-un moment minunat, de care abia dacă am fost conştient, am fost eliberat de greaua mea povară. Puneţi mâna pe trupul meu şi convingeţi-vă că el este deja mort”.

Soţia şi fetele pun mâna pe corpul bărbatului şi descoperă că într-adevăr, acesta este deja rigid şi rece.

„Şi totuşi, după cum vedeţi, eu sunt încă viu, şi vă vorbesc cu toată luciditatea! Explicaţia este una singură: eu am crezut întotdeauna în Domnul nostru, Iisus Christos, cel care a fost crucificat, şi am acţionat de când mă ştiu în acord cu învăţăturile Sale. El a susţinut în Templu că cei care îi vor accepta Cuvântul şi vor acţiona în conformitate cu el nu vor cunoaşte şi nu vor simţi moartea, iar eu sunt dovada vie a acestui adevăr etern, căci eu mi-am părăsit corpul fără să fi simţit când şi cum s-a produs acest lucru.

Nu v-am lăsat nici un fel de avere. Singura voastră moştenire de la mine este sărăcia mea pământească! Nu fiţi însă supărate, ci bucuraţi-vă, căci dacă bogaţii acestui pământ ar şti ce imensă sărăcie înseamnă pentru spirit bogăţia terestră, ei s-a feri de ea ca de ciumă! În marea lor orbire, ei o consideră însă un mare câştig, care nu le aduce altceva decât moartea eternă.

De aceea, lăsați-i să meargă pe calea pierzaniei, iar dacă doriți să fiți la fel de fericite la sfârşitul călătoriei terestre cum sunt eu acum, feriți-vă de fericirea lumească şi nu o urmăriți niciodată.

Credeți-mă, căci vă vorbesc acum din lumea de dincolo: cu cât crucea pe care o duce omul este mai mare şi mai grea, cu atât mai rapidă şi mai uşoară este tranziția lui din această lume către cea a spiritului. Toți cei care îl urmează pe Christos trebuie să meargă pe calea trupului. Ei trebuie să fie crucificați întru Christos şi trebuie să moară întru El, căci numai aşa pot cunoaşte trezirea şi învierea întru eternitate!

Prin sărăcie şi prin celelalte încercări ale vieții, trupul este crucificat şi moare întru Christos. De aceea, toți cei care trăiesc aşa cum am trăit noi vor fi treziți la sfârşitul vieții, bucurându-se de învierea la viața eternă încă de pe patul de moarte, în timp ce bogații vor muri, iar bogăția lor terestră le va fi luată pentru totdeauna! Căci numai cei săraci, care respectă voința Domnului, mor de sute de ori în timpul vieții, cucerind în cele din urmă moartea însăşi, astfel încât nu mai pot muri, ci doar învia întru Christos. Nu la fel stau însă lucrurile cu cei care au trăit numai pentru satisfacerea poftelor lor. Aceştia mor odată cu trupul lor, şi uneori este imposibil chiar şi în lumea de dincolo să mai fie treziți.

Păstrați această cunoaştere în inima voastră şi bucurați-vă, chiar dacă lumea vă va disprețui, vă va batjocori şi vă va persecuta din cauza răutății inimii sale. Căci Domnul veghează asupra celui rău şi îi cunoaşte toate planurile! Adevăr vă spun: atunci când voi veți învia, el va pieri. De aceea, căutați mai presus de orice Împărăția lui Dumnezeu, şi tot restul vi se va da cu surplus[3].

De aceea, nu-i invidiați niciodată pe bogații acestei lumi, ci mai degrabă întristați-vă pentru ei, căci sărăcia lor spirituală este mare. Fiți însă cu atât mai fericiți pentru cei care, la fel ca voi, sunt supuşi marilor încercări şi trebuie să-şi ducă crucea. Căci ei mor zilnic întru Christos, până când cuceresc moartea şi câştigă învierea la viața eternă, întru Christos.

Fie ca aceste ultime cuvinte ale mele să fie moştenirea voastră în această lume. Deşi atât de prețioasă, nu vi se vor cere taxe pentru ea! Cât despre corpul meu, scoateți-l cât mai repede afară din cameră, căci este complet mort. Nu acceptați nici un fel de ceremonie funerară, căci toate ceremoniile de acest fel sunt o oroare în fața lui Dumnezeu. Nu plătiți nici o slujbă de înmormântare, căci Dumnezeu respinge rugăciunile plătite. În schimb, fie ca tot ce faceți voi să fie o rugăciune vie în fața Domnului, Cel care mi-a arătat o grație atât de mare. Iubiți-L, cinstiți-L şi lăudați-L pe El, acum şi de-a pururi. *Amin!*

După aceste cuvinte, el a devenit tăcut (în lumea fizică), fiind complet mort din punct de vedere fizic.

[3] Cel rău este Satana, sau lumea.

Aflat deja în cealaltă lume, el vede trei spirite cu o înfăţişare foarte prietenoasă, îmbrăcaţi în veşminte lungi, de culoare albă, care îl întâmpină cu căldură şi îi strâng mâna, la fel ca unui frate întru eternitate. Fericit la culme, uitând cu desăvârşire de suferinţele sale pământeşti, el le întinde braţele încă pe când plutea deasupra corpului fizic, în poziţie culcat, şi le spune: „O, dragii prieteni ai Domnului Iisus Christos, deşi încă necunoscuţi pentru mine, timp de şapte decenii, cât am trăit pe pământ, nu am cunoscut prea multe bucurii; am cunoscut însă foarte multe zile triste, iar ultima dintre ele a fost cu siguranţă cea mai rea între toate, căci bietul meu corp păcătos era literalmente sfâşiat de durere. Fie însă ca toate acestea să fie doar un sacrificiu adus la picioarele Domnului, şi fie ca iubirea mea pentru El să nu secătuiască niciodată! Deşi am suferit mult, nu mi-au lipsit consolările, care mi-au întărit inima şi m-au învăţat să trec peste cumplitele dureri fizice, în numele Domnului. Şi iată, acum am trecut peste toate acestea, prin marea graţie a Domnului nostru Iisus Christos, aşa că aştept acum că răbdarea care m-a ajutat de atâtea ori să trec peste suferinţele mele pământeşti să aflu care este voinţa preasfântă a Domnului în ceea ce mă priveşte. Fie ca întreaga mea iubire, slăvire şi adoraţie să se îndrepte numai către El, şi fie ca voinţa Lui preasfântă să se împlinească, acum şi de-a pururi!”

Unul din cei trei oameni în alb îi răspunde: „Dragă prietene, ce ai zice dacă Domnul – din cauza marii Lui sfinţenii şi a păcatelor tale – te-ar trimite direct în purgatoriu, conform credinţei tale, ca să te purifici acolo printr-o mare suferinţă? Ai mai lăuda oare şi acolo numele Domnului, cu toate marile dureri la care te-ar supune focul? L-ai mai putea oare iubi pe El?”

Sărmanul: „O, dragul meu prieten! Sfinţenia perfectă a Domnului impune cu siguranţă o purificare la fel de perfectă a sufletului care aspiră să-L cunoască şi să-L zărească pe El! dar marea Lui înţelepciune şi bunătate ştie la fel de bine câtă durere poate suporta un suflet sărman, şi nu cred că va aştepta prea mult de la el! Totuşi, dacă justiţia Lui solicită acest lucru de la mine, ca urmare a marii Lui sfinţenii, facă-se voia Lui preasfântă! Eu văd chiar şi în această acţiune iubirea Lui, care solicită această purificare a sufletului numai pentru ca acesta să devină demn să-l vadă pe Dumnezeu.

Domnul a fost dintotdeauna iubirea cea mai pură, şi deci bunătatea perfectă, şi tot ce face El este bine. De aceea, facă-se voia lui preasfântă, căci dacă eu m-aş ruga Lui pentru iertare şi compasiune, cu siguranţă acestea nu vor fi la fel de bune pentru mine cât ar fi decizia Lui iniţială, luată din marea Lui înţelepciune şi iubire. De aceea, spun acum, pentru totdeauna, în întreaga eternitate: Lăudat fie Domnul nostru Iisus Christos, singurul Domn şi Dumnezeu care guvernează alături de Tatăl şi de Sfântul Duh, din eternitate în eternitate! Lăudat fie numele Lui preasfânt! Facă-se voia Lui, acum şi de-a pururi!”

Omul în alb: „Ceea ce ai spus este adevărat. Dar adu-ţi aminte că ai murit fără să te fi confesat şi fără să fi primit împărtăşania. Nu crezi că în faţa tribunalului lui Christos vei fi acuzat de un păcat mortal şi vei fi

condamnat la dizgrație, conform doctrinei bisericii tale, astfel încât vei fi nevoit să ajungi în iad, pentru totdeauna? Oare l-ai mai lăuda şi atunci pe Domnul?”

Sărmanul: „Prieteni, ceea ce mi-a stat în puteri am făcut. Nu este vina mea că nu m-am putut confesa la sfârşit. De altfel, acum trei săptămâni m-am confesat oricum, iar părintele confesor m-a asigurat că nu va mai fi nevoie de o confesiune multă vreme de acum înainte. O, prieteni, dacă mai există vreun păcat mortal care apasă asupra mea, dar pe care eu nu-l cunosc, atunci mă rog Domnului să privească cu compasiune către mine, sărmanul păcătos! Cu siguranță, ar fi un lucru oribil să ajung în iad după ce am dus o viață terestră atât de plină de suferințe! O, Doamne, facă-se voia Ta, dar ai milă de bietul meu suflet plin de păcate!”

Omul în alb vorbeşte din nou: „Dar, dragă prietene, dacă ai comis vreun păcat mortal, este posibil ca această rugăciune să nu mai fie valabilă. Ştii foarte bine că, potrivit doctrinei bisericii tale, după moarte Dumnezeu nu îşi mai arată mila şi compasiunea, din cauza justiției Sale perfecte, severe şi imuabile. De altfel, atunci când te aflai în lumea fizică nu ai crezut în intervenția sfinților, nu prea te-ai împărtăşit, ba chiar erai convins că azima nu contează deloc în fața lui Dumnezeu, făcându-te astfel vinovat în fața bisericii de erezie şi de un mare păcat. Noi ne rugăm lui Dumnezeu pentru tine, dar crezi tu că intervenția noastră va avea vreun rost? De ce nu ai cinstit litaniile şi recviemurile bisericii – aşa cum ai mărturisit chiar tu în ultima ta confesiune – când le-ai spus rudelor tale că rugăciunile plătite sunt o oroare în fața lui Dumnezeu şi că nu ar trebui să-ți plătească nici o slujbă de înmormântare? Dacă aşa stau lucrurile, cum crezi că am putea interveni noi pentru tine în fața lui Dumnezeu? Ce crezi despre toate acestea? Crezi că te vor ajuta sau nu în fața lui Dumnezeu?”

Fără nici un fel de emoție, cel sărman răspunde: „Prietene, oricine ai fi, nu-mi pasă, căci nu poți fi decât una din ființele create de Dumnezeu. Acelaşi lucru sunt şi eu – slăvit fie numele Domnului! – aşa că pot vorbi cu tine la fel de liber cum vorbeşti tu cu mine.

În lumea fizică am fost foarte sărac, dar ştiam să citesc, să scriu şi eram destul de bun la aritmetică. Mi-am petrecut multe duminici citind Sfânta Scriptură, şi cu cât citeam mai mult, cu atât mai clar îmi devenea faptul că Biserica Romano-Catolică acționează exact invers față de învățăturile lui Christos şi ale apostolilor Săi, redate clar în cele patru Evanghelii şi în scrisorile apostolilor. Am găsit chiar în prima scrisoare a apostolului Pavel următoarea frază: ‚Dar dacă cineva, dacă noi înşine sau un înger din cer, va propovădui o evanghelie diferită de cea pe care v-am predicat-o noi, el va fi alungat şi va purta anatema’.

Această frază mi-a zdruncinat întregul suflet, ca şi cum o mie de trăznete ar fi trecut prin el, aşa că m-am întrebat: ‚Dacă aceste cuvinte ale apostolului sunt adevărate, cum rămâne cu doctrina romano-catolică, care nu numai că nu predă Cuvântul lui Dumnezeu, ba chiar le interzice oamenilor

să-l citească, predicându-le în schimb o altă doctrină, care seamănă cu păgânismul cel mai întunecat? Pe cine să mai cred?'

Atunci, o voce interioară mi-a vorbit cu claritate: ‚Crede numai în Cuvântul lui Dumnezeu!' Şi asta este ceea ce am făcut.

Pe zi ce trecea îmi devenea din ce în ce mai clar că am avut dreptate. Căci am înțeles în inima mea şi m-am convins în spiritul meu că ceea ce credeam era adevărat, şi anume că învățătura lui Christos este unicul Cuvânt al lui Dumnezeu, singurul în care poate fi găsită mântuirea şi viața eternă.

Dumnezeu este imuabil. El a fost şi va rămâne întotdeauna Spiritul etern, pur şi perfect, al iubirii pure. Cum ar fi putut fonda El biserica romano-catolică, ce nu predică altceva decât ura şi persecuția, pierzania, moartea şi iadul? ‚Nu, niciodată! a spus o voce din interiorul meu, cel care îşi judecă şi îşi condamnă frații va fi el însuşi judecat şi condamnat! De aceea, nu judeca şi nu condamna pe nimeni, şi nu vei fi judecat la rândul tău!' Acestea sunt cuvintele pe care le-am auzit, şi am acționat în consecință. Evident, mi-am dat seama că preoții romano-catolici L-au tratat întru spirit pe Domnul de o mie de ori mai rău decât au făcut-o cei care L-au crucificat fizic. Totuşi, nu i-am judecat, ci mi-am repetat de mii de ori în inima mea: ‚Doamne, iartă-i, căci sunt orbi şi nu ştiu ce fac!'

Am văzut şi am înțeles astfel din ce în ce mai mult iubirea Domnului. Simultan, iubirea mea pentru El a crescut de mii de ori, astfel încât toate suferințele mele fizice nu au putut-o diminua cu nimic, ci dimpotrivă, au amplificat-o din ce în ce mai mult! De aceea, îți pot spune în toată libertatea şi cu toată fermitatea: Christos este iubirea şi viața mea, şi chiar dacă judecata voastră mă va arunca în iad, nici acolo nu voi pierde această iubire pentru El!

Ştiu că în fața lui Dumnezeu nu sunt decât un păcătos nevrednic, care nu merită să-şi ridice ochii către sălaşul Lui, al Celui preasfânt! Dar spuneți-mi, ce ființă umană sau ce înger din creația Lui infinită ar putea spune vreodată, aşa cum a făcut-o Domnul: ‚Care dintre voi Mă poate acuza pe Mine de vreun păcat?' Adevăr vă spun: sunt mult mai fericit să pot spune: ‚Doamne, eu sunt cel mai nevrednic dintre copiii Tăi!', decât: ‚Doamne, eu sunt cel mai vrednic de grația Ta!' Tot ce putem spune noi, chiar dacă am îndeplinit toate poruncile Sale, este: ‚Doamne, noi suntem slujitorii Tăi cei mai nevrednici şi nu merităm deloc grația Ta. O, Doamne, o, Tată, tocmai de aceea, prin bunătatea Ta infinită față de noi, cei nevrednici, ai milă de noi!'

Acesta este singurul nostru drept. Orice altă afirmație din partea noastră, a tuturor, ar fi după părerea mea un păcat mortal, deopotrivă temporal şi în eternitate! Sper că ați înțeles acum de ce am avut atât de puțină considerație față de litaniile şi de rugăciunile plătite. În schimb, am crezut întotdeauna în intervenția făcută întru adevăr şi iubirea inimii pentru un frate, şi de aceea v-am rugat să interveniți pentru mine. Pe de altă parte,

puteți face aşa cum doriți. Dar mai presus de toate, facă-se voia preasfântă a Domnului!"

Omul în alb vorbeşte din nou, bucurându-se în sinea sa de acest nou frate al său, atât de glorios: „Dragă frate, vedem cu toții curajul, sinceritatea şi aspirația ta către Domnul, care sunt într-adevăr precum o stâncă. Dar întreabă-ți inima dacă ai îndrăzni să vorbeşti la fel şi în fața Domnului".

Sărmanul: „Numai imensa mea iubire pentru El mi-a dezlegat limba, aşa că nu are nimic de-a face cu curajul. De altfel, nu îți trebuie prea mult curaj să îi mărturiseşti lui Dumnezeu că nu te consideri un slujitor vrednic, fiind întru totul dependent de grația şi de compasiunea Lui. Nu mi-a fost niciodată cu adevărat frică de Christos, căci L-am iubit prea mult ca să mă tem de El. mai bine spuneți-mi dacă voi mai rămâne mult timp aici. Doresc să ştiu sigur încotro voi fi dus!"

Omul în alb: „Ai puțină răbdare, căci mai trebuie să aşteptăm pe cineva. Atunci când va sosi el, cu sentința Domnului, ți se va da drumul şi vei fi nevoit să faci ceea ce îți porunceşte voința lui Dumnezeu. Iată-l, se apropie deja de noi din direcția dimineții; în curând va fi aici. Nu ți-e teamă de el, ştiind că vine în numele Domnului?"

Sărmanul: „O, nu! De vreme ce îl iubesc pe Domnul mai presus de orice, cum m-aş putea teme de acela pe care mi-l trimite El?"

Omul în alb: „Ştii, dragă frate, că până şi cel mai virtuos dintre drepți păcătuieşte de şapte ori pe zi, fără să ştie că păcătuieşte? Dacă ar fi să numărăm toate zilele pe care le-ai trăit, începând cu anii în care ai devenit responsabil, şi dacă le vom înmulți cu şapte, va rezulta un număr considerabil de păcate, mai ales dacă ținem seama de faptul că – aşa cum spunea Ignațiu de Loyola[4] - patru păcate mici echivalează cu unul mare! Ce te faci dacă mesagerul va veni cu un asemenea rezultat?"

Sărmanul: „Vă repet, dragii mei prieteni: aş fi cel mai fericit dacă voi fi considerat un mare păcătos! Căci păcatul nu mă înalță, ci mă smereşte, aşa cum este corect să fie. Pe pământ am simțit de multe ori acest lucru, atunci când, pentru o scurtă perioadă de timp, nu eram conştient de păcatele mele, în special după confesiune. Când mă aflam într-o asemenea stare mă simțeam mândru de aşa-zisa mea integritate morală, iar dacă mă întâlneam cu vreun om rău, mă grăbeam să îmi spun în sinea mea:

‚Slavă cerului că nu sunt la fel ca acest om, care nu îl respectă pe Dumnezeu, şi nici pe semenii săi!'

În schimb, atunci când cădeam din nou în păcat, gândeam cu totul altfel văzând un alt păcătos: ‚Iată, omul acesta, pe care îl considerai a fi rău, este poate cu mult mai pur decât tine în fața lui Dumnezeu. De aceea, Doamne, ai milă de mine, biet păcătos, căci acum nu mă mai simt demn nici măcar să îmi ridic ochii către cer!' Cu siguranță, dragii mei prieteni, acest fel de a gândi este mult mai sănătos decât atunci când gândeşti: ‚Doamne, eu

[4] Fondatorul Ordinului Iezuiților

sunt pur, căci am respectat toate poruncile Tale încă din copilărie, aşa că aştept acum răsplata promisă de Tine!'

Prieteni, eu ştiu foarte bine că sunt un păcătos în faţa lui Dumnezeu. De aceea, prefer să mă smeresc şi nu aştept nici un fel de răsplată pentru meritele mele, ci numai prin graţia şi compasiunea Celui Preaînalt.

Sincer, eu nu îmi dau seama ce fel de merite ar putea avea în faţa lui Dumnezeu cel Atotputernic fiinţele create de El, Cel care a creat totul, fără a avea nevoie de ajutorul nostru. Cine L-a ajutat pe Dumnezeu în crearea cerului şi a pământului, cine altcineva decât El poate acorda mântuirea? Ce fiinţă creată îi face un serviciu lui Dumnezeu, unica Fiinţă Preasfântă, prin simplul fapt că îi respectă poruncile, date de altfel numai în beneficiul său? Chiar şi fără noi, Dumnezeu ar fi la fel de perfect cum este acum, căci noi am fost creaţi numai pentru a primi graţia, iubirea şi compasiunea Lui, şi nu pentru a-i face servicii de care nu are nevoie.

Aşa am gândit până acum şi la fel voi gândi întotdeauna, în măsura în care voi fi binecuvântat cu existenţa eternă! De aceea, nu văd nici un motiv să mă tem de mesagerul lui Dumnezeu, căci nu am nici un motiv să mă tem de Domnul însuşi. Evident, cunosc şi eu frica de Dumnezeu, dar nu la fel ca un criminal, ci mai degrabă ca un îndrăgostit care se consideră prea păcătos şi prea nevrednic de a-L iubi pe Domnul cu inima sa impură şi cu puterea sa vitală. Ce spuneţi, prieteni, am dreptate sau nu?"

Omul în alb îi răspunde: „Ne este cât se poate de limpede că nu ne vei lăsa niciodată să te convertim. De aceea, nu te vom mai tulbura cu întrebările noastre şi vom lăsa totul pe seama noului venit. Iată, a şi ajuns!"

Noul mesager se îndreaptă către omul sărman cu o atitudine cât se poate de prietenoasă, îi ia cu blândeţe mâna şi îi spune: „Dragă frate, ridică-te deasupra rămăşiţelor tale pământeşti şi învie la viaţa eternă, în numele Domnului şi Dumnezeului tău, pe care L-ai iubit întotdeauna în inima ta sub forma lui Iisus Christos!"

Omul sărman se ridică pe loc, într-o stare de libertate desăvârşită, şi plin de putere şi de forţă, se adresează mesagerului, a cărui înfăţişare este cât se poate de simplă şi de nepretenţioasă: „Trimis slăvit al lui Dumnezeu cel Atotputernic! Atunci când m-ai prins de mână, întreaga mea fiinţă a fost străbătută de un sentiment indescriptibil de preafericire. Consider acest lucru cel mai sigur semn că ai fost trimis într-adevăr pentru mine de către Cel Preaînalt. De aceea, doresc să te întreb, nu din cauza acestor trei fraţi ai mei, care au încercat să-mi insufle un sentiment de teamă faţă de tine, ci dintr-o pornire intimă, doresc să te întreb cu smerenie ce a hotărât pentru mine tribunalul atât de sever al lui Dumnezeu. Sunt perfect conştient de faptul că nu am nici un merit, şi că nu voi avea vreodată. Ştiind însă că sunt un mare păcătos în ochii lui Dumnezeu, aş dori să ştiu dacă pot aspira către graţia şi compasiunea Lui?"

Mesagerul: „Dragă frate, cum poți să-mi pui o asemenea întrebare? Inim ata este plină de iubire pentru Domnul, ceea ce înseamnă că Domnul Iisus Christos, singurul Dumnezeu al tuturor eternităților, trăieşte deja în tine! Cum ar mai putea solicita acela care îl găzduieşte pe Dumnezeu în inima sa, grația şi compasiunea Acestuia? Adevăr îți spun: tu ai atins deja starea de preafericire şi nu vei cunoaşte judecata! Haide, vino cu mine în fața lui Dumnezeu, în fața Tatălui tău preaiubitor, ca să primeşti de la El ceea ce li s-a pregătit de mult timp celor care, la fel ca tine, îl iubesc pe El cu adevărat şi mai presus de orice!"

Sărmanul: „O, mesager slăvit al lui Dumnezeu! Iartă-mă, dar nu te pot urma acolo, căci voi fi de-a pururi nedemn de o asemenea grație! Mai bine du-mă undeva unde locuiesc cei lipsiți de merite, ființe inferioare cărora li s-a acordat marea grație a preafericirii, care nu pot spera decât să surprindă de departe o privire a Domnului Iisus, o dată la o sută de ani, şi te asigur că voi fi la fel de fericit ca şi cel mai pur şi mai perfect dintre îngeri! De altfel, nu cred că aş putea suporta dacă Domnul Iisus s-ar apropia prea tare de mine, căci iubirea mea pentru el ar deveni atât de puternică încât m-ar spulbera în mii de fărâme! De aceea, fă ceea ce te-am rugat, cu toată smerenia inimii mele".

Mesagerul: „Dragul meu frate, îmi este imposibil să îți satisfac dorința. Vezi tu, Domnul însuşi doreşte să vii la El! Dacă eu pot suporta apropierea de El, la fel vei putea şi tu. aşadar, vino cu mine şi nu mai fi atât de sfios! Te asigur că ne vom simți amândoi foarte bine în prezența Domnului!"

Sărmanul: „Ei bine, fie, în numele lui Dumnezeu, dacă aşa stau lucrurile, atunci îmi voi lua inima în dinți! Dar spune-mi, de ce ne privesc aceşti trei frați ai noştri cu atâta cutremurare, pătrunşi parcă de o fericire fără egal? Oare L-au văzut ei deja pe Domnul, pe undeva?"

Mesagerul: „Este posibil. Dar mai presus de toate, ei se bucură în sinea lor pentru tine, la fel cum se bucură pentru toți cei care ajung aici la fel ca tine, adică cu inimile pline de iubire. Priveşte într-acolo, către dimineață, unde se înaltă un munte nu prea înalt, dar iluminat de un soare splendid. Acolo duce cărarea noastră, pe care o vom parcurge cât se poate de repede. Odată aflat pe vârful acelui munte, vei putea percepe noul şi sfântul oraş Ierusalim, oraşul etern al lui Dumnezeu, al cărui locuitor în eternitate vei fi şi tu!"

Sărmanul: „O, frate, cât de infinit de glorioasă, de pură şi de divină este lumina acelei dimineți, câtă splendoare există în forma norilor! Ce superbe sunt pajiştile şi copăceii pe lângă care trecem! O, lume celestă, cât de mare este frumusețea ta! Pe lângă ea, frumusețea pământului păleşte. Dar văd adevărate mulțimi de suflete care se îndreaptă către noi şi aud imnuri celeste de o mare frumusețe! O, câtă armonie! Cine ar putea descrie armonia acestor sunete? Şi cât de puternic strălucesc cei care ne ies în întâmpinare.

Oare cum voi arăta eu printre ei în aceste veşminte, care par încă foarte pământeşti?

O, doamne, Doamne, abia dacă mai pot suporta! Iată-i, s-au apropiat foarte tare, iar acum… Dar ce fac? Văd că au căzut în genunchi, cu fețele la pământ şi cu inimile pline de smerenie! Oare se apropie Domnul Însuşi de această mulțime, dintr-o altă direcție? O, spune-mi ce înseamnă toate acestea?”

Mesagerul: „Este posibil. Vom vedea imediat despre ce este vorba. Ai puțină răbdare. Mai avem doar câțiva paşi de făcut şi vom ajunge în vârful colinei, unde vom vedea ce se întâmplă”.

Sărmanul: „O, slăvite prieten, încep să am un sentiment ciudat! Imaginează-ți ce trebuie să simtă cineva ca mine, care îl vede pentru prima oară pe Domnul cerului şi al pământului, pe Domnul vieții şi al morții! O, prietene, tremur tot, deopotrivă de teamă şi de aspirație, şi mă cutremur la gândul lucrurilor care vor urma. Într-adevăr, mai avem câțiva paşi şi vom ajunge în vârf. O, oare ce voi vedea acolo?

O, prietene, oare tu nu te temi de Dumnezeu, de vreme ce L-ai mai întâlnit? Oare te-ai obişnuit atât de mult cu El încât nu mai acorzi importanța cuvenită acestui eveniment? Şi totuşi, constat că toate aceste mulțimi, la fel ca şi cei trei frați care ne-au urmat, sunt mişcați până la lacrimi. Doar tu pari indiferent şi ai pe chip o expresie ca şi cum toate acestea nu ar fi foarte relevante. O, spune-mi cum trebuie să înțeleg toate aceste lucruri! Trebuie oare să mă comport la fel ca tine, lucru care de altfel mi-ar fi absolut imposibil?”

Mesagerul: „Dragul meu frate, vei înțelege imediat de ce nu mi-e teamă deloc de Dumnezeu, şi de ce nu mă comport la fel ca cei trei tovarăşi de drum ai noştri. Cel mai bine ar fi să te comporți exact la fel ca mine, şi îți vei da seama în curând că teama ta este complet nelalocul ei. Căci eu îți spun: Domnul nu cere o asemenea atitudine din partea nimănui. Pe de altă parte, atunci când copiii Săi se comportă cu iubire şi smerenie, nu se poate spune că acționează greşit.

Am înțeles însă că mai devreme nu arătai nici un fel de teamă în fața celor trei care te-au întâmpinat, lucru care mi-a plăcut foarte mult – deşi ei au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să-ți inoculeze un sentiment de frică. Cum se face că ai devenit acum atât de temător?”

Sărmanul: „Ei bine, pe atunci nu cunoşteam toată această măreție fără seamăn şi toată această glorie a lui Dumnezeu şi a cerului Său, în timp ce acum am înaintea ochilor ceea ce mai devreme nici nu aş fi îndrăznit să visez. Lucrurile mi se par complet diferite acum. Oare cum trebuie să arate Dumnezeu, dacă toate aceste mulțimi de oameni îi arată un respect atât de mare, cunoscând sfințenia infinită a Celui Unic, a lui Dumnezeu Atotputernicul? Oare vor putea suporta ochii mei, încă atât de orbi şi de rigizi, măreția feței lui Dumnezeu?”

Mesagerul: „Bine, bine, dragul meu frate, lucrurile se vor lămuri imediat. Dacă nu ai orbit până acum, nu cred că vei păţi aşa ceva nici în continuare. Calmează-te. Uite, aproape că am ajuns în vârf, şi deja se vede la orizont oraşul sfânt în care vei locui de-a pururi de acum înainte, împreună cu Mine, sub soarele lui Dumnezeu, a cărui lumină iluminează toate cerurile şi inimile tuturor fiinţelor umane şi ale îngerilor. Haide să ne grăbim, şi vom ajunge imediat!"

Omul cel sărman face ochii mari şi rămâne practic mut de uimire. Nu înţelege însă de ce mulţimile se ridică cu o emoţie atât de mare, unindu-se cu cei trei şi cântând împreună cel mai glorios Psalm întru slava lui Dumnezeu.

După ce priveşte o vreme sublima regiune celestă, în tăcere şi cuprins de o fericire fără seamăn, el întreabă: „O, dragul meu prieten şi frate! Spune-mi, unde îl văd pe Dumnezeu toţi cei care ne urmează, căci văd că îşi cântă imnul ca şi cum El ar fi în mijlocul nostru. M-am uitat în stânga şi în dreapta, înainte şi înapoi, dar nu am reuşit să văd pe nimeni care să semene cu Dumnezeu. Oare sunt ochii mei incapabili să perceapă imensa splendoare a feţei lui Dumnezeu? Dacă aşa stau lucrurile, probabil că nu îl voi vedea niciodată. De fapt, chiar aş prefera acest lucru, căci sunt convins că nu voi putea suporta atâta sfinţenie. Sunt deja suficient de fericit să văd toate aceste splendori, împreună cu tine, şi să ştiu că Dumnezeu mă priveşte. Evident, aş dori să-L văd măcar o singură dată, pe El, pe care îl iubesc atât de mult, mai ales în persoana Domnului Iisus Christos.

O, dacă L-aş putea vedea măcar o singură dată pe mult iubitul meu Domn Iisus, aş fi cu siguranţă cel mai fericit om din ceruri!"

Mesagerul: „Linişteşte-ţi mintea şi îl vei vedea pe Domnul Iisus mai curând decât îţi imaginezi. De fapt, îl vezi chiar acum, dar nu îl recunoşti! De aceea, îţi spun: linişteşte-ţi mintea!"

Omul sărman priveşte din nou în toate direcţiile, sperând să îl vadă pe Iisus, dar tot nu vede pe nimeni. Întorcându-se din nou către mesager, el îi spune: „Ce ciudat! Spuneai că îl văd deja, dar nu îl recunosc. M-am uitat cu atenţie la toţi cei care ne urmează, dar nu am recunoscut pe nimeni care ar putea fi El, căci toată lumea este plină de smerenie şi de respect, şi toţi îl laudă la unison pe Iisus, Domnul eternităţii. Cei trei oameni în alb fac acelaşi lucru, astfel încât mi-e greu să cred că Domnul Iisus Iehova se află printre ei într-o formă vizibilă. Şi totuşi, spuneai că îl văd deja! O, te implor, spune-mi, unde anume trebuie să mă uit ca să-L văd?"

Mesagerul: „Priveşte oraşul lui Dumnezeu, căci ne apropiem de el, şi acolo toate lucrurile îţi vor deveni clare. Ne apropiem deja de zidurile exterioare, şi în curând vom intra chiar în oraşul cel sfânt. Abia acolo se vor deschide complet ochii tăi, la fel ca în cazul celor doi discipoli care se îndreptau către Emmaus. De aceea, îţi repet, linişteşte-ţi mintea, căci aceasta este singura cale pentru ca omul să nu sufere în timpul mântuirii sale,

singura manieră în care el poate descoperi viața şi libertatea eternă. Apropo, cum îți place oraşul în care tocmai intrăm?”

Sărmanul: „O, prietene, ce cuvinte aş putea folosi ca să descriu infinita splendoare şi maiestuozitate a acestui oraş! Ce palate incredibile, şi toate par complet locuite! O, Doamne, ce măreție! Frumusețea de aici este indescriptibilă; nici o minte umană nu ar putea-o descrie vreodată! Dar dacă tot am ajuns în oraş, aş dori să întreb: unde este Emmaus acum, şi unde este Domnul Iisus, care continuă să se ascundă de ochii mei?”

Mesagerul: „Priveşte marea casă în fața căreia ne aflăm; la ferestrele ei strălucitoare şi în galeriile ei exterioare se află nenumărați frați şu surori care ne salută. Acesta este eternul Emmaus! Aici vei locui şi tu de acum înainte! Şi dacă tot ne aflăm în fața lui Emmaus, pe care îl vezi foarte bine, întoarce-te şi priveşte-Mă, şi îl vei recunoaşte pe Acela după care inima ta tânjeşte de atâta timp!”

Omul sărman îl priveşte cu atenție pe mesager, care nu este altcineva decât Eu Însumi, şi Mă recunoaşte instantaneu în el. el cade imediat în genunchi şi spune: „O, Doamne, Dumnezeul meu! Deci chiar Tu erai mesagerul?

O, Iubire Eternă şi infinită! Cum ai putut să te cobori atât de mult încât să îți reverşi grația asupra mea, sărmanul păcătos?”

După aceste cuvinte, el rămâne tăcut, într-o stare de extaz beatific, fiind condus către locuința sa din marea casă.

Vă puteți imagina cu uşurință fericirea acestui om şi activitatea lui viitoare în numele iubirii. De aceea, vom încheia această scenă şi vom trece la următoarea. *Amin!*

Scena 11

Robert Blum

(27 noiembrie 1848)

Ultimul capitol din seria intitulată „Scene de pe patul de moarte” se referă la trecerea în lumea de dincolo a unui mare om politic contemporan, Robert Blum. Tranziția lui este descrisă pe larg în cele două mari volume: *De la iad la cer,* executat la Viena de plutonul de execuție, în anul 1848, din ordinul prințului Windischgraetz, sub pretextul că a desfăşurat activități revoluționare. Se vorbeşte aici despre trezirea lui spirituală în lumea de dincolo şi la felul în care Domnul Însuşi s-a apropiat în această lume a fanteziei spirituale de acest om plin de iubire, cu scopul de a-l elibera de greşelile sale lumeşti şi de a-l transforma – prin purificare – într-un veritabil purificator de suflete, care a integrat deja în activitatea sa sfera pământului.

Narațiunea care urmează prezintă o sumă de impresii şi sugestii, scene contemporane, caracterizări, viziuni profunde asupra vieții sufletului, oferindu-ne o imagine de ansamblu asupra lumii de dincolo, analizată în special din unghiul sufletului care se trezeşte în singurătate, lărgindu-şi apoi orizontul spiritual, până când ajunge să includă întreaga umanitate şi întreaga creație.

Anexă

Marea reuniune din lumea de dincolo

(31 mai 1852)

Dacă nu sunt suficient de fermi în credința lor, mulți oameni – care altminteri au capul şi inima la locul potrivit – ajung să se întrebe dacă există o altă viață după această scurtă viață terestră, cum va arăta ea şi dacă ei se vor recunoaşte pe sine ca fiind exact cei care au fost în această lume fizică. Ei se întreabă de asemenea dacă îşi vor păstra conştiința terestră şi dacă îşi vor mai aminti de viața pe acest pământ, sau dacă nu cumva conştiința şi amintirile lor vor fi asemănătoare viselor din lumea fizică, în care omul se recunoaşte pe sine din punct de vedere subiectiv, dar în condiții complet diferite de cele în care trăieşte pe pământ. Nu îşi dau seama dacă toate aspectele vieții pământeşti obiective, cu excepția câtorva impresii profund imprimate în subconştientul lor – cum ar fi rudele foarte apropiate şi pe care le-au văzut foarte des, locurile pe care le-au vizitat frecvent, etc. – nu vor dispărea cumva complet din amintirea lor. Ei nu ştiu la ce să se aştepte în lumea de dincolo: la condiții care seamănă cu visele profetice, sau la un fel de reuniune între prieteni, care se recunosc unii pe ceilalți?

Eu, Domnul, vă răspund: da! Toate acestea sunt adevărate, dar depind de felul în care a trăit omul pe pământ, în această viață de probă, dacă el a respectat sau nu ordinea Mea, revelată întregii umanități.

Cel care experimentează încă pe pământ renaşterea plenară a spiritului său, pe care oricine o poate atinge cu uşurință, va trăi chiar aici, în lumea materială, ca o ființă complet renăscută, putând avea acces la lumea spirituală, care devine pentru el la fel de vizibilă cum este cea fizică. De aceea, renunțarea la învelişul său fizic, care este oricum incapabil de amintiri şi memorie, nu are cum să-i schimbe felul de a gândi, voința, memoria şi conştiința sa subiectivă şi obiectivă.

De vreme ce viața sa a fost sublimată deja în lumea spirituală, care nu este altceva decât cea mai înaltă şi mai pură conştiință de sine, fiind de-a pururi superioară oricărei materii, Eu afirm: ar trebui să le fie absolut limpede celor care sunt capabili să gândească lucid că viața spirituală pură în lumea de dincolo va aduce cu sine o luciditate şi o conştiință de sine infinit mai mare, deopotrivă subiectivă şi obiectivă, a evenimentelor, condițiilor şi aranjamentelor vieții, în acord cu superioritatea absolută a spiritului asupra materiei, care, aşa cum am mai afirmat, nu este altceva

decât o expresie fixă a unor gânduri şi idei provenite din lumea spirituală. Aveţi mii de dovezi în acest sens provenite din viaţa somnambulilor, clarvăzătorilor şi profeţilor voştri. Altfel spus, viaţa spirituală pură este sinonimă cu lumina, viaţa, energia şi conştiinţa de sine.

Pe de altă parte, întrucât nu numai una, ci toate fiinţele umane care trăiesc în conformitate cu ordinea Mea trec în aceeaşi viaţă perfectă, chestiunea referitoare la reuniunea supremă este superfluă, căci dacă oamenii au capacitatea de a se recunoaşte şi de a se întâlni în această viaţă imperfectă (pe pământ), lucru pe care nimeni nu îl poate contesta sau nega, cu atât mai mult vor avea ei această capacitate în lumea spirituală pură, care este perfectă şi în care natura lor reprezintă expresia eternă a principiului suprem al întregii vieţi, incluzând în sine toate evenimentele şi condiţiile posibile! În lumea fizică, sufletul recunoaşte prin intermediul simţurilor sale corporale, dar şi al conştiinţei spiritului, pe cei de care îl leagă relaţii de rudenie, se poate împrieteni cu alte suflete şi poate stabili legături intime cu acestea, fiind astfel capabil să le recunoască în orice condiţii forma şi caracterul. Dacă sufletul şi spiritul pot face acest lucru din interiorul închisorii trupeşti, cu atât mai mult vor fi ele capabile de aşa ceva în condiţii de libertate deplină, lucru perfect observabil în cazul somnambulilor, care recunosc de multe ori – deşi au ochii închişi – esenţa celor din jurul lor, şi chiar oameni aflaţi la mare distanţă asupra cărora li se pun întrebări! Şi totuşi, sufletul unui asemenea somnambul – oricât de perfect ar fi el – nu este nici pe departe la fel de liber cum este sufletul unei fiinţe care s-a despărţit de corpul său fizic, chiar dacă acesta este mai imperfect decât în cazul primului.

După eliberarea de corpul fizic, sufletele imperfecte devin din ce în ce mai întunecate, dar acest lucru se datorează numai propriei lor voinţe, nicidecum unei legi divine. Evident, aceste suflete nu mai au acces la lumea fizică, lucru esenţial, căci dacă ar putea vedea în această lume, ele ar putea face foarte mult rău, îndeosebi acelor persoane pe care le-au considerat dintotdeauna duşmanii lor. Aceste suflete (şi spiritele corespondente) nu mai percep după moartea corpului fizic decât ceea ce le apare în propria lor fantezie, trăind într-un fel de lume inferioară a viselor. Ele rămân de multe ori sute de ani în această lume născută din fantezia lor, fără să ştie nimic de sufletele care continuă să vină din planul fizic, chiar dacă acestea sunt fostele lor rude, care le recunosc de îndată. Ele nu percep decât fantezia lor de lungă durată, astfel încât nu pot fi instruite de îngeri decât prin intermediul corespondenţelor, pe care aceştia din urmă ştiu să le introducă în lumea fantastică a acestor suflete oarbe.

Dacă acceptă instrucţiunile, şi implicit rafinarea stării lor de conştiinţă, lumea fanteziei lor începe să se dizolve gradat şi ele se apropie din ce în ce mai mult de lumina adevărată, putând vedea realitatea din jur, inclusiv rudele şi prietenii de altădată, pe care ajung să îi recunoască, fiind foarte fericite alături de ei.

Dacă nu se produce însă nici un fel de elevare a nivelului lor de conştiinţă, ele rămân în aceeaşi lume a viselor perioade foarte lungi de timp, condiţia lor înrăutăţindu-se treptat. Nu se mai pune atunci problema unei reuniuni fericite în lumea de apoi cu cei dragi. Aşa cum o fiinţă umană aflată în lumea fizică nu îşi mai poate aminti în timpul unui vis toate detaliile vieţii sale, percepând numai acele aspecte pe care imaginaţia sa îl face să creadă că sunt reale, la fel, un suflet întunecat ajuns în lumea de dincolo nu mai reuşeşte să-şi amintească nimic şi pe nimeni aflat în afara sferei visului său. El rămâne astfel într-o stare pasivă, din care nu va reuşi să iasă decât după o perioadă foarte lungă de timp (aşa cum înţelegeţi voi timpul).

Dacă nu a renăscut măcar pe jumătate, sufletul ajuns în lumea de dincolo intră în starea de care am vorbit mai sus şi nu mai poate face nimic singur, la fel ca un embrion în pântecul matern, ale cărui mişcări depind de starea exterioară a mamei. Comparaţia se opreşte însă aici, căci fiind o creatură în formare, embrionul din pântecul matern se află într-o stare complet pasivă, în timp ce sufletul ajuns în lumea de dincolo este tot timpul activ, suferind tot timpul, fiind incapabil să devină inactiv, pentru simplul motiv că refuză să facă acest lucru, neştiind că în acest fel ar putea scăpa de suferinţă.

Să explicăm mai în detaliu acest proces: dacă atunci când se află în această lume fizică, fiinţa umană nu face nimic pentru a-şi trezi şi pentru a-şi dezvolta acea esenţă ascunsă în inima sufletului său, dacă îşi foloseşte toate facultăţile numai în beneficiul intelectului exterior, cu scopul de a obţine diferite comori lumeşti, oferindu-şi astfel diferite senzaţii plăcute, trăind în confort şi în lux, atunci când acest suflet ajunge în lumea de dincolo, poarta către lumina divină îi este închisă şi inaccesibilă. Pe de altă parte, dacă omul moare faţă de lumina raţiunii, alcătuită numai dintr-o combinaţie de materiale pământeşti, vizibile pentru suflet în milioanele de faţete ale celulelor creierului şi în funcţie de care acesta se simte silit să acţioneze, făcându-şi diferite calcule, la fel ca şi calculele stupide ale astrologilor, acest suflet ajunge în lumea spiritelor într-o stare de întuneric deplin, fără să fie conştient de altceva decât de manifestarea vieţii sale pe pământ şi fără să-şi amintească de altceva decât de circumstanţele în care a trăit în viaţa sa fizică, în măsura în care acestea sunt întipărite în celulele nervoase ale creierului sufletului (care corespunde creierului fizic), pe anumite categorii corespondente, pe care sufletul le simte şi de care devine conştient, dar pe care nu le poate vedea totuşi cu claritate, din cauza întunericului spiritual în care trăieşte.

Este uşor de înţeles că o asemenea stare devine curând insuportabilă pentru un suflet ataşat de senzaţiile plăcute ale vieţii. Acesta este cuprins rapid de o mare teamă şi anxietate, apoi devine din ce în ce mai mânios, emanând din ce în ce mai multă căldură.

Acest lucru poate fi cu uşurinţă observat inclusiv în lumea fizică. Oriunde există o activitate extrem de intensă în lumea materială, care este supusă judecăţii – cum ar fi un vânt puternic, o furtună, ridicarea unor valuri

mari ale oceanului, o fricțiune puternică între două obiecte de acelaşi fel sau diferite, o presiune foarte mare pe care o exercită reciproc două obiecte dure, etc. – acolo se dezvoltă căldura, un fel de luminozitate sau de incandescență, care poate fi observată cu deosebire noaptea. Acest fenomen este numit de oamenii de ştiință electricitate, termen adecvat, dar care nu acoperă întreaga gamă a fenomenelor de acest tip. În realitate, el se referă la trezirea spiritelor naturii întemnițate mai mult sau mai puțin ferm în interiorul materiei respective. Cu cât acestea sunt mai profund întemnițate în materie, cu atât mai uşor pot fi ele tulburate din somnul lor. Dacă întemnițarea lor este mai uşoară, cum ar fi cazul aerului, al apei, al lutului sau al altor obiecte lichide ori moi, mişcarea trebuie să fie mult mai viguroasă pentru ca spiritele naturii să poate fi trezite, devenind apoi vizibile sub forma strălucirii şi a căldurii.

Orice observator atent poate deduce cu uşurință din miile de manifestări ale naturii că trezirea spiritelor elementale este sinonimă cu fenomenul vibrațiilor. Ori de câte ori o ființă umană sau un animal este foarte supărat în natura sa, el începe să tremure, lucru care denotă trezirea spiritelor naturii întemnițate în trupul său. O coardă muzicală începe să vibreze atunci când este ciupită sau lovită tocmai din cauza trezirii spiritelor naturii întemnițate în ea. Lumina unui fulger nu este altceva decât un act de eliberare a spiritelor naturii întemnițate în materie, care se manifestă printr-o vibrație mai intensă, generată de însăşi mişcarea de eliberare a spiritelor naturii. Există mii şi mii de asemenea manifestări în care poate fi observat acest proces.

Am afirmat mai sus că atunci când îşi pierde lumina lumească şi toate plăcerile care derivă din ea, sufletul trece mai întâi printr-o stare de teamă şi de anxietate, devenind apoi din ce în ce mai mânios, proces care generează un fel de incandescență în interiorul lui. Această strălucire se dezvoltă în natura sufletului exact la fel ca şi în lumea naturală.

Prima manifestare a elementelor spirituale ale sufletului (prezente în orice suflet) este teama. Atunci când aceste elemente trec într-o stare vibratorie mai intensă, spațiul care le este alocat devine în curând insuficient. Întrucât forma exterioară care permite unirea nenumăratelor elemente cu viața ființei devine prea strâmtă (şi trebuie să menționăm aici că, potrivit legii, ea nu trebuie şi nu poate fi lărgită imediat), consecința naturală este o presiune din ce în ce mai mare, exercitată în toate direcțiile, care generează la nivelul vieții individuale senzația de teamă.

Dacă această vibrație creşte în intensitate şi durează o perioadă mai lungă, ea se transformă într-un fel de fermentație, numită mânie. La fel ca în natură, unde orice proces de fermentație în creştere conduce la o inflamare deplină, şi în cazul sufletului intensificarea procesului de fermentație conduce la o asemenea inflamare, numită furie oarbă. Această stare de furie generează acea incandescență, care, dacă continuă, se poate transforma într-o adevărată explozie de mânie, sinonimă cu iadul.

Aşadar, dacă sufletul celui decedat începe să se aprindă, el începe să recunoască (datorită luminii nou apărute) amprentele spirituale prezente în creierul său şi îşi dă seama că în natura sa există foarte mult rău şi foarte puțin bine. În această stare de confuzie, el ajunge să facă de multe ori din țânțar armăsar, şi invers. Această contemplare dă naştere unor forme vagi şi transparente, de multe ori chiar diforme, cum ar fi în lumea voastră castelele de nisip ale unui îndrăgostit, care par să se materializeze subit (din imaginația lui), dar numai pentru dispărea apoi din nou, odată cu o nouă stare de tulburare.

În timp ce sufletul este incapabil să îşi asigure o realitate fermă, fiind din ce în ce mai tulburat şi mai mânios în fața imaginilor vagi şi în continuă mişcare, un fel de caricaturi mai degrabă decât imagini de-sine-stătătoare, astfel încât până şi natura lui intimă începe să fie afectată, aceasta din urmă dă naştere unei activități de o natură cu totul diferită.

Ca urmare a acestei activități (a spiritului primordial, născut direct din Dumnezeu), activitatea haotică a sufletului este calmată, astfel încât acesta cade într-o stare de somn. În această stare de odihnă el fuzionează mai bine cu spiritul său primordial, născut din Mine, intrând într-un fel de stare de vis, în care se simte destul de confortabil. Filosofii din Antichitate numeau această stare somnul sufletului. Spiritul primordial, care acum este activ, în pofida dorinței sufletului, generează tot mai multe imagini care conțin desfătările pe care le caută sufletul tiranic şi egoist, dar de îndată ce acesta se repede avid să le apuce (convins fiind că aceasta este realitatea), ele dispar. Pe de altă parte, el îi prezintă sufletului şi anumite imagini care îl pot ajuta să evolueze, dovedindu-se benefice pentru el. dacă sufletul reuşeşte să prindă aceste imagini şi să le integreze în calități reale ale sale, ele devin permanente, astfel încât din starea de vis începe să se dezvolte o lume reală (pentru sufletul respectiv).

Cu cât sufletul se identifică mai mult cu imaginile oferite de spiritul său primordial, cu atât mai mult fuzionează el cu acestea, identificându-se din ce în ce mai tare cu spiritul său primordial, şi implicit cu lumina şi cu adevărul ce derivă din acesta. În acest fel, el devine din ce în ce mai conştient de sine, şi în curând începe să îşi recunoască prietenii şi rudele, care îl ghidează apoi către Mine. În funcție de gradul său de perfecțiune şi de identificare cu spiritul său primordial, el primeşte din ce în ce mai multă lumină şi înțelepciune, precum şi capacitatea de a vedea în lumile naturale, devenind activ într-o manieră benefică. Nu cred că mai trebuie să insist asupra faptului că, în acest caz, reuniunea generală este consecința naturală a evoluției sale spirituale.

Ce se întâmplă însă cu acele suflete a căror minte egoistă, veşnic aflată în căutarea plăcerilor, nu se poate detaşa de imaginile şi manifestările iluzorii care le apar în viața lor de vis din lumea de dincolo, în pofida imaginilor benefice prezentate de spiritul primordial? Vă întreb: ce credeți că se poate întâmpla cu un asemenea suflet, care devine din ce în ce mai

furios, întrucât nu poate avea acces la obiectele desfătării sale? Se poate vorbi oare într-un asemenea caz de vreo reuniune? Nici vorbă!

Spiritul acestui suflet devine în acest caz propriul său judecător implacabil. În cele din urmă, el îi permite sufletului accesul la obiectele dorințelor sale, dar desfătarea sa conduce la o amplificare şi mai mare a dorințelor, care devin din ce în ce mai arzătoare şi mai imposibil de satisfăcut, generându-i sufletului o durere din ce în ce mai mare, care îl scufundă într-un întuneric din ce în ce mai deplin.

Spiritul îi permite apoi acestui suflet întunecat, aflat într-o stare de furie maximă, care mocneşte în interiorul lui, dându-i o lumină malefică, să devină conştient de cei aflați în aceeaşi stare ca şi el, adică să întâlnească în mod efectiv suflete asemănătoare sieşi.

Rezultă un alt fel de reuniune, prin care se adună laolaltă mai multe suflete care vorbesc numai de mânia lor. În viața lor de vis, pe care aceste suflete o confundă cu realitatea, aceste suflete se susțin reciproc, arzând de furie, şi jură să se răzbune şi să moară mai degrabă decât să accepte vreodată ordinea divină, chiar şi în cea mai mică măsură.

Ele se sprijină astfel reciproc, devenind din ce în ce mai furioase şi găsind tot mai multe motive pentru a-şi amplifica furia din imaginația lor. Nemaiputând să suporte, ele sparg zidurilor propriilor lor fortificații şi se năpustesc în hoarde în căutarea duşmanilor lor imaginari, pe care – evident – nu reuşesc să-i găsească vreodată. De multe ori se întâlnesc însă cu alte hoarde similare, cu care se grăbesc să se unească, căci se află în căutarea aceluiaşi duşman, pe care nu îl vor găsi niciodată.

Atunci când se adună laolaltă mai multe mii de asemenea suflete mizerabile, care în lumea spiritelor sunt văzute la fel cum se văd în lumea fizică scânteile provenite de la o casă care a luat foc, din cauza luminozității lor, ele îşi aleg drept conducător pe cel mai furios dintre ele, pe care îl consideră ca fiind cel mai curajos şi mai înțelept. Acesta le conduce apoi către o zonă ce corespunde de regulă imaginației lor, care ia forma unui ținut nisipos şi cenuşiu, sau a unei imense câmpii acoperite cu muşchi uscat. Deşi rătăcesc multă vreme prin acest ținut, suferind de foame şi de sete, ele nu se întâlnesc de regulă decât cel mult cu alte hoarde similare, conduse de alți conducători arzând de furie. Se poate întâmpla atunci fie să se atace reciproc, în marea lor sete de răzbunare, distrugându-se unii pe alții, fie să se unească sub conducerea a doi conducători. În situația din urmă apare inevitabil o fricțiune între cei doi, căci fiecare doreşte să fie primul, ceea ce conduce mai devreme sau mai târziu la un război între cele două hoarde.

După asemenea războaie, în care aceste suflete nefericite se distrug reciproc – desigur, tot în imaginația lor –, ele se liniştesc din nou, stare în care spiritul le poate arăta, ca într-un vis lucid, cât de stupid şi de orb este comportamentul lor, indicându-le un drum mai bun, care constă în deschiderea inimii lor.

Din când în când, unele din aceste suflete urmează noua cale şi se convertesc. Dar în cele mai multe cazuri ele cad din nou în starea lor obişnuită de furie, adică în starea lor sufletească complet despiritualizată, care devine mult mai cumplită decât la început. Această stare reprezintă esenţa iadului, şi este foarte greu să mai scapi din ea. Cei care nu urmează cărarea îngustă a inimii din proprie iniţiativă nu vor reuşi să scape şi vor rămâne miliarde de ani în acest iad.

Am ilustrat astfel cum se poate dezvolta viaţa sufletului în lumea de dincolo, în două direcţii diametral opuse: fie în sus, fie în jos. Nu am dorit să acoperim prin aceste exemple toate manifestările care există în lumea spiritelor, ci doar principalele două tendinţe.

Între cele două extreme există un mare număr de manifestări, de care nu vom discuta aici, căci am vorbit pe larg despre ele în lucrările *Soarele spiritual, Pământul şi luna* şi *Scene din lumea spiritelor*[5]*,* precum şi în alte lucrări în care am prezentat o serie de revelaţii asupra naturii. Ceea ce trebuie să reţineţi este că toate manifestările descrise în aceste lucrări au la bază acelaşi principiu, cel descris mai sus, iar calea care conduce în sus sau în jos este în esenţă aceeaşi.

Adevărata reuniune nu se poate produce aşadar decât în regatul divin, adică în cer, care umple spaţiul întregii infinităţi, fiind omniprezent, dar care poate fi atins de către orice fiinţă umană în inima sa.

Întrucât există mulţi oameni care, din cauza înclinaţiilor lor materialiste, nu ştiu nimic despre ordinea spirituală a lucrurilor, şi pentru care expresia „spirite ale naturii" nu înseamnă nimic, ne propunem să aducem câteva explicaţii suplimentare.

Întreaga creaţie materială, la fel ca şi cea pur spirituală, nu este altceva decât o idee ferm susţinută, creată de voinţa atotputernică a Divinităţii, care se naşte direct din inima sau din viaţa Divinităţii Înseşi, fiind astfel absolut spirituală. dacă aşa-zisa creaţie materială nu ar mai fi ferm susţinută (fixată), lucru cu uşurinţă posibil lui Dumnezeu, ea s-ar reintegra imediat în inima lui Dumnezeu, nemaifiind decât o mare idee vizibilă exclusiv în ochii Divinităţii, iar independenţa miriadelor de fiinţe care există în ea ar lua imediat sfârşit!

Dar Dumnezeu doreşte întotdeauna realizarea ideilor şi gândurilor Sale, cu un grad absolut de independenţă. Aşa se explică de ce Dumnezeu a ales această cale unică, asigurând fixarea imuabilă a tuturor gândurilor şi ideilor Sale divine.

Nenumăratele Sale gânduri şi idei trebuie să devină din ce în ce mai libere, ca un fel de particule spirituale minuscule, care sunt atrase şi fixate pentru multă vreme de alte idei majore ale lui Dumnezeu, plutind ca nişte globi vizibili (sau ca nişte lumi vizibile) în spaţiul infinit al gândurilor şi ideilor. Aceste particule omogene se unesc din ce în ce mai mult unele cu

[5] Toate aceste lucrări vor apărea la Editura Vydia.

altele, trecând pe nivele succesive de evoluție, până când ajung la stadiul de om.

Toate particulele care plutesc din ce în ce mai eliberate de ideea principală (globul lumii), precum şi cele care nu sunt eliberate, fiind încă fixate de ideile majore, până la nivelul de evoluție al omului, sunt numite „spirite ale naturii". Aceste spirite, sau forțe ale naturii – după cum le numesc savanții voştri – sunt prezente şi acționează la nivelul aerului, al apei şi al solului. Ele se ataşează pe aceste nivele cu spiritele mai puțin libere, atrăgându-le către libertate, şi fuzionează cu ele. Când principiile active se „îmbracă" cu spiritele mai puțin libere, ele dau naştere unor forme ale vieții: mai întâi plantele, apoi formele animale primare şi cele mai complexe. Procesul continuă până la nivelul omului, moment în care ele devin suficient de mature pentru a-şi câştiga pe deplin independența. Spiritele mai libere reprezintă sufletul omului, în timp ce spiritele mai puțin libere, dar atașate de primele, alcătuiesc partea grosieră a omului, adică trupul acestuia. Odată ajunse pe acest nivel, ele sunt preluate direct de Ființa primordială a lui Dumnezeu, fiind învățate şi educate – aparent din exterior – în vederea evoluției către nivelul suprem de conştiință, cel pur spiritual şi etern.

Cele care se supun acestei educații şi acceptă în mod voluntar ordinea divină, singura în care este posibilă viața pe deplin independentă şi libertatea supremă, ating marea fuziune cu Cel din care s-au născut cândva. Ele înțeleg acum cum a fost posibil să treacă din non-existență în actuala stare de existență liberă şi independentă (prin puterea şi înțelepciunea divină).

Având acum aceeaşi natură cu Cauza lor primordială, ele pot crea în mod spontan universuri întregi, având la bază înțelepciunea lor inerentă, egală acum cu înțelepciunea divină, devenind astfel creatori ai propriilor lor ceruri, dar în conformitate cu ordinea Mea. În acest fel, ele îşi pot materializa plenar ideile şi gândurile.

Şi astfel se ajunge la marea reuniune, eternă şi reală, cu tot ceea ce există în spiritul divin, în abundența sa eternă. Aceasta este singura reuniune perfectă!

Cei care au ochi de văzut şi urechi de auzit vor înțelege foarte multe aspecte din cele descrise mai sus, folosindu-le în avantajul lor etern, pentru recunoaşterea plenară a vieții spirituale.

Cei care au citit aceste rânduri doar cu o simplă curiozitate intelectuală vor înțelege doar atât cât le permite intelectul lumesc, iar răsplata lor va fi pe măsură. Căci grația Mea nu poate şi nu trebuie să depăşească hotarele ordinii Mele imuabile, apărută odată cu creația. Iar această ordine este în sine grația Mea eternă.

Cel care încalcă hotarele acestei ordini va fi supus judecății în lumea de dincolo, pe o perioadă extrem de lungă. Căci fiecare suflet trebuie să-şi

joace propriul rol, dacă doreşte să devină ceea ce a fost destinat să fie. Cel care nu doreşte să afle cine este cu adevărat va rămâne supus judecăţii eterne, până când va începe să se transforme, dar bătălia nu va fi deloc uşoară pentru sufletul său!

De aceea, feriţi-vă de aspiraţia egoistă către posesiunile lumeşti, către bogăţii, lux şi statut social, şi fiţi milostivi cu fraţii voştri mai sărmani decât voi. În acest fel, bătălia cu întunericul va fi una uşoară pentru voi! *Amin.*

V-a vorbit despre toate acestea Domnul întregii vieţi. *Amin. Amin. Amin.*

Un mesaj din lumea de dincolo

(18 februarie 1861)

Acest mesaj provine de la un spirit care l-a cunoscut pe Lorber în timpul vieţii sale pământeşti şi căruia i s-a permis să comunice cu Jakob Lorber, pentru a-i relata tranziţia sa din lumea fizică în cea spirituală, precum şi primul său contact cu sfera pământului spiritual, care înconjoară pământul natural. Prima comunicare s-a făcut la data de 18 februarie 1861:

B.: „Te salut, dragă prietene! În starea de singurătate oarecum neplăcută în care am ajuns aici m-am gândit de multe ori la tine şi la ceilalţi prieteni ai noştri, şi mi-am adus aminte de multe ori de orele în care obişnuiam să discutăm despre diferite chestiuni spirituale. Voinţa atotputernică a Domnului m-a chemat însă din lumea voastră, şi am ajuns aici în anumite condiţii oarecum neplăcute, datorate exclusiv propriilor mele greşeli. Am dorit să îmi corectez toate greşelile comise în viaţa mea pământească şi am încercat din răsputeri acest lucru, dar în zadar. Aşa se explică de ce nu am avut timp să apar în faţa ta, deşi eram pe deplin conştient că aş fi putut să o fac, dacă aş fi dorit cu adevărat acest lucru.

Acum sunt însă ceva mai liber, graţie Domnului, şi am început să înţeleg în sfârşit că toate eforturile mele, realizate cu mijloace lumeşti (singurele pe care le cunoşteam), sunt comparabile cu eforturile făcute într-un vis, fiind inconsistente. Vezi tu, pentru mine, moartea trupului nu a însemnat nimic mai mult decât adormirea unui lucrător obosit de munca sa. M-am trezit imediat, ca şi cum aş fi fost într-un vis lucid, într-o regiune plăcută, unde m-am întâlnit cu mai mulţi prieteni vechi şi buni, cei mai mulţi din Trieste, care m-au întâmpinat cu multă căldură şi au vorbit cu mine, dar numai despre chestiuni lipsite de importanţă. Nu-mi dădeam seama că era vorba doar de un vis (de multe ori, în timpul vieţii mele pe pământ, aveam asemenea vise premonitorii, care prevesteau ce avea să se întâmple).

Atenţia mea a fost atrasă în special de unul din prietenii mei din Trieste. Mi-am dat seama imediat că el a murit în aceeaşi zi cu soţia mea, de holeră. Discutasem de multe ori chestiuni spirituale cu el, la un pahar de vin obţinut pe minunata sa proprietate de la ţară, aşa că l-am întrebat cum a

ajuns acolo. I-am spus: ‚Prietene, îmi amintesc foarte bine că ai murit în aceeaşi zi ca şi soția mea, D., de holeră, şi că am urmărit cu ochii în lacrimi înmormântarea ta. Şi iată, acum eşti viu, la fel ca şi mine… Sper că nu este vorba doar de un vis?'

Bunul meu prieten mi-a adresat o privire foarte serioasă, dar amabilă, şi mi-a răspuns: ‚Dragul meu, haide să ne bucurăm din toată inima că am părăsit acea lume fizică, cu toate obiceiurile sale rele. Tu însuți ai părăsit pentru totdeauna acea viață mizerabilă, iar învelişul tău muritor va fi îngropat mâine, lucru pentru care nu pot să plâng'. Auzind aceste cuvinte, m-am speriat puțin, şi am spus: ‚Pentru numele lui Dumnezeu, oare e adevărat ce spui? Dar ce se va întâmpla cu copiii mei, cu averea mea, nu am lăsat totul în ordine…'. Prietenul mi-a spus: ‚Nu te mai preocupa de aceste chestiuni efemere; cei pe care i-ai lăsat în urmă (doar pentru scurt timp, te asigur) vor avea grijă de toate acestea'.

Am fost imediat de acord cu spusele sale, şi m-am trezit – ca prin magie – în conacul său de pe malul mării, privind încântat panorama. Am spus: ‚Prietene, presupun că aceasta este natura pură, iar noi suntem spirite…'. El mi-a răspuns: ‚Dragul meu, atunci când mai locuiam încă în trupul nostru nedemn, tot sufletul nostru viu era cel care percepea natura reală, nu corpul cel mort. Dacă aşa au stat lucrurile pe vremea când corpul cel greu şi dens ne întuneca percepțiile, ce l-ar mai putea împiedica acum să perceapă natura pură, în această stare de deplină libertate?'

Am fost imediat de acord cu el şi am început să înțeleg că mi-am părăsit corpul fizic, fără să-mi dau seama însă în ce fel. Din păcate, am început să fiu obsedat de dorința de a-mi regăsi soția şi de a-mi pune din nou la punct librăria pe care am avut-o pe pământ, iar acest ataşament mi-a provocat multă durere şi multă suferință. Slavă cerului, acum toate acestea au rămas în urma mea, şi am început să mă ocup exclusiv de lucrurile elevate. Te voi mai vizita de multe ori şi îți voi povesti o parte din aventurile şi din experiențele prin care am trecut, în speranța că le vor fi de folos celor credincioşi care mai trăiesc încă pe pământ. Deocamdată, îmi iau rămas bun de la tine, în numele Domnului".

(25 februarie 1861)

B.: „Bună dimineața, dragă prietene! Vă adresez salutul meu sincer, vouă şi celorlalți prieteni ai noştri! Nu are nici un rost să vă întreb ce mai fac ei, căci în lumea mea noi ştim foarte bine ce mai fac cei care au rămas pe bătrânul pământ, întrucât putem percepe cu uşurință acest lucru în sfera vitală exterioară[6] a persoanei în cauză, dacă dorim. Îmi face mare plăcere să constat că foarte mulți dintre voi progresează către un pământ spiritual, şi deci mai bun, prin grația Domnului. Atunci când Domnul iubeşte pe cineva, El îl vizitează deseori, dându-i o mică cruce de dus. Prin intermediul acestei cruci, Domnul fuzionează cu sufletul celui în cauză, care, fără această proptea, ar rămâne un suflet nefericit. Aşa se explică de ce majoritatea

[6] N. Tr. Aura.

sufletelor trebuie să se încarneze într-un trup decrepit şi să accepte suferința, căci în caz contrar ei nu ar putea recunoaşte ajutorul divin şi etern al Spiritului lui Dumnezeu! Tot din acelaşi motiv, aceste mici cruci date direct din mâna Domnului sunt extrem de benefice pentru adevărata şi eterna bunăstare a sufletului, care este silit astfel să renunțe la dorințele sale trupeşti şi să îşi întoarcă fața, prin credință, către spirit.

Atunci când un suflet îşi începe ascensiunea spirituală, Domnul îi oferă diferite cruci mici de dus, până când ajunge să fuzioneze complet cu spiritul său. După ce sufletul a fost eliberat şi nu mai există nici un pericol ca el să se întoarcă la trup, micile cruci dispar şi ființa umană intră în starea de beatitudine chiar în timp ce se află pe pământ.

Personal, nu mi-am dat seama de acest lucru pe vremea când eram încarnat pe pământ, dar realizez acum acest adevăr, în această viață complet eliberată de durere şi absolut autentică. Aşa se explică de ce, oscilând întotdeauna între sprijinul trecător şi fragil al sufletului vital şi cel etern, permanent, autentic şi infinit de puternic al spiritului, am fost nevoit să suport anumite suferințe. Aşa a stabilit Domnul, în iubirea Sa, şi abia acum îmi dau seama de marile beneficii de care am avut parte ca urmare a acestor încercări, care mi s-au părut le vremea respectivă destul de amare. Căci unde aş fi fost acum fără ele?

O, dragă prietene, am acum posibilitatea să observ şi să înțeleg suferința şi marea tulburare prin care trec anumite suflete în lumea fizică, aşa că nu-i pot mulțumi îndeajuns Domnului pentru faptul că mi-a trimis diferiți îngeri păzitori care m-au împiedicat, uneori în forță, să devin o persoană orientată numai către lumea exterioară. De aceea, orice s-ar întâmpla, suportă totul cu răbdare şi recunoştință, plin de iubire față de Domnul, căci nu vei găsi adevărata Californie a vieții decât aici, şi pentru totdeauna. Toți lucrătorii Domnului în marea vie a vieții nu îşi pot găsi decât aici adevărata răsplată, pentru eternitate!

Noi ştim chiar din gura Domnului că cei care cred sincer în El pe pământ sunt crucificați, la fel cum a fost El, pentru a învia apoi împreună cu El la viața eternă.

Dragul meu prieten, ştiu foarte bine că tu cunoşti aceste lucruri, dar am dorit să le menționez pentru simplul motiv că atunci când vorbeşti din experiență, cuvintele tale au cu siguranță mai multă greutate chiar decât cuvintele unui profet, care continuă să locuiască în trupul său, deşi este un clarvăzător.

Probabil că doreşti să afli de la mine care sunt condițiile vieții în lumea spiritelor, şi sunt fericit să îți comunic ceea ce am aflat în starea mea prezentă. Vezi tu, eu mă aflu încă pe acest pământ, mai exact în regiunea din jurul oraşului Trieste. Am fost de mai multe ori aici, la Graz[7], şi pot vedea pământul mult mai bine decât o ființă umană care continuă să fie întemnițată în trup. Îi văd pe cei care trăiesc aici şi pot intra în contact cu ei. Cuvintele

[7] N. Tr. Oraşul în care locuia Lorber.

mele apar în mintea lor sub forma unor gânduri subite, iar gândurile care le trezesc în ei constituie răspunsul pe care îl aştept. Pământul la care mă refer eu nu este însă învelişul material pe care îl cunoaşteţi voi, ci un pământ spiritual, esenţa fără de care pământul vostru nu ar putea exista. Căci tot ceea ce este material are o sursă spirituală, care este supusă judecăţii şi întemniţării.

Lucrul care mi s-a părut cel mai ciudat este că ‚pământul spiritual' s-a născut din spiritul său primordial (născut direct din Dumnezeu), atotputernic şi creator, ca un copac complet matur care se naşte din spiritul sămânţei. Te gândeşti probabil: dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că în regatul spiritual există tot atâtea pământuri spirituale câte spirite. Lucrurile nu stau însă aşa; în mod miraculos, fiecare spirit îşi aduce propriul ‚său' pământ spiritual atunci când ajunge în lumea de dincolo. Pe măsură ce evoluează, el fuzionează cu pământul spiritual al tuturor spiritelor, astfel încât în ultimă instanţă nu există decât un singur pământ spiritual, care este absolut identic cu cel material, dar mult mai sublim decât poate percepe ochiul fizic, care nu are acces la marile minuni din interiorul structurii atomului. Din acest motiv, ‚pământul spiritual' prezintă pentru noi un aspect cu totul diferit de cel material, pe care îl cunoaşteţi voi.

Cât despre libertatea noastră de mişcare, aşa este la fel de diferită de a voastră, căci noi trăim în afara timpul material şi a dimensiunilor sale. Dar despre acest subiect îţi voi spune mai multe data viitoare. Deocamdată, îmi iau rămas bun de la tine, în numele Domnului".

(4 martie 1861)

B.: „Bună dimineaţa, şi salutări în numele Domnului! Pe pământ vine iarăşi primăvara, iar aceasta va fi o primăvară bună. Putem observa acest lucru din activitatea spiritelor naturii, care încep să se agite, generând forme şi culori minunate. Este uimitor cât de mare este diversitatea formelor pe care le pot concepe acestea, ca prin farmec, în aerul eterului nostru, organizându-se şi devenind brusc active. Ele se amestecă între ele şi dau naştere unor forme noi, miraculoase. Noi putem vedea deopotrivă noua formă şi conexiunile minunate care alcătuiesc structura ei, care depăşesc de departe orice poate fi văzut pe pământ, chiar şi prin cele mai perfecte microscoape ale voastre. Căci ochii fizici nu pot vedea decât formele bine definite, cu ordine de mărime de cel puţin zece ori mai mari decât primele structuri obţinute prin combinarea acestor forme şi fiinţe. Altfel spus, voi nu puteţi vedea decât învelişul exterior, nu şi esenţa spirituală care se manifestă corespondent în lumea voastră materială. Nu vă puteţi imagina însă cât de imens este numărul acestor forme preliminarii ciudate, care preced – în lumea spirituală – apariţia acestor formaţiuni.

Această activitate a anumitor spirite ale naturii înainte de cristalizarea lor este unul din cele mai fantastice lucruri pe care le putem observa noi în lumea spirituală, evident, numai dacă dorim acest lucru. În

lumea noastră, lucrurile nu se petrec foarte diferit de cele de pe pământul material: dacă sufletul care ajunge aici nu aduce cu sine o aspirație către planurile superioare, el continuă să aibă aceleaşi înclinații pe care le avea pe pământ. De pildă, oamenii foarte ataşați de bani şi de avere rămân chiar şi aici agenți de bursă şi speculatori, negustori, fermieri, etc., fiecare în propriul său mod particular, exact aşa cum spune proverbul: mulți chemați, puțini aleşi.

În ceea ce priveşte, îmi amintesc că la scurt timp după sosirea mea aici am început să devin din nou preocupat de aspectele lumeşti. Noroc cu bunii mei prieteni, care au multă experiență în această lume şi care m-au ajutat să renunț la aceste idei şi să mă consacru adevăratului scop al venirii mele aici, astfel încât acum mă aflu pe un nivel superior de cunoaştere şi am o viziune mai pură. O, în această lume este chiar mai dificil să scapi de ataşamentul față de materie decât în lumea fizică, iar ateismul este de o mie de ori mai puternic aici decât în lumea voastră. Din câte am observat, cel care este prins în el nu are aproape nici o şansă să scape. Ori de câte ori am încercat să discut cu asemenea oameni despre chestiunile transcedentale, mi s-a răspuns pe loc: ‚Oare trebuie şi în această lume să cădem în capcana preoților şi a conducătorilor de toate felurile? Mai bine să ne bucurăm că ne aflăm în sfârşit într-o lume în care fiecare dintre noi suntem stăpânii propriului nostru spațiu!' Recent, l-am întrebat pe unul dintre ei dacă nu i-a trecut prin cap gândul că Iisus din Nazaret ar putea fi totuşi Domnul şi Creatorul întregii lumi vizibile şi invizibile. A devenit însă foarte violent, înjurând şi spunând nişte lucruri despre Domnul care m-au redus la tăcere şi pe care nu aş îndrăzni să le repet aici. Nimic nu se mai poate face cu asemenea spirite. De aceea, cel mai bun lucru este să te ții cât mai departe de ele.

l-am văzut de câteva ori pe Domnul, dar numai de la o oarecare distanță, şi am simțit o mare dorință să vorbesc cu El. nu am avut însă această ocazie până acum. Prietenul meu mi-a spus că va reveni curând printre noi; poate că voi avea atunci această şansă!"

Există „eterna pedeapsă" şi „eterna damnare"?

În lucrarea intitulată *De la iad la cer (Aventurile lui Robert Blum în lumea de dincolo),* vol. 2, cap. 226/227, un spirit avansat îl roagă pe Domnul să-i reveleze adevărata semnificație a unor concepte precum „eterna pedeapsă" şi „eterna damnare", care se regăsesc în toate bisericile şi comunitățile creştine. El însuşi era de părere că o pedeapsă eternă ar fi logică numai în măsura în care ar exista şi o răsplată eternă. Iată ce i-a răspuns Domnul:

„Prin tot ce am creat, Eu nu puteam avea decât un singur scop în minte. De vreme ce Eu Însumi sunt Viața Eternă, Eu nu aş fi putut crea niciodată ființe predestinate unei morți eterne. De aceea, orice s-ar întâmpla, aşa-zisa pedeapsă nu poate avea alt scop decât destinația finală şi supremă a

vieții, eliberarea spirituală, şi în nici un caz o destinație diametral opusă. De aceea, este absurd să vorbim de o ‚damnare eternă'! (…)

Este adevărat, în Scripturi se menționează conceptul de ‚moarte eternă', cu referire la o judecată foarte fermă, eternă, care se naşte din ordinea Mea imuabilă. Acesta este aşa-numitul ‚foc al mâniei Mele', sau mai degrabă ‚focul voinței Mele atotputernice', care nu poate rămâne altfel – în mod natural – decât imuabilă, căci altminteri întreaga creație ar fi anihilată pe loc.

Cel care se lasă antrenat de lumea materială şi de cărările ei (care nu pot exista altfel decât supuse judecății, căci în caz contrar nu ar putea exista o ‚lume exterioară'), trebuie considerat în mod evident o ființă ‚pierdută' sau ‚moartă', atât timp cât refuză să se despartă de materia supusă judecății. De aceea, trebuie să existe o judecată eternă, un foc etern şi o aşa-zisă moarte eternă. Asta nu înseamnă însă că un spirit supus judecății trebuie să rămână întemnițat pe întreaga durată a judecății sale, la fel cum pe pământ, oamenii nu pot fi condamnați la închisoare pe întreaga durată de viață a închisorii.

Oare chiar este atât de greu de înțeles că închisoarea şi întemnițarea sunt două lucruri complet diferite? Închisoarea este şi va rămâne de-a pururi, iar focul voinței Mele nu se poate stinge niciodată, dar prizonierii nu trebuie să rămână în închisoare decât pe durata pedepsei, sau până când se schimbă în bine!

Apropo, în Sfânta Scriptură nu există nici măcar o singură silabă care să amintească de o condamnare eternă a vreunui spirit, ci doar de o condamnare eternă a contra-ordinii care se opune ordinii Mele eterne. Aceasta din urmă este esențială, căci nimic nu ar putea exista fără ea. De aceea, opusul ei, să-i spunem contra-ordinea, este condamnată pentru totdeauna. Cât despre cel care se complace în ea, acesta nu este condamnat decât pe durata acestui fapt. Se poate vorbi deci de un iad etern, dar nici un spirit nu poate fi condamnat pentru totdeauna la acest iad, din cauza unui viciu al său, ci numai până când este dispus să renunțe la acest viciu.

Evident, Eu le-am spus fariseilor: ‚Veți fi condamnați', dar nu le-am spus niciodată: ‚Veți fi condamnați pentru totdeauna!' Înțelegi acum cât de periculoasă este interpretarea eronată a Scripturilor? Mai există ceva ce nu ai înțeles?"

Spiritul: „Doamne, am înțeles perfect ce mi-ai explicat. Există totuşi un aspect în Scripturi pe care continui să nu-l înțeleg prea bine. Este vorba de ‚prăpastia' de care se vorbeşte în parabola referitoare la sărmanul Lazăr şi la omul bogat…".

Domnul: *„Volenti non fit injuria;* cel care vrea acest lucru, nu este supus injustiției! – În ceea ce priveşte prăpastia, aceasta se referă la imposibilitatea de a clădi o punte între ordinea Mea, care înseamnă libertatea deplină de ceruri, şi contra-ordinea diametral opusă, care este

sinonimă cu iadul, deci la incompatibilitatea dintre ordine şi dezordine, şi nicidecum la o poartă închisă pentru totdeauna în faţa celui aflat încă în iad. *Amin".*

O întrebare referitoare la viitorul îndepărtat

(12 ianuarie 1842)

Ceea ce se va întâmpla în viitor cu cei condamnaţi, după „ce toate lucrurile vor fi repuse în ordine", nimănui nu-i este permis să ştie. Nici chiar îngerii sau cele mai înalte spirite ale luminii nu cunosc acest lucru. Numai Divinitatea Tatălui Etern poate prevedea, **în** sfinţenia Ei, soarta fiinţelor create, de-a lungul tuturor eternităţilor. La fel, vor afla la momentul potrivit cei iluminaţi în interiorul acestei materii atât de misterioase, de către voinţa preasfântă a lui Dumnezeu.

Editura Vydia Braşov

Editura Vydia a iniţiat o colecţie de mistică creştină, intitulată „Profetul necunoscut", după sintagma care îi este atribuită lui Jakob Lorber, considerat la ora actuală cel mai mare mistic creştin al ultimelor secole, dacă nu cumva al tuturor timpurilor. În această colecţie vor mai apărea însă şi alţi mistici de aceeaşi formaţie, precum Emanuel Swedenborg, Gottfried Mayerhofer, şi alţii, care au primit revelaţiile pe cale directă, prin auzirea Cuvântului Divin.

„Am mult mai multe să vă spun, dar voi nu le puteţi încă primi. Însă când va veni El, Spiritul Adevărului, acesta vă va dezvălui toate adevărurile, căci El nu va vorbi de la El, ci va rosti numai ceea ce va auzi, şi El vă va revela tot ce va urma".

(Ioan 16: 12,13)

Am început colecţia cu publicarea primului volum din

- *Casa Domnului,* volumele 1 şi 2, cea dintâi carte primită prin revelaţie directă de Jakob Lorber şi una dintre cele mai frumoase din întreaga sa operă, în care sunt prezentate aspecte legate de creaţie şi legile ei, căderea lui Lucifer, apariţia primului om – Adam, viaţa patriarhilor şi primele învăţături primite de aceştia de la Domnul, Creatorul şi Dumnezeul lor, la fel de valabile şi astăzi.

- *Dincolo de prag: scene de pe patul de moarte,* un ghid pentru Viaţa de Apoi (sau viaţa în Lumea de dincolo), în care sunt prezentate scene de pe patul de moarte al câtorva suflete (un bogat, un om sărman, dar bun, un politician, un militar, etc.) care au trăit cu adevărat pe pământ. Cartea arată ce s-a întâmplat puţin înainte de moarte şi imediat după trecerea sufletului în Lumea de dincolo, oferind informaţii extrem de preţioase despre dimensiunea spirituală şi destinul celui care ajunge în aceasta, trăind aici după cum i-a fost sufletul.

Sunt în curs de apariţie:

- *Pământul şi luna,* două dintre cele mai semnificative opere ale lui Lorber din domeniul natural-spiritual *(Luna,* 1841, şi *Pământul,* 1846-47), combinate în această ediție sub titlul *Pământul şi luna.* Lorber revelează aici, din perspectiva fizică, structura interioară a pământului, confirmând că acesta este un corp ceresc înzestrat cu energie şi cu viață. Urmează o serie de comparații între Pământul-Mamă şi corpul fizic al omului, care nu pot fi contestate de nimeni. Sunt explicate motivele pentru care au dispărut pădurile şi animalele gigantice, misterioasele ploi cu amfibii, originea mirosurilor, alimentația şi rotația pământului, şi multe alte lucruri. Din punct de vedere spiritual, este descrisă existența pură a regatului spiritual care există în interiorul pământului, dar şi deasupra acestuia. Interpretarea şi descrierea „turmelor de oi de pe lună", a „mierlelor care sar într-un singur picior" şi a oamenilor de pe lună permit o serie de comparații fascinante legate de semnificația spirituală a existenței noastre terestre, făcându-ne să ne întrebăm dacă nu cumva, în lipsa noastră de înțelepciune, avem tendința să devenim nişte „locuitori ai lunii (oameni lunari)". În plus, lucrarea *Pământul şi luna* descrie pe larg viața de pe alte planete.

- *Saturn.* În afara marilor sale opere legate de Biblie şi de vindecarea naturală, marele mistic Jakob Lorber şi-a focalizat talentul vizionar şi asupra sistemului nostru solar. Alături de lucrarea *Pământul şi luna, Saturn* prezintă o imagine de ansamblu asupra vieții pe alte planete. Această lucrare este cu deosebire bogată în imagini de o mare frumusețe. Plantele, animalele, munții şi râurile de pe marea planetă a sistemului nostru solar sunt prezentate în detalii spectaculoase, care denotă un simț remarcabil al observației. *Saturn* reprezintă însă mult mai mult decât o simplă descriere a vieții într-o altă lume. El conține portretul societății spirituale ideale, arătându-ne inclusiv cum putem atinge noi înşine această apropiere de Divin în viața noastră.

- *Secretele vieții,* scrisă de Gottfried Mayerhofer (1807-1877), adept entuziast al lui Lorber, căruia i-a publicat opera şi care a ajuns să audă el însuşi Cuvântul Divin. Lucrările sale sunt considerate încheierea Noii Revelații, începută de Lorber, dar rămasă neterminată. Cartea de față include o colecție din scrierile sale, în care Domnul răspunde multor întrebări legate de creație, de viață (de la francmasonerie şi până la economie, muzică şi artă), de calea către mântuire şi comunicarea cu lumile spirituale, etc.

- *Musca,* scrisă de Jakob Lorber în anul 1842, una din cele mai fascinante revelații făcute de Domnul Iisus Christos. Lucrarea este aparent naturalistă, descriind unul din animalele cele mai agasante pentru om, musca, într-o lumină spirituală, absolut uluitoare, prin care autorul demonstrează rolul esențial jucat de această micuță ființă în viața planetei noastre, inclusiv pentru salvgardarea vieții umane pe pământ. La fel ca în toate lucrările lui Lorber, şi aceasta se foloseşte de pretextul inițial pentru a dezvolta marile teme ale creației, în cazul de față legate de crearea universului, a planetelor şi cometelor, explicarea conceptului de lumină, dar mai presus de orice, revelarea misterului mântuirii sau al eliberării spirituale, pornind de la dubla polaritate existentă pretutindeni în creație, inclusiv la nivelul lui Dumnezeu: una pozitivă, spirituală, şi alta negativă, materială. Care este legătura dintre muscă, acest animal micuț şi enervant, pe de o

parte, şi toate aceste teme centrale ale creaţiei divine, pe de altă parte, vă lăsăm plăcerea să aflaţi singuri prin lectura cărţii.

- Este în curs de apariţie volumul 3 al lucrării *„Casa Domnului”* de Jakob Lorber.

Editura Vydia, Braşov, str. Neptun nr. 24, sc. B, ap. 8

Pentru comenzi, sunaţi la tel/fax 0268 **5**31843, sau 0723 203539.

La comanda unei cărţi prin poştă aplicăm o reducere de 15%.

Pentru comenzi mai mari de 10 bucăţi, aplicăm un comision de 20-25%.

Taxele poştale sunt suportate de Editura Vydia.